

THÁM TỬ XƯƠNG VUI TÍNH

TỦ SÁCH VĂN HỌC
ANH

PHẦN I | SERIES SKULDUGGERY VUI VẺ

D E R E K L A N D Y

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Thám Tử Xương Vui Tính

Phần 1 Series Skulduggery Vui Vẻ

Derek Landy

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

1

STEPHANIE

2

ƯỚC VỌNG

3

CÔ BÉ ĐƠN ĐỘC

4

CUỘC CHIẾN BÍ MẬT

5

GIÁP MẶT CHINA PHIỀN MUỘI

6

TAN CHẢY

7

XÀ BIỂN

8

RỪNG RỌN

9

YÊU TINH DƯỚI CẦU WESRMINSTER

10

CÔ GÁI ÁO ĐEN

11

TỘI ÁC NHỎ NHỎ

12

MA CÀ RỒNG

13

BÀN TAY ĐỎ MÁU

14

PHÁP THUẬT CỦA NHỮNG NGUYÊN TỐ

15

NGỤC HÀNH XÁC

16

Ý NGHĨA CỦA CÁI TÊN

17

CUỘC GIẢI CỨU NGOẠN MỤC

18

ĐÊM ĐẾN, TRÊN MÁI NHÀ

19

THÍ NGHIỆM

20

LỜI NGUYỄN GIA TỘC

21

HANG ĐỘNG

22

THANH QUYỀN TRƯỞNG CỦA TIỀN BỐI

23

SUY NGẪM VỀ CÁI CHẾT KHỦNG KHIẾP

24

KẾ HOẠCH ÁM SÁT

25

TÊN LÍNH DAO PHAY TRẮNG

26

SỰ KHÁNG CỰ CUỐI CÙNG CỦA...

27

TRƯỚC CƠN GIÔNG TRỜI KHÔNG LẶNG

28

TÀN SÁT

29

SÂU TRONG LÒNG DUBLIN, SỰ CHẾT CHÓC

30

HỒI KẾT, SỰ MỞ ĐẦU

Nghệ thuật thất truyền

BÁ CHỦ THẾ GIỚI

Ước muốn sách này dành tặng cho bố mẹ tôi là ông bà John và Barbara.

Thưa Bố - con dành tặng cho sự ủng hộ kiên định phi thường và niềm tin không gì lay chuyển nổi của bố.

Thưa mẹ Barbs – con xin dành tặng nét mặt mẹ khi mẹ nghe con báo tin vui.

Con biết ơn bố mẹ đã cho con tất cả; và hoàn toàn có khả năng con cũng, ừm, yêu thương bố mẹ lắm đấy...

STEPHANIE

Ái chết bất ngờ của Gordon Edgley khiến cho mọi người không khỏi bàng hoàng – thậm chí chắc ông Gordon cũng bất ngờ không kém. Mới vài giây trước ông còn ngồi trong phòng làm việc, chỉ mới đọc được bảy chữ đầu dòng thứ hai mươi lăm trong chương cuối của cuốn tiểu thuyết Bóng Tối Bủa Vây mới phát hành. Vậy mà ông tắt thở ngay sau đó. “Một sự mất mát đau thương”, câu văn Gordon đọc trước khi chết vẫn còn vang trong tâm trí mê mụ khi ông lịm dần đi.

Tang lễ có mặt gia quyến và người quen nhưng bạn bè thì ít lắm. Gordon không phải là mẫu người được ưa thích trong giới xuất bản, vì mặc dù những tác phẩm của ông – những truyện kinh dị về phép thuật và những điều dị thường – thường xuyên ló mặt trong bảng những sách bán chạy nhất, ông có một thói quen không thể khống chế đó là lăng mạ người khác mà không hề cố ý, và cười trên sự bàng hoàng của họ. Nhưng dù sao đám tang của Gordon cũng cho Stephanie Edgley có dịp lần đầu gặp người đàn ông mặc áo bành tô da nâu sẫm.

Anh đứng dưới bóng râm của một tán cây rộng, tách hẳn đám đông, chiếc áo khoác được cài nút kín mít dù trưa hôm đó khá nóng bức cộng thêm khăn choàng cổ quấn quanh che kín nửa mặt phía dưới. Và dù anh ta đứng cách xa mộ huyết một quãng, Stephanie vẫn có thể thấy được những lọn tóc bù xù xoắn tít xòa dưới vành nón rộng sùm sụp sát cặp kính râm to tướng. Bị vẻ ngoài kỳ dị kích thích tính hiếu kỳ, nó không rời mắt khỏi anh ta. Như thể cũng biết mình bị theo dõi, anh quay lưng băng ngang qua những hàng bia đá, và biến mất dạng.

Sau buổi lễ, Stephanie cùng bố mẹ quay về nhà ông bác, tọa lạc phía bên kia cây cầu cong cong trên một con đường nhỏ hẹp ngoằn ngoèo băng ngang nền đất rừng dày đặc. Cánh cổng to bè nặng nề mở toang, đón chào họ bước vào phía trong dinh thự, một căn nhà cổ khổng lồ đến lỗ bịch trên mảnh đất rộng mênh mông.

Phòng khách nhà này có một cánh cửa phụ được nguy trang trông giống một kệ sách. Hồi bé, Stephanie luôn nghĩ rằng không ai khác, ngay cả ông Gordon, biết có cánh cửa này. Đó là một con đường bí mật, hết như trong những mẫu truyện nó từng đọc, và nó tự sáng tạo ra những cuộc phiêu lưu trong những ngôi nhà ma ám và những kho tàng bí mật được giấu kỹ. Con đường bí mật này sẽ luôn là lối thoát cho nó, và những kẻ gian ác tưởng tượng trong những cuộc phiêu lưu này sẽ phải kinh ngạc bởi sự biến mất đột ngột và kỳ bí của nó. Nhưng giờ đây cánh cửa mở ra con đường bí mật này mở toang cho dòng người chầm chậm bước vào. Stephanie cảm thấy buồn khi thấy chút phép màu này bị tước đi.

Tiệc nhẹ hôm nay ngoài trà còn có các loại đồ uống khác dùng chung với bánh kẹp nhỏ bày trên đĩa bạc được mang đi khắp phòng. Stephanie thấy có mấy người đi đưa ma thẳng thừng bình phẩm đồ đạc trong nhà. Nhưng chủ đề chính của cuộc bàn luận kín lại là bản di chúc. Khi còn sống, ông Gordon không có, thậm chí không hề tỏ ra đặc biệt yêu thích một ai, nên không ai đoán được người nào sẽ thừa hưởng gia tài kếch xù này. Stephanie không thể nhầm lẫn lòng tham vô độ hiện rõ trên cặp mắt ướt mềm của ông bác nhỏ thó khó ưa tên Fergus. Ông này gục gặc đầu về sầu não cho hợp với tông điệu ảm đạm của buổi tang lễ, nhưng đôi tay tắt mắt sẵn sàng nhét túi một món đồ bạc bất kỳ khi không có ai để ý.

Vợ của Fergus là một người phụ nữ có một vẻ ngoài hoàn toàn khó ưa cùng gương mặt góc cạnh tên Beryl. Bà ta lướt qua đám đông, đắm chìm trong nỗi âu sầu giả tạo, tìm kiếm các cuộc tán gẫu và sục sạo đào bới những vụ xì căng đan. Mấy đứa con gái của mụ thì làm như không có Stephanie trên đời. Carol và Crystal là chị em sinh đôi, mười lăm tuổi, cũng chanh chua và xấu bụng không thua gì bố mẹ chúng. Ngược với Stephanie tóc đen, cao, gầy và khỏe mạnh, chúng tóc vàng nhạt, thấp bè và mặc những bộ đồ khiến những nơi thiếu thẩm mỹ càng phình ra. Nếu không có đôi mắt nâu có lẽ không ai có thể nghĩ chúng có họ hàng với Stephanie. Cô bé thích

màu mắt ấy. Đó thứ duy nhất của chúng mà nó thích. Không thèm chấp những cái lừ mắt đánh đả cùng những lời thì thầm cạnh khóe của chúng, nó quyết định đi dạo một vòng.

Nhà ông Gordon có nhiều hành lang dài hai bên tường treo đầy tranh. Dưới chân Stephanie là ván sàn bóng lộn, và căn nhà toát lên một mùi cũ kỹ. Không hẳn là mùi mốc, mà là mùi của... trải nghiệm. Những bức tường và sàn nhà này đã chứng kiến nhiều sự kiện trong quá khứ mà so với chúng, Stephanie không hơn gì một tiếng thì thầm thoảng qua. Đến rồi lại đi trong phút chốc.

Gordon là một người bác tốt. Kiêu ngạo và thiếu trách nhiệm, đúng là như vậy, nhưng cũng rất vui và trẻ con nữa, ánh mắt ông hiện lên một đốm sáng, một tia nhìn đầy nghịch ngợm. Trong khi tất cả mọi người còn lại đều nghiêm nghị với ông, Stephanie luôn để ý đến những cái chớp mắt và gật đầu và những nụ cười nửa vờ ông luôn dành cho nó mỗi khi họ không để ý. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ, nó cảm thấy nó hiểu ông hơn ai hết. Nó thích sự thông minh và tài ăn nói dí dỏm, cùng với cách ông không quan tâm đến những gì người khác nghĩ về mình. Ông còn là một người bác tốt. Khi còn sống, ông thường dạy bảo nó nhiều điều hay.

Stephanie biết có thời điểm mẹ nó và bác Gordon từng “phải lòng” nhau (mẹ nó gọi đó là “tìm hiểu”). Nhưng lúc bác Gordon giới thiệu bà với em trai ông, thì đó đích thực là tình yêu sét đánh. Gordon thích kể lể về việc ông chưa hề được gì ngoại trừ một cái hôn nhẹ lên má, Nhưng sau đó ông rút lui một cách ôn hòa, và say sưa trong những cuộc tình nồng nhiệt với hàng tá phụ nữ xinh đẹp khác. Ông từng bảo đó là sự trao đổi khá công bằng, tuy nhiên người thiệt thòi vẫn là ông.

Stephanie bước lên cầu thang, đẩy cửa phòng đọc sách của Gordon và bước vào trong. Bốn bức tường treo đầy bìa sách đóng khung của những tác phẩm bán chạy nhất của ông cùng với nhiều giải thưởng, trong đó một mặt tường ghép từ nhiều kệ sách chất đầy những cuốn hồi ký, tiểu thuyết lịch sử và văn bản khoa học, nhiều bộ sách tâm lý có chèn thêm vô số sách bìa giấy thường cũ nát. Phòng còn có một chiếc kệ thấp hơn bày báo, sách phê bình văn học và tạp chí phát hành theo quý.

Bỏ qua những kệ sách chất đầy bản in tiểu thuyết đầu tiên của bác Gordon, Stephanie tiến lại gần chiếc bàn. Đăm đăm nhìn chiếc ghế nơi bác nó trút hơi thở cuối cùng, nó hình dung cảnh bác nó đang ngồi và bất thần gục xuống mặt bàn, hồn lìa khỏi xác. Bất ngờ, một giọng nói êm ái vang lên:

- Ít ra bác cháu cũng chết lúc đang làm việc mình ưa thích.

Nó giật mình quay lại, ngạc nhiên khi thấy người đàn ông mặc áo bành tô, đội nón có mặt lúc hạ huyết đang đứng bên khung cửa. Vẫn chiếc khăn quàng quấn kín mít, cặp kính râu và những lọn tóc xoắn chìa ra ngoài. Tay người này đeo găng.

- Vâng. – Stephanie chỉ nghĩ được có thế – Ít ra là vậy.

- Cô bé là cháu của Gordon à? – người lạ hỏi – Không trộm cắp, không làm vỡ đồ đạc - chắc chắn là Stephanie rồi.

Nó gật đầu và chớp lấy thời cơ để nhìn rõ hơn. Khổ nỗi nó không thể nhìn được gì, dù chỉ một phần gương mặt đằng sau cặp kính và bên dưới lớp khăn quàng.

- Chú là bạn của bác cháu à?

Người đứng đó khá cao, cao và gầy, dù chiếc áo khoác có thể khiến cho nhận định này thiếu chính xác.

- Đúng vậy. – khi trả lời người này có gật đầu. Nhờ đó nó phát hiện toàn bộ cơ thể của người lạ cứng đờ rất kỳ lạ – Chúng tôi quen biết nhau đã lâu. Chú gặp ông ta bên ngoài một quầy bar tại New York. Ngày chú còn ở đó, Gordon mới vừa xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay.

Stephanie không thể trông thấy gì bên dưới cặp kính râu – Kính gì đen thế không biết.

- Chú cũng là nhà văn à?

- Chú ư? Không, chú không biết phải đặt bút viết phần mở đầu như thế nào. Nhưng chú có cách truyền ý tưởng văn chương thông qua Gordon.

- Vậy là chú cũng là nhà văn của thể loại văn học viễn tưởng?

- Chẳng phải ai cũng có năng khiếu ấy sao?

- Cháu không biết, càng không nghĩ thế.

- Nếu đúng như cháu nói thì chắc chú kỳ lạ lắm nhỉ?

- Hừm... quả có thể thật.

- Gordon kể về cháu suốt, hay hãnh diện khoe mình có đứa cháu gái bé bỏng. Bác của cháu rất có cá tính. Cháu khá giống Gordon.

- Chú nói như thế chú biết cháu ấy.

- Kiên quyết, thông minh, ăn nói sắc sảo, nhất là không hề ngốc... những điều trên có khiến cháu liên tưởng đến ai không?

- Có. Bác Gordon ạ.

- Thú vị thật. Bởi vì đó chính xác là những từ ông ấy dùng để miêu tả cháu đấy.

Những ngón tay đeo găng lần tìm trong túi áo vét, lấy ra chiếc đồng hồ bỏ túi trạm trổ công phu có gắn sợi xích vàng.

- Chúc cháu may mắn một khi cháu đã có quyết định cho đời mình.

- Cảm ơn chú, - Stephanie khẽ nói – Cháu cũng chúc chú như vậy.

Dù không nhìn thấy, nhưng cô bé có cảm giác người nọ thoáng mỉm cười. Đoạn anh ta quay lưng, ra cửa bỏ lại nó một mình trong phòng. Lát sau, Stephanie vẫn nhìn đắm đắm vào chỗ anh ta vừa đứng. Anh ta là ai? Cô bé còn chưa được biết tên.

Stephanie đi nhanh ra cửa, ngó quanh quất bên ngoài, và tự nhủ sao anh ta có thể biến mất nhanh như vậy. Stephanie xuống cầu thang vào Đại Sảnh nhưng vẫn không thấy người nọ đâu. Nó mở cánh cổng chính vừa kịp lúc một chiếc xe hơi màu đen rẽ vào đường nhựa. Nhìn anh ta lái xe đi xa dần, Stephanie đứng chờ thêm vài phút, rồi miễn cưỡng quay về cùng đại gia đình trong phòng khách, đúng lúc trông thấy Fergus kịp nhét một chiếc gạt tàn bạc vào túi áo ngực.

ƯỚC VỌNG

Ước sống nhà Edgley khá nhàm chán. Mẹ Stephanie làm việc trong ngân hàng, còn bố nó là ông chủ một công ty xây dựng. Vì không có anh chị em, nó làm xong việc thường ngày rất nhanh và dễ dàng. Nhưng không hiểu sao có một giọng nói luôn vang vọng trong tâm trí Stephanie, nói với nó rằng cuộc đời nó không chỉ có thế: quanh quẩn trong thành phố nhỏ ven bờ biển Haggard. Chỉ có điều nó không biết phải thay đổi như thế nào.

Năm đầu trung học cơ sở sắp qua, cô bé đang mong hè tới. Stephanie không thích đến trường. Nó thấy khó gần đám bạn cùng lớp – không phải vì chúng bạn tồi – chẳng qua giữa nó và chúng không có điểm chung. Còn nữa, cô bé chẳng ưa gì thầy cô giáo. Nó không thích cách họ đòi hỏi sự tôn trọng một cách vô điều kiện. Stephanie không ngại làm theo lệnh, nhưng phải có lý do hợp lý mới được nhé.

Nó dành những ngày đầu hè giúp bố nó trả lời điện thoại và sắp xếp lại hồ sơ trong phòng làm việc. Gladys, thư ký làm việc cho ông đã bảy năm, giờ chán ngấy việc kinh doanh xây dựng và quyết định thử đặt chân vào con đường nghệ thuật biểu diễn.

Stephanie hay lúng túng mỗi khi tình cờ gặp bà ta trên đường: 43 tuổi còn định múa hiện đại trong vở kịch của Faust. Gladys tự tạo trang phục cho vai diễn của mình, một bộ trang phục mà, theo bà, tượng trưng cho sự đấu tranh nội tâm của Faust. Rõ ràng bà ta nhất định phải mặc nó ra đường mới chịu. Stephanie tìm mọi cách để tránh nhìn vào mắt Gladys.

Mỗi khi không phải phụ việc trong văn phòng, nó thường ra biển tắm hoặc khóa mình trong phòng nghe nhạc. Giờ nó đang trong phòng, lục tìm dây sạc điện thoại thì mẹ nó gõ cửa, bước vào, vẫn mặc bộ đồ ảm đạm từ lễ tang. Trong lúc đó, Stephanie đã cột cao mái tóc đen, vận chiếc quần jean thường nhật cùng giày thể thao trong vòng hai phút kể từ khi đặt chân về nhà.

- Bố mẹ vừa nhận được cuộc gọi từ luật sư của bác Gordon, - bà tỏ vẻ ngạc nhiên - Họ muốn chúng ta có mặt tại buổi đọc di chúc của bác ấy.

- Vậy ạ? Mẹ nghĩ bác ấy để gì lại cho mẹ?

- Thì ngày mai sẽ biết. Con cũng vậy, con cũng đi cùng bố mẹ luôn.

- Con ư? – Stephanie thoáng nhú mày.

- Con có tên trong danh sách. Mẹ chỉ biết có thế. Mình sẽ đi từ nhà lúc mười giờ, con nhé?

- Sáng con phải phụ bố rồi.

- Bố có gọi cô Gladys. Cô ấy sẽ đến làm thay con vài tiếng. Bố nhờ cô ấy làm giúp mà. Cô ta nói được, miễn là cô được phép mặc bộ đồ đậu phộng kia.

Cả nhà khởi hành đến văn phòng luật sư lúc mười giờ mười lăm, trễ hơn so với dự tính vì cái tính coi thường giờ giấc của bố Stephanie. Ông cứ loay quanh từ phòng này sang phòng khác trong nhà, như thể ông quên thứ gì và chỉ chờ nó bất thành linh bay thẳng đến mình vậy. Ông gật đầu, cười cười mỗi khi nghe vợ giục và bảo “Được rồi, anh biết chứ.”. Nhưng trước khi ra với cả nhà, ông lại chạy biến đi mất nhìn quanh quất như bị mất hồn.

- Bố cố tình thì có.

Mẹ Stephanie nói với cô con gái trong xe, cả hai đều đã thắt dây an toàn và chuẩn bị khởi hành. Mẹ con chăm chú nhìn ông đứng ở cửa, mặc áo khoác, giắt vật áo vào lưng quần, bước ra thềm, và... khựng lại.

- Trông như bố chuẩn bị hắt xì ấy. Stephanie nhận xét.

- Không đâu, - mẹ nó nói – Bố đang có chuyện phải suy nghĩ. Bà thò đầu khỏi cửa xe:

- Anh Desmond, lại chuyện gì thế? Ông nhìn lên, vẻ hoang mang.

- Hình như anh quên gì thì phải.

Tựa hẳn vào lưng tựa ở hàng ghế sau, Stephanie liếc bố rồi quay sang rí tai mẹ. Bà gật đầu nhòai người khỏi cửa xe lần nữa:

- Giày của anh đâu rồi?

Nhìn xuống cặp vớ chiếc xanh chiếc nâu dưới chân, vẻ mặt trầm tư của ông chợt tan biến. Giơ ngón cái lên với vợ con xong, ông lại biến mất khỏi tầm nhìn.

- Ông này lạ thật. – bà Edgley khẽ lắc đầu – Con có tưởng tượng nổi là có lần bố quên không biết trung tâm mua sắm ở đâu không?

- Cái gì?

- Mẹ chưa kể con nghe à? Đó là dự án lớn đầu tiên của bố. Lần đó công ty của bố thành công rực rỡ. Bố đưa khách hàng đến đó. Vậy mà bố không biết nó ở đâu. Bố lái xe vòng vo cả tiếng đồng hồ quanh đó và rồi tự nhiên thấy có tòa nhà trông quen quen. Bố là kỹ sư giỏi nhưng, mẹ thì là bố có sức tập trung của một con cá vàng. Khác hẳn bác Gordon.

- Hai người họ không giống nhau lắm mẹ nhỉ. Bà mỉm cười.

- Cũng không hẳn. Họ từng chung tay giải quyết rất nhiều việc. Hồi đó ba người họ thân nhau đến nỗi tưởng chừng không thể chia tách được.

- Mẹ nói sao cơ? Mẹ vừa tính cả bác Fergus.

- Đúng vậy. Nhưng sau khi bà nội con mất, ba người họ dần xa nhau. Sau đó Gordon bắt đầu giao du với vài nhóm người kỳ lạ.

- Lạ như thế nào ạ?

- À, có lẽ họ chỉ lạ đối với người như chúng ta thôi (Bà mẹ khẽ cười). Hồi đó, bố con mới khởi nghiệp trong lãnh vực kinh doanh xây dựng, còn mẹ đang học đại học. Cả bố và mẹ được coi là bình thường. Gordon không muốn bình thường, và những người bạn của ông, họ khiến bố và mẹ sợ. Chẳng ai biết ông đã dấn thân vào chuyện gì, chỉ biết chẳng có gì được gọi là...

- Bình thường.

- Chính xác, bố con là người khiếp đảm họ nhất đấy.

- Tại sao thế ạ?

Đúng lúc ấy, bố Stephanie chân đã mang giày bước khỏi cửa. Ông khép cánh cửa nhà lại sau lưng. Trước khi bố Stephanie bước vào xe, mẹ nó nói nhỏ:

- Có lẽ bố con giống bác Gordon nhiều hơn người ta tưởng. Bố nó cực kỳ hãnh diện:

- OK, Bố sẵn sàng rồi.

Hai mẹ con nhìn ông gật đầu hớn hở, cài dây an toàn rồi xoay chìa khóa. Nháy mắt, động cơ đang im lìm bỗng nổ giòn. Stephanie vẫy tay chào Jasper, cậu nhóc tám tuổi khiếm thính trong khi ông bố lui xe ra đường nhựa, rồi máy phóng vút đi, xém chút nữa đụng phải thùng rác bên vỉa hè.

Chặng đường từ nhà đến văn phòng luật sư trong thành phố kéo dài gần một tiếng. Họ đến nơi trễ hai mươi phút. Có người dẫn họ lên cầu thang cọt kẹt để vào văn phòng nhỏ xíu, nóng sực đến mức khó chịu. Phòng có cửa sổ rộng nhìn ra khung cảnh đẹp như tranh, có cả bức tường gạch phía bên kia đường.

Fergus và Beryl đến trước tỏ vẻ khó chịu vì phải chờ đợi bằng cách cau có nhìn đồng hồ. Bố

mẹ Stephanie ngồi xuống hai ghế còn trống, riêng nó đứng phía sau họ. Viên luật sư soi mói nhìn mọi người trong phòng bằng cặp kính nứt nẻ.

- Sao, thế đã bắt đầu được chưa? – Beryl buột miệng.

Luật sư Fedgewick, vóc người thấp đậm, với thân hình và vẻ ngoài trông như một trái banh bowling đầm mồ hôi, cười gượng.

- Còn một người nữa chưa đến ạ.

Cặp mắt Fergus nở lớn như muốn lồi ra.

- Ai? – Ông ta nói như quát – Làm gì còn ai nữa đâu. Gordon còn mỗi mấy người em là chúng tôi đây thôi. Ta đang đợi ai thế? Có phải tổ chức từ thiện không? Tôi chẳng tin các tổ chức từ thiện. Bọn họ ai chẳng muốn thứ gì đó của ta!

Ông Fedgewick đáp:

- Không phải bên từ thiện. Tuy nhiên ông ấy bảo sẽ đến trễ một chút.

- Nhưng là ai nói mới được chứ?

Nghe bố Stephanie hỏi, vị luật sư nhìn xuống tập hồ sơ mở rộng trên bàn:

- Tên người này nghe rất lạ tai. Người ta đang đợi là ngài Skulduggery Vui Vẻ.

- Kẻ kỳ quặc nào đây? – Beryl cấm cẩu – Tên hần nghe như, nghe như là... Fergus, như là gì ấy nhỉ?

- Một tên lập dị. – Fergus đưa mắt cho Fedgewick – Hần ta không phải là một kẻ lập dị chứ?

- Tôi không dám khẳng định. – Lời bào chữa của ông Fedgewick, vốn đã thiếu thuyết phục, giờ nhường chỗ cho nụ cười ngày càng trở nên yếu ớt dưới ánh nhìn của Fergus và Beryl – Nhưng chắc ông ấy sắp đến rồi đó.

Ông Fedgewick lúng túng, đang định tìm một lý do hợp lý thì cửa phòng bật mở. Một quý ông mặc áo bành tô nâu nhạt bước vào.

Anh ta khép cánh cửa lại sau lưng:

- Xin lỗi vì đến muộn. Tiếc là tôi không thể đến sớm hơn được.

Ai nấy tròn mắt nhìn từ chiếc khăn quàng cổ, đến đôi găng tay, cặp kính râu và mái tóc rối bời của người mới đến. Hôm nay trời nắng gắt đầu cần quần kín mít như vậy chứ. Stephanie ngó đăm đăm mái tóc của anh ta: từ chỗ nó đứng, đến tóc trông cũng như tóc giả vậy.

Viên luật sư dọn giọng:

- Hừm... ông có phải là Skulduggery Vui Vẻ?

- Là tôi đây. Xin sẵn sàng phục vụ.

Stephanie có thể nghe giọng nói ấy cả ngày không chán. Mẹ của Stephanie, rất rụt rè, nở nụ cười ra ý chào hỏi, còn bố nó nhìn anh ta không chớp mắt với một sự dè dặt nó chưa từng thấy ở ông bao giờ. Sau một lúc, vẻ cảnh giác dần biến mất khi ông gật đầu lịch sự chào trước khi quay sang ông Fedgewick. Cặp nhà Fergus và Beryl vẫn trở mắt nhìn.

- Bộ mặt anh bị làm sao à?

Ông Fedgewick lại hắng giọng:

- Tốt rồi. Nào ta bắt đầu. Mọi người đều có mặt. Tuyệt vời. Rất tốt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là chúc thư cuối cùng của Gordon Edgley với lần chuẩn y cuối cách đây gần một năm. Ông Gordon là thân chủ của tôi suốt hai mươi năm qua. Sau chừng ấy năm, tôi hiểu ông khá rõ. Vì vậy, xin hãy cho tôi gửi đến gia quyến và bạn bè của ông lời chia buồn chân thành, sâu sắc

nhất...

- Rồi rồi rồi, - Fergus phẩy tay ngắt lời – Có thể cho qua phần này được không? Tụi tôi đợi cả tiếng đồng hồ rồi đây. Làm ơn đến ngay đoạn chia phần ấy. Cái nhà chia cho ai thế? Với lại, ai được cái biệt thự nhỉ?

Beryl nhòai người trên ghế:

- Còn của cải do ai thừa hưởng? Fergus nôn nóng:

- Cả tiền nhuận bút nữa. Ai sẽ lãnh tiền nhuận bút của mấy cuốn sách thế?

Stephanie khẽ liếc Skulduggery Vui Vẻ. Người này đang đứng tựa vào tường, hai tay đút vào túi quần, không rời mắt khỏi vị luật sư. Hay chí ít trông ông ta có vẻ như đang nhìn luật sư, vì sau cặp kính râm kia, ông có thể quan sát bất kỳ nơi nào trong phòng. Stephanie quay sang nhìn ông Fedgewick vừa cầm tờ giấy lên đọc lớn:

- “Dành tặng em trai Fergus và cô vợ xinh đẹp của em.” – nghe đến đây Stephanie cố nhin cười – “Anh xin dành tặng em xe, thuyền và một món quà.”

Fergus và Beryl chớp mắt. Fergus lắp bắp:

- Xe của Gordon ư? Lại cả thuyền nữa kia à? Tại sao Gordon lại đem thuyền của anh ấy cho tôi làm gì?

Beryl nổi đóa:

- Anh sợ nước mà. Anh mà đi thuyền thì say sóng chết mất. Fergus phụ họa:

- Tôi hay bị say sóng thật. Gordon biết thừa rồi còn gì! Beryl la lối:

- Với lại mình có xe rồi.

Fergus hòa theo:

- Chúng tôi có xe rồi mà!

Beryl nhồm hăn khỏi ghế, trông như sắp trèo lên mặt bàn:

- Còn món quà. Có phải gia sản của Gordon không?

Bối rối ho húng hắng, ông Fedgewick thò tay vào ngăn bàn lấy ra một chiếc hộp nhỏ và đẩy nhẹ về phía hai người. Họ sững sờ tròn mắt nhìn món đồ rồi cùng vồ lấy nó. Stephanie trở mắt nhìn hai vợ chồng đập tay nhau đen đét trước khi Beryl vơ vội chiếc hộp và mở ngay nắp ra.

Fergus hỏi nhỏ:

- Gì vậy em? Chìa khóa két sắt bí mật trong ngân hàng hay sổ tài khoản riêng thế? Anh đoán đúng rồi chứ gì? Vợ ơi, là gì vậy?

Mặt Beryl tái nhợt, tay run lấy bầy. Chớp chớp mắt ngăn dòng lệ ứa vì thất vọng, Beryl xoay chiếc hộp để mọi người cùng nhìn thấy chiếc trâm cài to bằng miếng lót đế cốc, nằm im lìm trên lớp nhung lông. Fergus tròn mắt ngó chiếc trâm cài áo. Beryl nghẹn ngào:

- Lại còn không nạm đá quý nữa chứ.

Miệng há hốc như con cá trong cơn hoảng loạn, Fergus quay sang Fedgewick hốt hoảng:

- Chúng tôi còn được gì nữa không? Ông Fedgewick cười gượng:

- À... Tình huynh đệ của người anh quá cố?

Tiếng kêu rên chói lói đập vào tai Stephanie. Mãi sau nó mới biết đó là Beryl. Fedgewick quay trở lại với nội dung chúc thư, cố lờ đi ánh nhìn hoảng sợ của Fergus và vợ.

- “Dành tặng người bạn và người dẫn đường tốt bụng của tôi, Skulduggery Vui Vẻ, tôi xin để

lại lời khuyên sau: Đường đời là do anh tự chọn cho mình. Dù không muốn làm anh nản chí, nhưng tôi phải nói rằng: đôi khi kẻ thù lớn nhất ta phải đối mặt là chính bản thân chúng ta; cuộc đấu khốc liệt nhất chính là cuộc chiến chống lại bóng đêm nội tâm của chính mình.

Bão táp sắp ập tới, nhưng lắm lúc chìa khóa dẫn đến bến bờ bình yên lại ở bên trong tâm hồn mỗi người, hoặc ở ngay trước mắt mà ta không hề thấy.”

Stephanie cùng mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía ngài Vui Vẻ. Nó biết người này không hề bình thường. Ngay từ khoảng khắc mới thấy anh ta lần đầu – Stephanie đã cảm nhận một cái gì đó kỳ lạ, bí hiểm, và nguy hiểm nữa. Về phần mình, phản ứng duy nhất của anh là cúi đầu thật thấp. Anh không nói gì thêm về lời căn dặn của Gordon.

Fergus vỗ lên đầu gối vợ.

- Thấy chưa Beryl? Một chiếc xe, một con thuyền, một chiếc trâm cài, cũng đâu tệ lắm nhỉ. Còn hơn là phải nhận một lời khuyên ngớ ngẩn.

- Anh im giùm tôi được không?

Beryl găm gù khiến Fergus co rúm người trên ghế. Ông Fedgewick nói tiếp:

- “Cho người em còn lại của tôi, Desmond, người con may mắn của gia đình. Anh tặng em người vợ của em. Anh biết em sẽ thích cô ấy.”

Bố mẹ Stephanie siết chặt tay nhau cười buồn.

- “Giờ đây, sau khi em đã chiếm trọn người yêu anh, có lẽ em cũng sẽ muốn đưa cô ấy đến biệt thự của anh tại Pháp. Anh xin gửi gắm nó cho em.”

Beryl hét lớn, nhảy dựng lên:

- Vợ chồng nó mà được căn biệt thự ư? Fergus can:

- Beryl. Thôi mà em.

- Anh có biết villa đó đáng giá bao nhiêu không hả? (Trông như thể mẹ sắp sửa xông thẳng vào bố mẹ Stephanie). Phần mình chỉ có cây trâm cài, còn vợ chồng nó được cả villa? Nhà nó chỉ có ba người! Nhà mình còn cả Carol và Crystal! Vợ chồng mình đông còn hơn! Thế mới tận dụng hết những khoản dư thừa chứ! Vợ chồng chúng nó mà xứng đáng được hưởng villa ư? – Mẹ đẩy chiếc hộp về phía họ - Đổi đi!

Ông Fedgewick lên tiếng:

- Bà Edgley, xin hãy an tọa nếu không chúng ta sẽ không thể tiếp tục được.

Nghe thế nhưng sau nhiều cái lừ mắt hằn học, Beryl mới chịu ngồi xuống.

Fedgewick trông như thể đã chán ngấy màn nhốn nháo hôm nay:

- Cảm ơn đấy.

Vừa liếm môi, chỉnh kính, ông tiếp tục chú tâm vào trang di chúc.

- “Có thể nói điều tôi nuối tiếc là chưa từng được làm bố. Lắm lúc nhìn Fergus và Beryl, tôi tự thấy mình may mắn. Nhưng lắm khi tôi lại đau lòng. Cuối cùng thì, tôi xin dành tặng cho cháu gái tôi, Stephanie.”

Stephanie tròn mắt. Sao cơ? Nó cũng có phần sao? Bác Gordon đã để lại cho bố mẹ nó cả căn biệt thự còn gì.

Fedgewick đọc tiếp:

- “Thế giới rộng hơn những gì cháu biết và đáng sợ hơn những gì cháu có thể tưởng tượng được. Vốn quý duy nhất trên đời chính là sống thực với chính mình; mục tiêu duy nhất đáng vươn tới là tìm được bản chất thật của mỗi người chúng ta.”

Tuy có thể “sờ” thấy tia nhìn giận dữ của Fergus và Beryl chụp lên người mình, Stephanie cố tình làm như không có.

- “Hãy làm bố mẹ cháu tự hào, khiến họ hạnh phúc khi có cháu sống dưới cùng một mái nhà, bởi vì bác sẽ để lại nhà cửa và tài sản, của cải và nhuận bút cho cháu hưởng kế thừa khi cháu tròn mười tám tuổi. Tôi muốn nhân cơ hội này để nói, theo cách riêng của tôi, rằng tôi yêu tất cả mọi người, ngay cả những người tôi không ưa lắm. Là cô đấy, Beryl.”

Fedgewick tháo kính ra và nhìn lên.

Thấy mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào mình, Stephanie không biết phải nói gì. Một lần nữa, Fergus lại ngáp như cá mắc cạn, còn

Beryl xĩa mấy ngón tay dài gầy guộc về phía nó, uất ức không nói nên lời. Bố mẹ nó bàng hoàng kinh ngạc nhìn con gái. Chỉ có Skulduggery bình thản ra sau lưng Stephanie và khẽ chạm vào cánh tay nó.

- Chúc mừng cô bé.

Nói xong, anh ta đi nhanh ra cửa. Khi cánh cửa lách cách khép lại, Beryl mới hoàn hồn. Mục đích:

- NÓ sao? LÀ NÓ ư?

CÔ BÉ ĐƠN ĐỘC

Hiều hôm đó, Stephanie đi cùng mẹ từ Haggard đến dinh thự của Gordon. Từ đó đến đây chỉ hết 15 phút. Sau khi mở cửa chính, mẹ nó lùi lại:

- Mời Chủ nhà vào trước.

Nhìn mẹ nó vừa cười vừa cúi đầu, Stephanie bước vào nhà. Nó chưa bao giờ dám nghĩ nhà này là tài sản của nó – suy nghĩ đó quá to tát, quá ngớ ngẩn. Dù bố mẹ có là người giám hộ cho đến khi nó 18 tuổi, Stephanie cũng không thể có nhà to như thế được. Trên đời có bao nhiêu bé gái 12 tuổi sở hữu một căn nhà giống nhà này chứ?

Không, đó là một ý tưởng quá ngốc nghếch. Quá xa vời. Và quá điên rồ. Kiểu ý tưởng chỉ mình bác Gordon mới không cho đó là điều không tưởng.

Hai mẹ con đi qua căn nhà rộng mênh mông, yên ắng và trống trải. Mọi thứ chợt mới mẻ đối với Stephanie: phản ứng của nó với đồ đạc trong nhà như thảm và tranh cũng khác. Nó có thích những món đồ này không nhỉ? Nó có thích màu sắc hay chất liệu không ư? Stephanie phải công nhận một điều, bác Gordon có khiếu thẩm mỹ rất trang nhã. Mẹ nó bảo sẽ không cần phải thay đổi gì nhiều. Một số bức họa có vẻ không hợp nhãn cho lắm, nhưng cách bày trí đồ đạc thì thật tao nhã và thanh lịch, toát lên quyền lực rất thích hợp với một người có địa vị như bác Gordon.

Gia đình Stephanie vẫn chưa có quyết định gì cho căn nhà. Stephanie có toàn quyền quyết định về ngôi nhà, còn bố mẹ nó phải suy tính về căn biệt thự. Với họ, sở hữu ba căn nhà là hơi nhiều. Ý bố nó muốn bán biệt thự, nhưng mẹ nó không muốn mất đi một nơi thanh bình nhường ấy.

Cả nhà cũng bàn tới chuyện học hành của cô con gái. Stephanie biết cuộc nói chuyện đó chưa tới hồi kết thúc. Vừa ra khỏi phòng luật sư Fedgewick, bố mẹ đã nhắc ngay rằng Stephanie không được để chuyện này làm phân tâm. Rằng có sự kiện này không có nghĩa nó có thể bỏ học và từ bỏ kế hoạch vào đại học. Rằng nó không được có tư tưởng phụ thuộc; Stephanie phải có suy nghĩ độc lập cho cuộc đời mình.

Nghe bố mẹ giảng giải, Stephanie lơ đãng gật đầu và hứa khi thấy cần. Nó không cần phải giải thích rằng nó phải vào đại học, phải tự lập trên đường đời bởi nếu không nó sẽ không bao giờ thoát khỏi Haggard. Nó đâu thể vứt bỏ cả tương lai của mình chỉ vì bất ngờ được thừa hưởng một tài sản kếch xù.

Hai mẹ con xem xét tầng trệt khá lâu. Lúc họ đến chân cầu thang, đồng hồ giống giả điểm 5 giờ. Buổi thăm quan đành gác lại, hai mẹ con khóa cửa và cùng ra xe. Những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi lộp độp lên kính chắn gió khi họ vừa vào trong xe. Stephanie gài khóa an toàn còn mẹ nó xoay chìa kích hoạt động cơ. Máy xe thở phì phò, rên rĩ một chút rồi tắt ngúm. Hai mẹ con nhìn nhau.

- Thôi chết. Stephanie theo mẹ ra ngoài, mở nắp mui xe nhìn vào trong. Mẹ nó xem xét một hồi rồi bảo:

- Ít ra thì, động cơ xe vẫn còn đây.

- Mẹ có biết tí gì về xe cộ không ạ?

- Mẹ phải có cả một ông chồng để không phải biết về nó. Động cơ và kệ sách, chẳng phải đó là lý do cho Tạo hóa nặn thành đàn ông hay sao?

Stephanie nhủ thầm: nó phải biết về động cơ trước khi tròn 18 tuổi. Còn kệ sách, nó không phải lo gì nhiều lắm.

Lục tìm điện thoại, mẹ Stephanie gọi cho bố. Nhưng vì bố đang bận nên không thể đến đón hai mẹ con trước khi trời tối. Sau khi trở vào trong nhà, bà gọi thợ sửa xe. Phải mất 45 phút sau, thợ mới tới.

Bầu trời xám xịt giận dữ. Mưa rơi nặng hạt khi chiếc xe tải ló dạng, làm bắn nước tung tóe cả quãng đường. Mẹ Stephanie trùm áo khoác lên đầu ra đón. Stephanie nhìn thấy con chó to tướng trong khoang lái xe tải mắt không rời người thợ rời xe, đến xem xe của hai mẹ con. Vài phút sau, mẹ nó trở vào nhà, quần áo ướt hết cả.

Bà rũ chiếc áo khoác sũng nước:

- Bác ấy bảo sửa ngay tại chỗ không được đâu. Sẽ phải kéo xe về gara đó con. Tới đó rồi, xe sửa cũng nhanh thôi.

- Trên xe có đủ chỗ cho hai mẹ con mình không ạ?

- Con ngồi trên đùi của mẹ cũng được mà.

- Kìa mẹ!

- Hay ngược lại vậy. Sao cũng được.

- Hay mẹ cho con ở lại đây nhé?

Mẹ nhìn nó:

- Một mình ư?

- Đi mà. Mẹ vừa bảo sửa xe cũng nhanh thôi. Vội lại, con muốn xem nhà nữa cơ.

- Mẹ chịu, không quyết định được đâu. Mà này, Steph...

- Đi mà... Con từng ở nhà một mình. Vội lại con không làm đổ vỡ đồ đạc đâu, con hứa đấy. Mẹ nó cười :

- Được rồi. Sẽ không lâu hơn một tiếng đâu, vậy nhé? Quá lắm cũng chỉ một tiếng rưỡi. – Nói đoạn, mẹ hôn nhẹ má con gái – cần gì thì cứ gọi mẹ nhé.

Mẹ nó chạy ra xe, leo lên buồng lái, cạnh con chó khổng lồ. Lập tức con chó liếm láp khắp mặt mẹ Stephanie.

Nó đứng nhìn theo xe của hai mẹ con bị kéo đi xa dần và biến mất.

Còn lại một mình, Stephanie tiếp tục chuyển thăm quan. Lần này nó trèo lên cầu thang rồi vào tầng phòng đọc sách của bác Gordon.

Hồi hôm, nhà xuất bản của Gordon, Seamus T. Steepe thuộc công ty sách Arc Light, gọi đến chia buồn và hỏi han về tình hình cuốn sách cuối cùng. Mẹ nó bảo họ sẽ đến xem bác Gordon đã viết xong chưa. Nếu sách đã hoàn thành, họ sẽ gửi đến cho ông Steepe. Ông này rất nhạy bén trong việc đảm bảo tên cuốn sách sẽ đứng thật lâu trong danh sách tác phẩm bán chạy nhất. “Tác giả mà chết thì sách bán rất chạy.”, ông ta nhận xét như thể công nhận mảnh khoe tiếp thị khôn ngoan của bác Gordon.

Mở ngăn kéo bàn, Stephanie tìm thấy xấp bản thảo xếp gọn gàng. Nó lấy ra rồi cẩn thận đặt lên mặt bàn sao cho không làm bẩn giấy. Trang đầu tiên chỉ có dòng tên truyện được in đậm: **Bóng Tối Bủa Vây.**

Bản thảo này dày và nặng. Sách của bác Gordon toàn thế cả. Sau khi đọc gần hết các tác phẩm và không tính đến thái độ khoe khoang của bác Gordon, nó rất thích truyện của ông. Những câu chuyện của Gordon thường xuyên có những con người có thể làm những việc phi thường và tuyệt vời, cùng những sự kiện kỳ lạ và kinh khủng luôn dẫn tới những cái chết kỳ bí và khủng khiếp của chính họ. Nó để ý ông luôn xây dựng hình tượng một người anh hùng mạnh mẽ và cao cả. Nhưng trong suốt quá trình câu chuyện lại kết án người anh hùng này bằng những sự trừng phạt tàn bạo, với mục đích lột bỏ tính kiêu căng ngạo mạn để đến cuối cùng anh ta trở

thành một người khiêm tốn hơn vì đã học được một bài học rất lớn. Sau đó Gordon khiến anh ta phải chết, thường là bằng những thủ đoạn nhục nhĩ nhất có thể. Vừa đọc sách, Stephanie gần như có thể nghe thấy tiếng cười hân hoan tinh nghịch của bác Gordon vang bên tai.

Cầm trang tựa đề lên xem qua, Stephanie đặt cẩn thận lên mặt bàn, cạnh tập bản thảo. Cô bé bắt đầu đọc. Lúc đầu Stephanie không định ngồi đọc lâu đến thế, nhưng chẳng bao lâu sau, nó đã đọc như muốn nuốt lấy từng lời, không màng đến âm thanh cọt kẹt của ngôi nhà cũ kĩ và tiếng mưa rơi bên ngoài.

Điện thoại di động bất ngờ rung lên khiến nó giật bản mình. Nó đã đọc sách suốt hai tiếng đồng hồ. Stephanie nhấn nút trả lời rồi đưa điện thoại lên tai.

- Chào con yêu, – giọng mẹ Stephanie vang lên ở đầu dây bên kia – mọi chuyện vẫn ổn chứ con?

- Vâng. Con đang đọc sách thôi ạ.

- Không phải sách của bác Gordon đấy chứ? Steph à, bác con hay viết về những con quái vật kinh khủng, những chuyện đáng sợ và những con người xấu xa làm những việc tồi tệ. Con sẽ gặp ác mộng mất thôi.

- Không đâu mẹ. Con... con đang đọc từ điển.

Ngay cả khoảng khắc im lặng của mẹ nó cũng đầy vẻ ngờ vực.

- Từ điển ư? Con nói thật đấy chứ?

- Vâng ạ. Mẹ có biết rằng popple là một từ có nghĩa chứ?

- Con còn lạ hơn bố nữa đấy, con biết không?

- Chắc thế rồi... xe sửa xong chưa mẹ?

- Chưa. Cũng vì chuyện đó nên mẹ mới gọi con đây. Thợ sửa hoài mà xe vẫn chưa nổ máy được. Đường đến chỗ con đang bị ngập nữa chứ. Mẹ sẽ gọi taxi, bảo họ vào càn gần chỗ con càng tốt. Sau đó mẹ sẽ tìm đường vòng sau. Ít nhất cũng phải hai tiếng nữa con ạ.

Stephanie muốn chớp lấy cơ hội này. Trước nay, nó vẫn mong có dịp được ở một mình. Lý do là nó chưa qua đêm một mình, không có bố mẹ bên cạnh bao giờ. Cảm giác thèm tự do dấy lên, râm ran trên đầu lưỡi.

- Mẹ ơi không sao đâu. Con ở đây ổn mà.

- Mẹ không đành lòng bỏ con lại trong căn nhà lạ ấy đâu.

- Nhà này đâu có lạ. Nhà bác Gordon mà mẹ. Con không sao đâu mà. Trời tối rồi, mẹ đến đây làm gì – trời đang mưa như trút kia kìa.

- Con yêu à, mẹ đi đến đó không mất nhiều thời gian đâu.

- Cũng mất một lúc lâu đấy. Đường ngập chỗ nào vậy mẹ? Mẹ nó ngập ngừng:

- Trên... cầu ấy.

- Tận ngoài cầu ư? Mẹ định đi bộ từ đó vào đây sao?

- Nếu mẹ đi nhanh thì...

- Mẹ đừng đi. Gọi điện cho bố tới đón đi mẹ.

- Con muốn ở đó thật à?

- Con thích ở đây, thật mà. Đi mà mẹ!

- Thôi được... – bà mẹ miễn cưỡng – sáng sớm mai mẹ sẽ đến đón con. À, lúc này mẹ thấy trong tủ có đồ ăn. Nếu đói con tự lấy ăn nhé.

- Vâng ạ. Hẹn gặp mẹ ngày mai ạ.
- Nếu cần gì, hay thậm chí chỉ muốn nói chuyện, con cứ gọi cho bố mẹ nhé.
- Vâng ạ. Chúc mẹ ngủ ngon.
- Mẹ yêu con.
- Con biết mà mẹ.

Stephanie gác máy rồi toét miệng cười. Nó trả điện thoại vào túi áo khoác rồi gác hai chân lên bàn, ngả người lên ghế, đọc truyện tiếp.

Lúc ngược nhìn lên, nó sững sờ vì đã gần nửa đêm. Trời đã ngớt mưa. Giờ này ở nhà nó đã ngủ rồi. Cô bé chớp đôi mắt cay xè, rồi bàn rồi xuống cầu thang dẫn đến nhà bếp. Nó mừng vì trái với sự giàu có, thành đạt và lối sống phung phí thuở sinh thời, riêng về khoản đồ ăn bác Gordon cũng như những người bình thường khác. Tuy bánh mì có hơi thiu và trái cây hơi chín nẫu, nhưng trong nhà còn bánh quy và ngũ cốc. Hạn sử dụng của sữa trong tủ lạnh vẫn còn nốt đến ngày mai. Tự phục vụ một bữa ăn nhẹ xong, cô bé lang thang vào phòng khách, bật TV lên. Mới ngồi xuống sofa chưa nóng chỗ, nó đã nghe chuông điện thoại bàn vang lên.

Stephanie ngó trân điện thoại nằm trên bàn sát khuỷu tay. Ai gọi thế nhỉ? Người quen bác Gordon quá cố sẽ không gọi đến vì họ biết bác không còn ở đây nữa. Còn nữa, Stephanie không muốn báo tin buồn cho những ai không biết. Hay bố mẹ nó gọi? Nếu vậy, sao họ không gọi vào điện thoại di động của nó?

Nghĩ đến cương vị chủ mới của căn nhà, Stephanie thấy nó có trách nhiệm phải trả lời điện thoại. Cô bé nhấc điện thoại kề sát tai:

- A lô? Im lặng.
- Ai gọi vậy ạ?

Một giọng đàn ông vang lên:

- Ai đang nghe máy đấy? - Xin lỗi, ông muốn nói chuyện với ai?
- Ai ở đầu dây bên kia đấy? – Giọng người gọi tới khó chịu thấy rõ.

Stephanie vội đáp:

- Nếu ông muốn tìm bác Gordon Edgley, tôi e rằng... Người lạ cắt ngang:
- Ta biết Edgley đã chết. Nhưng người là ai? Người tên gì? Stephanie ngập ngừng:
- Sao ông lại hỏi tên cháu?
- Người làm gì trong căn nhà đó? Tại sao người lại ở trong đó?
- Nếu ông muốn gọi lại vào ngày mai...

- Ta không muốn, được không? Nghe này nhóc con. Nếu nhóc muốn phá hỏng kế hoạch của chủ nhân ta, ông ấy sẽ rất không hài lòng và ông ta không phải là người nhóc muốn làm phật ý đâu, hiểu chưa? Giờ thì khai ra mày là ai!

Stephanie chột nhận thấy tay nó run bần bật. Sau khi cố bình tâm lại, cô bé thấy sự giận dữ đã lấn át nỗi sợ.

- Tên tôi là gì không liên quan đến ông. Nếu ông muốn nói chuyện, gọi lại vào ngày mai vào giờ khác hợp lý hơn đi.
- Đừng có nói với tao bằng cái giọng đó. – Gã đàn ông rít lên.
- Chúc ngủ ngon. – Stephanie cứng giọng.
- Tao cấm mày không được nói với tao...

Stephanie cúp máy luôn. Đột nhiên ý tưởng qua đêm trong nhà này không còn thú vị gì nữa. Đã định gọi cho bố mẹ, nhưng Stephanie lại tự trách mình quá trẻ con. Đâu cần làm ba mẹ lo lắng nào, nó tự nhủ. Bố mẹ không cần bận tâm về một chuyện con con...

Đúng lúc ấy, tiếng đập cửa rầm rầm bất ngờ nổi lên.

- Mở cửa mau!

Giọng gã đàn ông trong điện thoại ban nãy xen lẫn tiếng đập cửa đùng đùng. Stephanie đứng bật dậy, nín thở nhìn dọc theo hành lang ngoài phòng khách. Đứng từ đây, nó nhìn rõ một bóng đèn sau cánh cửa kính mờ.

- Mở ngay cái cửa chết tiệt này cho tao!

Stephanie lùi về phía lò sưởi, trống ngực đập thình thịch. Hẳn biết nó trong này, nó có cãi cũng chẳng được nào. Nhưng nếu nó im phăng phắc, biết đâu hẳn sẽ bỏ cuộc và bỏ đi. Tiếng người nọ chửi rủa đã vọng tới nơi nó đứng. Tiếng đập cửa ngày càng mạnh bạo hơn. Cánh cửa chính rung bần bật dưới sức mạnh của gã.

Stephanie hét lên:

- Ông đi đi!

- Mở cửa ra!

- Không! – Cô bé hét lớn đáp trả. Nó muốn la thật to để che nỗi sợ hãi giấu kín trong tâm can.
– Tôi sẽ gọi cảnh sát đó! Tôi gọi ngay cho coi!

Tiếng đập cửa ngưng bật, bóng đèn lùi ra xa khung cửa. Ồ, đơn giản quá nhỉ? Chẳng lẽ nó vừa dọa sợ đến nỗi bỏ đi ư? Stephanie chợt nhớ tới cửa hậu – đã khóa chưa nhỉ? Tất nhiên là rồi... cửa đó phải khóa chứ. Nhưng... Stephanie không dám nói chắc, cũng không thể khẳng định gì cả. Cô bé vừa vớ lấy gậy sắt cào than trong lò sưởi, rón rén tiến đến gần điện thoại, thì đột nhiên có tiếng gõ lên cửa sổ sát bên nó.

Cô bé la toáng rồi nhảy bắn ra sau. Rèm cửa mở cho thấy bên ngoài trời tối đen như hũ nút. Tối đến đến nỗi nó chẳng thấy gì cả.

- Nhóc con ở nhà một mình ư? – Giọng nói lần này nghe đầy vẻ trêu chọc, bỡn cợt.

- Ông cú đi. – Tay Stephanie lăm lăm thanh sắt đứng ra chỗ hẳn có thể nhìn thấy nó. Gã nọ bật cười.

- Nhóc cầm gậy sắt làm gì vậy?

- Tôi sẽ đập vỡ sọ ông cho coi!

Stephanie muốn hét vào mặt hắn bằng nỗi sợ xen lẫn cơn giận tột cùng. Gã nọ lại cười.

- Ta chỉ muốn vào thôi. – Hắn nói – Mở cửa cho ta đi cô bé. Cho ta vào đi mà.

- Cảnh sát đang trên đường tới đấy. – Nó dọa.

- Nói láo.

Stephanie không thấy gì bên ngoài cửa sổ, còn người lạ thấy hết trong nhà. Cô bé lần lần tiến về phía điện thoại, định nhắc ống nghe lên.

- Dừng tay!

- Tôi sẽ gọi cảnh sát cho xem.

- Này nhóc, mọi ngã đường đến đây đều bị chặn cả. Chúng chưa kịp đến, tao đã phá cửa vào nhà, giết chết mày rồi.

Nỗi sợ biến thành cơn kinh hoàng khiến Stephanie chết lặng. Cô bé suýt bật khóc. Stephanie

thấy như lệ nóng hổi sắp tràn mi. Vậy mà mấy năm rồi, nó chưa hề khóc lần nào. - Ông muốn gì? - Nó nói chớ vào bức màn đêm đen kịt - Ông muốn vào đây làm gì?

- Tao không dính gì đến chuyện này hết, nhóc à. Tao được phái tới đây chỉ để lấy một thứ. Hãy cho tao vào nhà đi mà. Lấy được thứ tao muốn xong, tao sẽ đi ngay thôi. Tao sẽ không đụng đến một sợi tóc xinh xinh nào trên cái đầu bé xiu của mày đâu, tao hứa đấy. Còn bây giờ có mở cửa ra ngay không thì bảo.

Siết chặt cây sắt trong tay, Stephanie lắc đầu quầy quậy. Nó khóc, một giọt lệ nóng hổi lăn dài trên má.

- Không đời nào. Vừa dứt lời, Stephanie đã thét lên rùng rờ vì một nắm tay vừa đâm xuyên kính cửa sổ. Mảnh vỡ rơi rào rào lên nền thảm trải phòng. Cô bé tội nghiệp lao đảo lúi lúi khi thấy gã đàn ông nọ leo thoăn thoắt vào nhà, trợn hai con ngươi sáng rực nhìn nó, không màng đến mảnh thủy tinh vỡ đang cứa vào người hắn. Một chân hắn vừa chạm sàn nhà, Stephanie đã cuống cuống chạy ra cửa chính, quờ quạng tìm nắm đấm cửa.

Thình lình từ phía sau có hai bàn tay cứng như thép túm chặt lấy nó. Nó lại hét lên khi gã đàn ông nhắc bổng nó lên khỏi mặt đất rồi vác nó trở về phòng. Nổ vùng vẫy, đập mạnh vào ống quyển của gã. Gã đau quá găm lên, vội buông nó xuống. Nhưng lúc Stephanie xoay người định vụt thanh sắt vào mặt hắn, hắn đã nhanh tay chụp được và giật thanh sắt khỏi tay nó. Chỉ bằng một tay, hắn đã thộp cổ Stephanie khiến cô bé nghẹt thở, ho khan. Cứ thế, gã lôi nó xềnh xệch về phòng khách. Giúi Stephanie xuống ghế bành, hắn chồm lên trước mặt nó. Dù cố cách mấy, nó cũng không thể thoát khỏi hai bàn tay như gọng kìm của gã. - Nào - môi hắn uốn éo thành cái nhếch mép - Con ranh kia, đưa ngay chìa khóa cho tao.

Đúng lúc ấy, cửa chính bật chốt mở toang. Skulduggery Vui Vẻ xông thẳng vào nhà.

Lầm bầm chửi rủa, người la buông Stephanie, vung thanh cời than về phía Skulduggery. Nhưng anh đã nhanh chân đến trước mặt gã, quai thẳng nắm đấm như trời giáng vào giữa mặt hắn khiến Stephanie tưởng đầu hắn văng ra, lăn lông lốc đến nơi. Hắn ngã xuống đất, lăn ra sau nhưng vội bật ngay dậy khi Skulduggery lừ lừ tiến tới. Gã nọ lao tới nhanh như chớp. Hai thân hình đâm sầm vào nhau, văng lúi đến tận sofa. Mũ Skulduggery bất thần rơi xuống. Stephanie thoáng thấy một mảng trắng trắng nhô lên khỏi chiếc khăn quàng. Cả hai người bật dậy, vật nhau huỳnh huých. Gã nọ vung tay đâm Skulduggery khiến đôi kính râm văng ra góc phòng. Nhưng Skulduggery phản ứng ngay. Anh cúi thấp, túm lấy hông gã giật mạnh khiến gã lật mình ngã lăn ra đất đau điếng.

Sau tràng chửi rủa thậm tệ, gã nọ chợt nhớ đến Stephanie. Hắn vội lao thẳng về phía nó. Đang ngồi, Stephanie bật dậy khỏi ghế, nhưng trước khi gã tóm được Stephanie, Skulduggery đã đến kịp. Anh ta đập thẳng vào chân hắn. Cầm hắn đập mạnh xuống mặt bàn. Hắn rú lên đau đớn.

- Người ngři người có thể ngăn ta sao? - Vừa gượng đứng dậy, gã nọ vừa gào lên. Hai đầu gối run bần bật - Người có biết ta là ai không?

- Ta không cần biết.

Nhổ máu phì phì, gã nhe răng cười thách thức. - Ta không lạ gì người. Chủ nhân đã cho ta biết về người, thám tử ạ. Cản ta đâu có dễ vậy chứ.

Skulduggery nhún vai. Stephanie kinh ngạc thấy một quả cầu lửa rực sáng trong lòng bàn tay anh. Skulduggery ném thẳng quả cầu lửa vào gã. Lửa bao vây hắn chỉ trong nháy mắt. Nhưng thay vì la hét, gã ngửa đầu ra sau và cười rống lên. Ngọn lửa nuốt trọn hắn nhưng không đốt cháy hắn.

- Nữa đi! - Hắn cười - Nữa đi nào!

- Là người muốn đấy nhé.

Nói đoạn, Skulduggery rút một khẩu súng lục kiểu cổ từ trong túi áo khoác và bóp cò. Khẩu

súng giật ngược ra sau. Viên đạn bay thẳng đến găm vào bả vai gã nó. Hắn thét lên, cuống cuồng chạy trốn nhưng rồi trượt ngã. Lồm cồm bò ra cửa, hắn cúi mình để phòng súng nhả đạn thêm lần nữa. Ngọn lửa che mờ mắt khiến hắn va vào tường trong lúc chạy ra cửa.

Bất ngờ, hắn biến mất.

Stephanie dán mắt vào cánh cửa, bàng hoàng như không tin vào mắt mình.

- Chà, – Skulduggery lẩm bẩm – Lạ thật đấy.

-o0o-

Nó quay về phía anh ta. Khi chiếc mũ rơi xuống, cả bộ tóc cũng đi theo. Trong cơn hoang mang nó tưởng như trông thấy lớp da đầu trắng như phấn, nên nó quay lại và định ninh rằng nó sắp thấy một người bị bệnh bạch tạng không có tóc. Nhưng không. Với cặp kính râm rơi mất cùng chiếc khăn choàng cổ trễ xuống, không thể chối cãi được rằng anh ta không có thịt, da, mắt... cả khuôn mặt cũng không có nốt.

Chỗ đáng lẽ là đầu chỉ là xương đầu lâu trắng hếu.

CUỘC CHIẾN BÍ MẬT

Ất súng xong, Skulduggery bước ra hành lang. Anh ta nhìn vào bóng đêm. Yên tâm vì không có quả cầu lửa hình người nào lẩn quất xung quanh, anh trở vào nhà, dồn hết sức bình sinh nhấc cánh cửa khỏi mặt đất. Mang cửa về chỗ cũ, anh tựa vào cánh cửa vào khung, rồi nhún vai và quay trở vào phòng khách. Cho tới lúc ấy, Stephanie vẫn đứng như trời trồng tròn tròn mắt nhìn anh.

Skulduggery ôn tồn:

- Xin lỗi về cánh cửa nhé.

Stephanie vẫn không rời mắt khỏi anh.

- Chú sẽ trả tiền sửa cửa cho. Nó vẫn không chớp mắt.

- Cánh cửa vẫn còn tốt và chắc chắn lắm.

Khi nhận ra Stephanie không thể làm gì ngoại trừ tròn mắt ra nhìn, anh nhún vai, cởi áo khoác, gấp lại gọn gàng rồi vắt lên lưng ghế. Bước tới cánh cửa sổ bị vỡ, Skulduggery nhặt mấy mảnh kính nhọn hoắt lên.

Bây giờ, khi Skulduggery không mặc áo khoác, Stephanie mới thấy anh gầy đến mức nào. Bộ quần áo tuy được thiết kế công phu, nhưng chỉ hững hờ treo trên người anh mà thôi. Trong lúc nhìn theo tay Skulduggery gom mảnh kính vỡ, cô bé thoáng thấy một mảnh xương lộ ra giữa tay áo và găng. Đúng lúc đó, Skulduggery đứng dậy quay sang nhìn Stephanie: - Chú mang mấy mảnh vỡ đi đâu được hả cháu?

- Cháu không biết. – Stephanie nói khẽ – Nhưng sao... cả người chú là một bộ xương.

- Đúng vậy. Nhưng này, Gordon có một thùng rác di động ở cửa sau. Chú bỏ mảnh kính vào đó được không?

Stephanie gật đầu:

- Được ạ.

Cô bé chỉ trả lời được có thế rồi nhìn theo Skulduggery bốc kiếng vỡ mang ra ngoài. Trước nay cô bé vẫn hằng mong có chuyện lạ đời xảy đến, một sự kiện đưa Stephanie khỏi thế giới tẻ nhạt nó từng biết – và bây giờ, điều ước đã thành hiện thực vậy mà nó chỉ biết giương mắt đứng nhìn. Bao câu hỏi nối nhau hiện ra trong đầu nó, câu hỏi nào cũng cần lời giải đáp ngay. Stephanie có rất nhiều điều cần phải làm sáng tỏ.

-o0o-

Skulduggery vừa quay vào nhà, cô bé đã hỏi ngay câu thứ nhất:

- Chú có thấy thùng rác không ạ?

- Có. Nó vẫn ở chỗ cũ.

- Thế thì tốt rồi.

Nếu những câu hỏi khác là người, chắc chúng đang chòng chọc nhìn nó như không tin vào tai mình. Stephanie cố liên kết ý tưởng cho súc tích hơn.

- Cháu có khai tên mình với gã lúc nãy không?

- Sao cơ ạ?

- Tên của cháu ấy. Cháu có nói cho hắn biết không?

- Không ạ...

- Thế thì tốt. Chỉ cần hắn biết một phần tên của một người, hắn sẽ có sức mạnh với người đó. Dù chỉ một cái tên, thậm chí một từ đơn giản như Stephanie, cũng đã là quá đủ.

- Đủ để làm gì ạ?

- Để hắn có thể ảnh hưởng đến cháu, sai bảo cháu. Quá đủ nếu hắn chỉ cần biết đọc tên cháu và biết phải làm gì với cái tên ấy. Nghe thật đáng sợ, phải không?

- Nhưng cháu chẳng hiểu gì cả. Hắn là ai? Hắn muốn gì? Và cả chú nữa. Chú là ai mới được?

- Chú chỉ là chú thôi. – Skulduggery nhặt mũ và tóc giả đặt lên chiếc bàn gần đó - Về cái tên lúc này, chú cũng không biết hắn. Chú chưa từng gặp hắn.

- Chú vừa bắn hắn bằng súng lục.

- Đúng vậy.

- Chú còn ném lửa vào người hắn nữa.

- Chú có làm thế thật.

Chân Stephanie mềm nhũn. Đầu nó chột nhẹ bằng.

- Chú Vui Vẻ này, nhưng chú là một bộ xương cơ mà.

- À phải, ta quay lại đề tài đó nhé. Cháu nói đúng. Chú là, như cháu nói, bộ xương. Chú thành ra thế này đã nhiều năm nay rồi.

- Chẳng lẽ cháu vừa mất trí?

- Mong là không phải thế.

- Vậy ra chú có thật ư? Trên đời có những người như chú ư?

- Chắc vậy.

- Ngay cả chú cũng không tin chắc à?

- Chắc chứ. Nhưng chú có thể sai. Có thể chú chỉ là một ảo giác ghê rợn, do trí tưởng tượng của chú thêu dệt nên.

- Trí tưởng tượng của chính chú ư?

- Thiếu gì chuyện lạ lùng hơn vẫn xảy ra đó thôi. Hồi này, những chuyện như thế xảy ra ở một mức độ thường xuyên đến mức đáng báo động.

- Nhưng đến mức này thì lạ quá đi mất.

-o0o-

Skulduggery rút đôi tay đeo găng vào túi và ngẩng đầu lên. Anh không có con người nên Stephanie khó có thể đoán chắc anh ta đang nhìn nó hay không.

- Stephanie này, lần chú mới gặp bác Gordon của cháu cũng trong một tình huống tương tự. À không, gần giống thôi. Chỉ có điều lúc đó ông ấy đang say xỉn. Chú và bác của cháu đang trong một quán bar. Bác cháu ói đầy lên giày chú. Vì thế, theo chú tình huống hôm đó và sự kiện hôm nay không thật giống nhau lắm, nhưng cả hai đều có yếu tố gặp gỡ, nên... Có nghĩa là, hôm đó bác cháu cũng gặp rắc rối và chú tình cờ đến đó nên đã giúp bác ấy. Sau lần đó, chúng tôi thành bạn tốt. Và rất thân nhau. – Anh nghiêng đầu – Trông cháu như sắp xỉu vậy.

Stephanie chậm chạp gật đầu.

- Cháu chưa xỉu bao giờ, nhưng hình như chú nói đúng.

- Cháu có muốn chú đỡ không, hay là...?

- Nếu chú không phiền.

- Không hề.

- Cảm ơn chú.

Stephanie mỉm cười yếu ớt và bóng tối bao phủ tầm nhìn nó. Cô bé để mặc cơ thể rơi tự do và hình ảnh cuối cùng nó thấy là Skulduggery Vui Vẻ từ cuối phòng đi nhanh về phía nó.

-o0o-

Lúc tỉnh dậy, Stephanie thấy mình nằm trên ghế. Một tấm chăn vắt ngang người cô bé. Căn phòng tối, được chiếu sáng chỉ bởi hai chiếc đèn ở hai góc nhà. Nhìn sang cánh cửa sổ bị vỡ, Stephanie thấy cửa đã được bít lại bằng ván gỗ. Có tiếng búa nện vang vọng dọc hành lang. Chờ khi có cảm giác có thể đủ sức trở dậy, Stephanie từ từ ngồi lên và bước ra khỏi phòng khách.

Skulduggery đang cố đưa cánh cửa trở vào bản lề và chốt cũ. Tay áo bên trái của anh xắn lên cao đến cẳng tay. Xương khuỷu tay mới đúng, Stephanie tự giác sửa lại. Quả là năm đầu tiên của môn Sinh học đã không uổng phí. Hay phải gọi là xương quay? Hay cả hai? Nó nghe tiếng anh lăm bằm, rồi vào phòng, cúi nhìn:

- Cháu dậy rồi kìa.

- Chú cũng sửa xong cửa sổ.

- Chỉ che tạm thôi. Thấy Gordon có vài tấm ván sau nhà, nên chú chỉ làm theo khả năng của chú. Tuy nhiên cửa chính thì không được may mắn cho lắm. Chú thấy đá sập nó dễ hơn sửa cửa. Cháu thấy thế nào rồi?

- Cháu không sao.

- Một tách trà nóng, đó là những gì cháu cần. Thật nhiều đường nữa.

Skulduggery bỏ ngay cánh cửa lại và dẫn nó vào bếp. Nó ngồi vào bàn trong khi chờ anh đun nước. - Cháu đói không? - Anh hỏi khi nước vừa sôi, nhưng nó lắc đầu. - Sữa chứ?

Nó gật. Bộ xương thêm sữa và vài muỗng đường đầy, khuấy nhanh rồi đặt chiếc cốc lên bàn trước mặt nó. Nó nếm thử - hơi nóng một chút, nhưng ngon.

- Cháu cảm ơn chú.

Nghe Stephanie nói đến đó, anh ta nhún vai. Thật khó phân biệt cử chỉ của anh khi không có sự trợ giúp của nét mặt, nhưng nó nghĩ cái nhún vai đó ám chỉ “Không có chi”.

- Những gì chú làm lúc này có phải phép thuật không ạ? Nào lửa này, cả lúc cánh cửa bị bắn tung nữa chứ?

- Ừ, đúng là phép thuật đấy. Nó nhìn sát Skulduggery.

- Sao chú nói được ạ?

- Sao cơ?

- Chú nói bằng cách nào thế? Quai hàm chú vẫn cử động khi nói chuyện, nhưng chú không có lưỡi, không có môi, không có dây thanh quản nữa. Ý cháu là, cháu biết một bộ xương trông như thế nào, cháu từng thấy nhiều biểu đồ, mô hình... Xương nối với nhau bằng cơ, da và dây chằng. Nhưng sao chú không bị rơi thành từng mảnh?

Anh ta lại nhún vai, lần này là cả hai bờ vai. - À thì, đó cũng là phép thuật. Nó nhìn anh:

- Có phép thuật cũng tiện thật nhỉ.

- Ừ. Đúng thế.

- Thế còn đầu dây thần kinh thì sao ạ? Chú có cảm giác đau không ạ?

- Có chứ, nhưng bị đau chưa chắc đã là điều không hay. Cảm giác đau cho ta biết mình còn sống hay đã chết.

- Chú còn sống ư?

- Đúng ra thì không, nhưng...

Nó nhìn vào hai hốc mắt đen ngòm.

- Chú có não chứ? Skulduggery cười:

- Chú không có não, không có các cơ quan nội tạng khác, nhưng chú có ý thức. – Skulduggery cất dọn đường sữa. – Thực ra đầu này cũng không phải đầu của chú.

- Sao cơ ạ?

- Bọn chúng mang đầu của chú chạy mất. Chú thắng được cái đầu này trong một ván xì phé đấy.

- Đầu cũng không phải của chú ư? Chú cảm thấy thế nào?

- Tạm ổn. Chú đang tìm cách lấy lại đầu của mình. Nhìn cháu kìa, hình như cháu ghê sợ lắm thì phải.

- Chỉ là... chú không thấy lạ sao? Nghe giống như mang tất của người khác vậy.

- Riết rồi quen thôi.

- Chuyện gì xảy ra với chú vậy? Hay chú vừa sinh ra đã vậy rồi?

- Không, lúc mới sinh, chú khá bình thường. Có cả da, nội tạng, đầy đủ cả đấy. Thậm chí là cả một khuôn mặt không tồi đâu. Nếu cho chú tự nhận xét.

- Vậy sau đó chuyện gì đã xảy ra?

Tựa lên quầy bếp, Skulduggery khoanh tay trước ngực. - Chú đi theo con đường phép thuật. Khi đó – khi chú vẫn còn... dùng từ nào dễ nghe hơn nhỉ...sống – có rất nhiều kẻ độc ác quanh chú. Thế giới khi đó bị bóng tối chưa từng có trong lịch sử bao trùm. Đó là chiến tranh, chắc cháu cũng biết. Thảm lạnh nhưng vẫn là một cuộc chiến. Lúc ấy có một tên phù thủy tên Mevolent. Hắn xấu xa và tồi tệ hơn hết thấy. Hắn có bên mình một đội quân hùng hậu. Những người theo phe ta, khi cảm thấy không thể đứng dưới trướng của hắn, đã nổi lên chống lại hắn. Có thời điểm phe ta thừa thắng xông lên. Rốt cuộc là, sau hàng nhiều năm vật lộn với cuộc chiến nhỏ bé này, chúng ta đã trên đà thắng thật sự. Hàng phòng ngự của hắn dần sụp đổ, tầm ảnh hưởng của hắn yếu dần đi, và thất bại như sờ sờ ngay trước mắt hắn. Thế nên, Mevolent ra lệnh mở một cuộc tấn công tuyệt vọng cuối cùng chống lại các thủ lĩnh của quân ta.

Đăm đăm nhìn Skulduggery, Stephanie bị hút hồn vào câu chuyện.

- Chú đứng lên chống lại cánh tay phải đắc lực của hắn. Nhưng tên này đã giăng một cái bẫy vô cùng tinh vi và xảo quyệt. Chú không hề nghi ngờ cho đến khi quá trễ. Chú đã chết như thế. Hắn giết chú. Tim chú ngừng đập đúng vào ngày 23 tháng Mười. Sau khi chú chết, bọn chúng đóng cơ thể chú lên một chiếc cọc rồi hỏa thiêu cho bàn dân thiên hạ đều thấy. Chúng dùng chú để răn đe những người còn sống –thì hài của mọi thủ lĩnh khác đều bị dùng làm gương đe dọa những người khác. Chú thất kinh khi nhận ra thủ đoạn của chúng đã thành công.

- Ý chú là...?

- Thế cờ lật ngược. Bên ta bị đẩy sang phe thua. Mevolent mạnh dần lên. Đến nước đó, chú không thể khoanh tay đứng nhìn. Chú quyết định quay về.

- Sao dễ thế ạ... chỉ quay về là sao?

- Ừ, có hơi... phức tạp hơn thật. Khi chú chết, chú không được siêu thoát. Có cái gì đó vẫn giữ chú ở đó, bắt chú phải chứng kiến. Trước chú chưa bao giờ nghe về việc tương tự, đến tận bây giờ cũng vậy. Nhưng nó xảy đến với chú. Nên khi mọi việc quá mức chịu đựng, chú tỉnh dậy, thì thấy mình chỉ còn là một túi xương khô. Thật thế. Chúng đã thu nhặt xương của chú, nhét vào bịch rồi quẳng xuống sông. Nhưng cũng nhờ đó chú có được một trải nghiệm tuyệt vời mới. - Rồi chuyện gì xảy ra ạ?

- Chú tự ghép lại chính mình, cũng khá đau đớn. Sau đó, chú trèo lên bờ sông và quay trở lại với cuộc chiến. Cuối cùng, quân ta thắng cháu ạ. Thắng đậm là khác. Vậy nên, sau sự thất bại của Mevolent, chú rời xa tất cả để được đi con đường của riêng mình, lần đầu tiên sau mấy trăm năm.

Stephanie chớp mắt.

- Mấy trăm năm ư?

- Cuộc chiến đó khá dai dẳng.

- Cháu có nghe gã lúc này gọi chú là thám tử.

- Rõ là hẳn chỉ nghe tiếng chú thôi. – Skulduggery đứng thẳng lên một chút – Giờ chú chỉ chuyên phá án.

- Thật sao?

- Cũng không đến nỗi tệ.

- Vậy, giờ chú đang tìm gì nào? Đầu của mình ư? Skulduggery nhìn nó. Nếu có mi mắt, có lẽ hai hàng mi của anh cũng sẽ chớp lia lịa vì ngạc nhiên. - Có đầu cũng tốt, hẳn nhiên rồi. Nhưng...

- Nói vậy có nghĩa chú không cần đầu để... hừm... siêu thoát ư?

- Không. Không đâu cháu ạ.

- Sao chúng lại lấy đầu của chú? Có phải kẻ thù của chú làm thế để đe dọa chú?

- À không. – Skulduggery cười – Không, không phải thế. Chỉ là... có một hôm cách nay khoảng mười hay mười lăm năm về trước, nhân chú đang ngủ, có mấy tên yêu quái nhí leo lên người chú, cuồn đầu chú ngay khi chú đặt nó phía trên cột sống mà chú không hề hay biết. Mỗi sáng hôm sau chú mới phát hiện ra.

Stephanie nhú mày:

- Mất đầu mà chú không cảm thấy gì ư?

- À thì... chú đã nói rồi đó, lúc ấy chú đang ngủ. Hay có thể nói là đang “thiền”. Khi ngồi thiền, chú không nhìn thấy, nghe thấy hay cảm thấy gì cả. Cháu đã thử bao giờ chưa?

- Chưa ạ.

- Cảm giác khoan khoái, dễ chịu lắm. Cháu sẽ thích cho coi.

- Xin lỗi chú, nhưng cháu vẫn chưa hiểu đoạn chú đánh mất đầu.

- Chú không có làm mất. – Skulduggery chống chế – Chú bị mất trộm đầu.

Giờ Stephanie đã khỏe hơn nhiều. Thật không thể tưởng tượng nổi là nó vừa bị ngắt. Ngắt xỉu. Chỉ có bà già mới lẫn ra bất tỉnh!?. Nó ngược nhìn Skulduggery.

- Cuộc đời chú hẳn phải khác thường lắm nhỉ.

- Chắc vậy. Nhưng nó vẫn chưa kết thúc mà. À mà, nói cho chính xác thì kết thúc rồi, nhưng...

- Kỷ niệm nào làm chú nhớ nhất thế?

- Về cái gì cơ?

- Về lúc chú còn sống ấy.

- Về cơ bản, nếu so với thời gian chú sống trong trạng thái này, đời chú chỉ như một lần chớp mắt. Chú không nhớ nhiều về khoảng thời gian tim chú còn đập trong lồng ngực.

- Vậy là chú không nhớ gì cả?

- Chú... chú có nhớ tóc mình khi ấy. Chú nhớ tóc chú... lúc trước. Chú hay hồi tưởng lúc còn có tóc trên đầu. Chú thấy nhớ nó nhất đấy. –Rút đồng hồ bỏ túi ra xem, Skulduggery giật mình, hất đầu ngạc nhiên –Chà, nhìn xem mấy giờ rồi này. Chú phải đi đây, Stephanie.

- Chú đi ư? Chú đi đâu ạ?

- E là chú có nhiều phải làm. Thứ nhất là phải điều tra xem quý ông lúc này được sai đến đây làm gì. Thứ hai là ai đã phái hắn đến.

- Chú không thể bỏ cháu ở lại một mình được. – Stephanie nối gót Skulduggery vào phòng khách.

- Được chứ. – Skulduggery chỉnh lại – Chú có thể. Cháu sẽ ổn thôi mà.

- Nhưng cửa trước bị hỏng rồi!

- Ừ, đúng vậy. Cháu sẽ ổn nếu chúng không qua được cửa đó. Skulduggery kéo cổ áo khoác lên ngang mặt. Nhưng Stephanie đã nhanh tay lấy mũ của anh.

- Cháu định dùng mũ ấy để gây áp lực với chú sao? – Skulduggery hỏi giọng ngờ vực.

- Hoặc chú phải ở lại cùng cháu và không được để bất cứ ai tấn công cháu. Hoặc chú phải cho cháu đi theo chú.

Skulduggery ngậy người. Cuối cùng, anh nói:

- Đi theo chú không an toàn cho cháu đâu.

- Cháu ở lại một mình cũng nguy hiểm vậy.

- Cháu trốn cũng được mà. – Anh khoát tay chỉ khắp căn phòng – Ở đây có nhiều chỗ nấp lắm. Chú chắc cháu có thể chui vừa nhiều tủ áo trong nhà. Cả dưới gầm giường nữa. Cháu sẽ ngạc nhiên khi biết hồi này rất ít người kiểm tra gầm giường. - Chú Vui Vẻ...

- Hãy gọi chú là Skulduggery. - Chú Skulduggery, hồi tối chú vừa cứu mạng cháu. Không lẽ chú cam lòng bỏ uổng bao công sức đó bằng cách bỏ mặc cháu cho người ta đến giết hại ư?

- Một quan điểm hoàn toàn tiêu cực. Chú từng quen một cậu bé lớn hơn cháu một chút. Cậu ấy cũng muốn phiêu lưu cùng chú, phá những vụ án kỳ bí ngoài sức tưởng tượng. Cậu ấy cứ đòi mãi, lằng nhằng tìm chú chỉ để xin đi theo. Cứ thế trong một thời gian dài, cuối cùng cậu cũng chứng tỏ được khả năng của mình. Cậu trở thành cộng sự của chú.

- Thế là chú và anh ấy cùng trải qua nhiều cuộc phiêu lưu kỳ thú. Đúng không?

- Chú thì có. Cậu ấy thì không. Cậu chết ngay trong lần phá án đầu tiên. Một cái chết vừa kinh hoàng, vừa... buồn. Vô số mảnh thi thể văng tứ phía.

- Nói thực là cháu không định chết sớm thế đâu. Vả lại, cháu có thứ mà anh ấy không có.

- Và đó là...?

- Mũ của chú. Chú phải cho cháu theo. Nếu không, cháu sẽ dẫm bẹp mũ của chú đấy.

Nhìn cô bé bằng hai hốc mắt đen trống rỗng trong giây lát, đoạn Skulduggery chìa tay đòi mũ:

- Đừng trách chú không báo trước đấy.

GIÁP MẶT CHINA PHIÊN MUỘI

Xe của Skulduggery Vui Vẻ là chiếc Bentley R-Type Continental đời 1954. Chỉ có 208 chiếc xe cùng loại được xuất xưởng. Động cơ xe loại 4.5 lít sáu xi lanh, được trang bị thêm hệ thống khóa tự động, điều hòa không khí, định vị vệ tinh và nhiều thiết bị hiện đại khác. Mỗi khi nghe cô bé hỏi về chiếc xe, Skulduggery lại giải thích rất cặn kẽ. Nhưng đối với Stephanie, lẽ ra chỉ cần nói “Xe này hiệu Bentley” là đủ.

Hai chú cháu rời khỏi đất của ông Gordon bằng con đường phía sau nhà, ngoài rìa dinh thự để tránh những chỗ bị ngập do cơn mưa tối qua. Chỉ khi đi qua đó, Stephanie mới biết con đường đó có tồn tại. Skulduggery bảo anh thường xuyên qua lại nơi này. Anh thuộc nơi này như lòng bàn tay vậy. Lúc đi ngang qua tấm biển báo hiệu đã đến địa phận Haggard, cô bé định xin Skulduggery đưa về nhà. Nhưng nó đã nhanh chóng xua đi ý nghĩ đó. Về nhà bây giờ tức là quay lưng với những gì nó vừa mắt thấy tai nghe. Nó cần phải biết nhiều hơn thế. Nó cần phải thấy nhiều hơn nữa.

- Mình đi đâu vậy chú?
- Vào thành phố. Chú có hẹn với một người bạn cũ. Cô ấy có thể giúp ta sáng tỏ thêm về sự kiện vừa rồi.
- Sao chú lại đến nhà bác Gordon?
- Sao cơ?
- Đúng vào tối nay. Không phải cháu không biết ơn chú, nhưng... chú không thể tình cờ đi ngang qua đó được.
- À. – Skulduggery gật gù – Chú hiểu tại sao cháu hỏi chú câu đó rồi.
- Chú sẽ trả lời cháu, đúng không?
- Không hẳn.
- Tại sao?

Skulduggery khẽ liếc nhìn cô bé, hoặc chí ít đầu anh cũng hơi nghiêng về phía nó. - Về chuyện này, cháu biết càng ít càng tốt. Là một cô bé bình thường, sau đêm nay cháu sẽ lại sống cuộc đời thường nhật của mình. Cháu liên quan quá sâu đến chuyện này sẽ không hay đâu.

- Nhưng cháu đã liên quan rồi còn gì.
- Nhưng ta có thể giảm thiểu mối liên quan đó.
- Nhưng cháu không muốn thế.
- Nhưng chú chỉ muốn điều tốt nhất cho cháu.
- Nhưng cháu không muốn!
- Nhưng rất có thể sẽ...
- Chú đừng bắt đầu bằng “nhưng” nữa.
- À phải. Xin lỗi đấy.
- Chú không thể đòi cháu quên hết chuyện vừa rồi. Cháu đã tận mắt chứng kiến phép thuật này, lửa này, và chú nữa. Cháu đã nghe kể về những cuộc chiến trong trường học chưa ai từng nhắc đến. Cháu đã thấy một thế giới mà trước đây cháu chưa từng biết rằng nó có tồn tại.

- Cháu không muốn quay về thế giới cũ sao? Thế an toàn hơn.

- Cháu không thuộc về nơi đó.

Hộp sọ của Skulduggery quay về phía nó, cảm hơi hất lên.

- Thú vị thật. Lần đầu gặp chú, bác cháu cũng nói y như vậy.

- Những gì bác Gordon viết, - Stephanie như bùng tỉnh –đều là thật ư?

- Ý cháu là sách của Gordon ư? Không, không cuốn nào viết về sự thật cả.

- Ra vậy.

- Nói cho đúng thì những tác phẩm đó được truyền cảm hứng từ những câu chuyện có thực.

Gordon thay đổi tình tiết sao cho sách không lãng mạn một người cụ thể nào, nhằm tránh bị truy đuổi và ám sát. Bác Gordon của cháu đúng là một người tốt. Chú và bác ấy cùng hợp sức phá nhiều vụ án lắm.

- Thật ư, chú?

- Thật chứ. Cháu nên tự hào vì bác của mình. Tất nhiên, mỗi khi chú đưa bác cháu đi cùng, ông ấy cũng khiến chú liên lụy đến vô số cuộc ẩu đả. Gordon không chừa được thói hay chọc phá người khác. Nhưng mà... vui. Hồi bác cháu còn sống vui lắm cháu ạ.

Xe của họ tiếp tục lăn bánh cho đến khi ánh đèn phố thị bắt đầu hiện lên, mờ tỏ phía trước. Màn đêm bao phủ quanh chiếc xe dần được thay thế bởi một vầng sáng da cam phản chiếu lấp lánh trên những con đường ướt đẫm nước mưa. Thành phố bình yên và tĩnh mịch, những con đường hầu như vắng tanh. Khi xe đến một bãi đậu không có mái che, Skulduggery tắt máy và quay sang Stephanie.

- Tới nơi rồi. Cháu đợi ở đây nhé.

- Dạ.

Skulduggery ra khỏi xe. Hai giây trôi qua. Nhưng Stephanie đâu có đòi theo Skulduggery chỉ để ngồi chờ ngoài lề câu chuyện – Cô bé nhất định phải chứng kiến những điều bất ngờ cuộc đời dành tặng nó. Stephanie bèn mở cửa xe bước ra. Skulduggery nhìn nó, đoạn bảo: - Stephanie này, chú thấy hình như cháu không tôn trọng thẩm quyền của chú thì phải.

- Không hề.

- Thế đấy. Thôi đành vậy.

Anh đội mũ, quần khăn kín cổ, che hàm dưới nhưng không mang tóc giả và kính râm. Skulduggery nhấn nút trên móc treo chìa khóa. Tiếng bip bip phát ra từ xe hơi: cửa đã tự động khóa chốt.

- Chỉ thế thôi sao, chú? Anh nhìn lên:

- Sao cơ?

- Chú không sợ xe bị mất trộm à? Đây đâu phải nơi an toàn nhất thành phố!

- Xe có thiết bị báo động mà.

- Chú không... chẳng hạn, phù phép cho xe ư? Để xe được an toàn hơn ấy mà?

- Không. Hệ thống báo động của xe tốt lắm.

Thấy Skulduggery vừa rời gót, cô bé vội bám theo ngay:

- Thế chú có biết phù phép không?

- Thỉnh thoảng. Hồi này chú cố gắng để không bị phụ thuộc vào pháp thuật. Chú tìm cách vượt qua mọi thử thách với những gì có trong này. – Anh gõ nhẹ lên đầu.

- Trong đó có gì đầu chú.
- Phải, không có gì. – Skulduggery có vẻ phật ý – Nhưng cháu hiểu chú định nói gì mà.
- Chú còn làm được những gì nữa ạ?
- Ý cháu là gì?
- Dùng phép thuật ấy. Chú kể cháu nghe đi.

Nếu Skulduggery có lông mày, hẳn bây giờ chúng đã nhướng lên.

- Sao? Một bộ xương biết sống vẫn chưa đủ với cháu à? Cháu còn muốn thấy thứ gì nữa đây?
- Nhiều thứ khác. Cho cháu xem đi. Anh nhún vai.

- Thôi được. Chú có nói cũng không phương hại gì. Trên đời có hai loại phù thủy, hay còn gọi là pháp sư. Giả kim thuật sĩ thực hành một loại phép thuật riêng. Loại phép thuật còn lại thuộc về phái Nguyên tố thuật sĩ. Giả kim thuật sĩ hiểu chiến hơn. Phép thuật của họ thường cho hiệu quả rất cao và có tác dụng tức thì. Ngược lại, Nguyên tố thuật sĩ, như chú chẳng hạn, sử dụng phép thuật một cách điềm đạm hơn. những người như chú tu luyện để trở thành những bậc thầy điều khiển các nguyên tố.

- Điều khiển các nguyên tố là sao ạ?

- Có lẽ chú hơi cường điệu hóa. Trường phái của chú không điều khiển, mà là thao túng các nguyên tố. Và chi phối chúng.

- Ví dụ? Như Đất, Gió... phải không chú?

- Đúng vậy. Cả Nước và Lửa nữa.

- Làm thử cho cháu xem đi.

Skulduggery nghiêng đầu qua phải. Stephanie nghe giọng của thám tử xương có pha lẫn sự hóm hỉnh.

- Được.

Dứt lời, Skulduggery chỉ vào Stephanie. Cô bé cau mày, cảm thấy hơi lạnh, rồi nhận ra có giọt nước chảy xuống gò má. Nháy mắt, tóc nó đã ướt sũng, như thể nó vừa lặn xuống đáy sông vậy.

- Sao chú làm được vậy? – Stephanie vừa hỏi, vừa lắc mạnh đầu khiến nước trên tóc văng tung tóe.

- Cháu thử đoán xem.

- Cháu không biết. Chú dùng độ ẩm trong không khí phải không ạ?

Skulduggery cúi nhìn nó.

- Giỏi đấy. – anh ngỡ ngàng. – Nguyên tố đầu tiên, Thủy. Tuy không thể chia đôi Biển Đỏ, nhưng ta có thể tác động đến nó.

- Cho cháu xem Lửa nữa đi. – Stephanie há hức. Skulduggery búng ngón tay đeo găng khiến tia lửa bắn ra loẹt xoẹt. Sau đó, những ngón tay anh gập lại, gom tia lửa thành ngọn. Vừa đi anh vừa giữ quả cầu lửa trên tay. Ngọn lửa khiến Stephanie thấy ấm lên. Tóc cô bé khô dần.

- Tuyệt quá.

- Tuyệt thật. – Skulduggery mở nhanh bàn tay, quả cầu lửa bắn lên không trung. Quả cầu lửa bay vòng ngang bầu trời, chói sáng cho đến khi hết năng lượng và dần tắt.

- Còn Thổ thì sao hả chú? Nghe cô bé hỏi, Skulduggery chỉ lắc đầu:

- Cháu không cần xem đâu. Hãy mong là không bao giờ phải thấy nó. Năng lượng của Thổ

mang tính chất phòng thủ và chỉ được sử dụng khi không còn cách nào khác.

- Phép nào mạnh nhất hả chú? Có phải dùng lửa không ạ?

- Đó là nguyên tố hào nhoáng nhất, thường nhận được những câu như “Úi chà!”, nhưng cháu sẽ ngạc nhiên khi biết tác dụng của không khí khi được đổi chỗ một cách hợp lý. Khí hoán đổi không mất đi – cơ bản là phải biết chọn chỗ cho khí.

- Cho cháu xem đi chú.

Hai chú cùng đến rìa bãi đậu xe và nhảy qua bức tường thấp bao quanh. Skulduggery nắm tay lại rồi bất ngờ xòe rộng bàn tay, búng ngón tay về phía bức tường. Luồng khí cuộn cuộn xoáy tới bức tường. Gạch vữa nổ tung, văng khắp xung quanh. Stephanie sững sờ nhìn lỗ hổng to tướng vừa xuất hiện trên bức tường thấp.

- Phép thuật đó... trên cả tuyệt vời.

-o0o-

Trong khi họ đi tiếp, Stephanie ngoảnh lại nhìn phía sau không biết bao nhiêu lần.

- Thế phái Giả kim thuật sĩ là những người như thế nào ạ? Họ biết làm những gì hả chú?

- Mấy năm trước, chú có quen một anh chàng biết đọc ý nghĩ của người khác. Chú từng quen một cô có thể thay đổi hình dạng ngay trước mắt ta, thành bất kỳ ai.

- Vậy ai mạnh hơn ạ? Nguyên tố thuật sĩ hay Giả kim thuật sĩ?

- Điều đó phụ thuộc vào bản thân pháp sư. Một Giả kim thuật sĩ có thể rất đa tài, có khả năng đa dạng, chứng tỏ họ có sức mạnh hơn một Nguyên tố thuật sĩ cừ khôi nhất. Lúc trước đã từng xảy ra chuyện đó.

- Gã phù thủy mà chú nói, kẻ xấu xa nhất thấy, là Giả kim thuật sĩ hả chú?

- Thực ra không phải vậy. Mevolent là Nguyên tố thuật sĩ. Rất hiếm khi có Nguyên tố thuật sĩ dính líu quá sâu vào con đường hắc ám. Nhưng vẫn có khả năng đó xảy ra.

Stephanie có một câu rất muốn hỏi, nhưng ngoài mặt cô bé làm bộ hững hờ. Cỗ hết sức trấn tĩnh, Stephanie móc hai ngón tay vào đai quần, làm mặt tỉnh bơ như thể cô bé nhạt câu sắp hỏi từ thình không vậy.

- Mới đầu, sao chú biết mình có khả năng phép thuật? Hay ai cũng có khả năng ấy?

- Không phải đâu. Thực tế, trên đời hiếm người có khả năng ấy. Người biết phép thuật thường quy tụ về một khu riêng. Vì thế, có nhiều cộng đồng phép thuật nhỏ rải rác khắp nơi. Riêng Ireland và Vương Quốc Anh đã có mười tám tụ điểm phù thủy.

- Liệu có người bẩm sinh là phù thủy nhưng không biết mình có khả năng ấy không ạ?

- Có chứ. Nhiều người suốt đời chán nản với cuộc sống mà không hề biết rằng có vô vàn điều kì diệu nằm dưới đầu ngón tay mình. Cứ sống đến cuối đời mà không hề biết. Cuối cùng họ chết, chưa một lần trong đời biết mình có khả năng trở thành vĩ nhân.

- Thật đáng buồn thay.

- Thật ra thế lại hay.

- Không, không hề, sống thế buồn lắm. Nếu chú không biết mình có khả năng, chú sẽ thành người thế nào?

- Chú không có khả năng tưởng tượng xa đến thế. – đang đi cạnh Stephanie, Skulduggery dừng lại –Mình tới nơi rồi cháu.

Stephanie ngẩng lên nhìn. Trước mặt họ là một tòa nhà chung cư cũ kĩ. Tường đầy hình vẽ graffiti. Cửa sổ nứt bể và bẩn thỉu. Cô bé theo thám tử xương lần từng bậc thang bộ bằng

bê tông, vào phòng sinh hoạt chung, rồi bước lên cầu thang xiêu vẹo.

-o0o-

Tầng một yên ắng và đầy mùi ẩm thấp. Tầng hai có vài tia sáng yếu ớt lọt qua kẽ hở của những khung cửa và cửa ra vào nứt nẻ, rọi sáng dãy hành lang. Có tiếng tivi từ một căn hộ gần đó vẳng tới.

Khi lên tới lầu ba, Stephanie biết họ đã tới nơi cần đến. Lầu ba rất sạch sẽ, không hôi hám và khá sáng sủa. Trông như một tòa nhà hoàn toàn khác vậy. Theo chân Skulduggery đến giữa hành lang, cô bé nhận thấy không cánh cửa nào có đánh số cả. Khi Skulduggery gõ cửa nhà nọ, Stephanie nhìn thấy một tấm biển gỗ được đóng trên cánh cửa, đề: “Thư viện”.

Trong lúc chờ chủ nhà, Skulduggery bảo.

- Có điều này cháu nên nhớ: dù có muốn đến mấy cũng đừng cho cô ta biết tên nhé.

Stephanie chưa kịp hỏi gì, cửa đã bật mở. Một ông gầy gò đeo cặp kính tròn to cồ cổ lộ đầu ra. Mũi ông ta khoằm tựa móc câu, còn tóc rụng gần hết chỉ còn vài cọng thưa thớt. Ông này mặc quần áo kẻ ca rô, cổ còn đeo nơ nữa. Ông thoáng nhìn Stephanie, gật đầu với Skulduggery và mở cánh cửa đủ rộng chỉ để họ lách qua.

Giờ Stephanie đã hiểu tại sao mọi cánh cửa bên ngoài đều không gắn số nhà – chúng đều là cửa của một phòng. Vách ngăn giữa các căn hộ đều bị dỡ bỏ để chứa một lượng sách khổng lồ trên kệ. Sách xếp thành từng chồng, từng lớp. Một mê cung kệ sách kéo dài từ đầu này đến đầu kia của tòa nhà. Lúc theo ông đeo kính băng ngang qua mê cung này, Stephanie có nhiều người ngồi chăm chú đọc sách. Dù một phần cơ thể họ bị bóng tối bao trùm, nhưng cô bé đủ thấy họ rất không bình thường...

Chính giữa thư viện là khoảng trống, y như khoảng trống trong rừng thưa vậy. Ngồi giữa khoảng trống ấy là một cô gái xinh đẹp chưa từng thấy. Tóc cô đen óng như màu cánh quạ. Màu mắt xanh dương của cô rất nhạt. Mọi đường nét của cô tinh tế đến mức Stephanie chỉ e chúng sẽ vỡ tan khi cô cười. Cô gái mỉm cười. Stephanie cảm thấy ấm lòng. Trong một thoáng, nó chỉ muốn được ở bên cô, và không cần ai khác.

- Thôi đi. – Skulduggery can ngăn.

Cô gái liếc sang anh. Nụ cười của cô chuyển thành nghịch ngợm. Stephanie nhìn trân trân như bị hút hồn. Người nó dần nặng chịch, vụng về; nó chỉ muốn từ nay đến cuối đời được đứng ở đây, ngay tại nơi này, và ngắm nhìn vẻ đẹp thanh khiết và thuần túy kia suốt thôi.

- Cô có thôi ngay không. – Skulduggery lại nhắc. Cô gái cười, nhún vai và quay sang Stephanie.

- Xin lỗi nhé. Cô vừa dút lời, Stephanie như thấy màn sương mù phủ kín tâm trí nó vừa được vén lên. Stephanie chóng mặt lảo đảo, nhưng Skulduggery đã đến bên đỡ lưng nó bằng một tay, giúp nó đứng thẳng.

- Thật thất lễ quá. – Người phụ nữ nọ khẽ cúi đầu chào. – Cô hay quên ảnh hưởng của mình lên người khác. Đó chỉ là ấn tượng ban đầu.

- Hình như mỗi khi gặp người lạ, cô lại quên chi tiết nho nhỏ đó. – Skulduggery trách.

- Tôi rất đáng trí. Biết làm sao được đây.

Skulduggery lăm bắm câu gì đó rồi quay sang Stephanie.

- Đừng bõn chồn, nôn nóng quá. Ai mới gặp China lần đầu đều phải lòng cô ấy. Nhưng tin chú đi, càng quen cô ấy lâu, hiệu ứng đó càng giảm.

- Chỉ bót thôi. – người phụ nữ tên China lên tiếng – Không hết hẳn được đâu. Phải không, anh Skulduggery?

Thám tử xương nhắc mũ xuống nhìn China, nhưng làm như không nghe câu hỏi vừa rồi. China mỉm cười với Stephanie và đưa cho nó tấm danh thiếp. Card của cô trắng màu vỏ trứng, trên đó không có gì khác ngoại trừ một số điện thoại, khắc chạm tinh vi và thanh lịch.

- Gọi cho cô mỗi khi bé thấy sách hay món đồ nào cháu biết cô sẽ thích. Trước chú Skulduggery cũng hay làm thế. Giờ thì thôi rồi. Có lẽ đã quá nhàm chán rồi chẳng. Thôi chết, cô thật thất lễ quá. Tên cô là China Phiền Muộn. Còn cô bé là...?

Stephanie dợm miệng định khai tên mình thì Skulduggery quay phắt sang khiến nó sực nhớ đến những gì anh vừa nói.

Nó cau mày. Sự thôi thúc muốn nói cho cô ta biết mọi thứ gần như xâm chiếm toàn bộ tâm trí Stephanie.

- Không cần biết tên cô bé đâu. Cô chỉ cần biết rằng em đây vừa chứng kiến tận mắt vụ đột nhập vào nhà ông Gordon Edgley. Thủ phạm hình như đang tìm một thứ. Gordon có gì khiến có kẻ gian xảo nhất định phải đoạt lấy?

- Anh không biết danh tính kẻ đột nhập ư?

- Hẳn là ai không quan trọng. Tôi muốn tìm chủ nhân của hắc cơ.

- Thế theo anh, chủ nhân của hắc cơ là ai?

Thấy Skulduggery làm thinh, China cười lớn.

- Lại là Xà Biển? Cưng ời, sao lúc nào anh cũng nghĩ Xà Biển là người đứng đằng sau mọi chuyện vậy.

- Vì sự thật đúng vậy mà.

- Đã biết thế sao anh còn tìm đến em?

- Cô có khả năng nghe ngóng mọi chuyện trên đời.

- Thế ư?

- Ai chẳng thích nói chuyện với cô.

- Ai chẳng biết là em rất dễ gần.

- Anh tưởng em đã nghe tin rồi chứ: chẳng hạn tin đồn, chuyện thiên hạ rỉ tai nhau, đại loại thế.

- Chẳng thông tin nào giúp anh được đâu.

- Nhưng chí ít em cũng phải nghe được tin gì chứ.

- Em nghe đủ chuyện rất ngớ ngẩn. Em biết một điều còn không đáng được gọi là tin đồn nữa kia. Hình như Xà Biển đang tìm kiếm thông tin về Quyền Trượng Tiên Bối.

- Thế thì sao?

- Hắc lòng thứ ấy đấy.

- Anh không hiểu em nói gì cả. Thanh Trượng đó chỉ có trong truyện cổ tích.

- Thì em đã nói rồi, thông tin của em rất ngớ ngẩn mà. Thoáng im lặng của Skulduggery dường như để lưu thông tin vừa nghe vào bộ nhớ, sau này sẽ còn lấy ra tìm hiểu thêm vậy. Skulduggery quay lại với câu chuyện bằng một loạt câu hỏi theo hướng hoàn toàn khác.

- Vậy Gordon sở hữu thứ gì khiến hắc – hay người khác – muốn chiếm đoạt cho bằng được?

- Nhiều chứ. Gordon yêu quý giống em ở điểm đó: thích sưu tầm. Nhưng chắc anh không muốn hỏi em câu đó chứ.

Skulduggery nghĩ ngợi.

- Hừm.

Stephanie hết nhìn Skulduggery, lại quay sang China.

- Sao vậy? Có chuyện gì thế ạ? Skulduggery giải thích:

- Không phải câu hỏi “Gordon có thứ gì khiến người khác muốn chiếm bằng được”, mà đúng hơn phải là: Gordon có thứ gì khiến người ta phải đợi ông ấy chết mới đến lấy?

Stephanie nhìn anh.

- Có gì khác biệt đâu ạ?

China giải thích cho Stephanie hiểu:

- Có loại đồ vật không thể bị tước đoạt, hoặc tài sản không thể bị đánh cắp. Trong trường hợp đó, phải chờ chủ sở hữu chết, người khác mới dùng được uy lực của nó.

Skulduggery dặn:

- Nếu nghe được thông tin gì hữu ích, em hãy cho anh biết với nhé.

Nụ cười ban nãy lại tiếp tục vờn trên môi China:

- Nếu có, em được gì nào?

- Sự cảm kích của anh chẳng hạn?

- Hấp dẫn thật.

- Hoặc thế này nhé: Coi như em làm ơn cho một người bạn đi?

- Bạn sao? Sau bao năm tháng qua, sau bao biến cố như thế mà anh còn nói anh là bạn em à?

- Ý anh là Gordon cơ.

China cười. Stephanie lại theo Skulduggery đi ngang qua những chồng sách cao ngất. Họ rời thư viện và quay ra theo lối cũ.

-oOo-

Khi đến đường chính, giọng nói thật của Stephanie mới tìm về với cô bé.

- Chị đó là China Phiền Muộn hả chú?

- Ừ. Một cô gái hoàn toàn không đáng tin.

- Nhưng tên chị ấy thật đẹp.

- Như chú từng nói, tên cũng có sức mạnh. Mỗi người có ba cái tên. Tên sinh tử, tên được ban cho và tên tự đặt. Đã là người, bất kể là ai, từ khi sinh ra đã có tên rồi. Lúc mới chào đời, cháu cũng có đấy. Cháu có biết tên mình không?

- Chú đỡ mẹo cháu ư?

- Cháu có biết tên của mình không đã?

- Có chứ. Là Stephanie Edgley.

- Không phải.

- Không phải ư?

- Đó là tên được ban. Do người khác đặt cho cháu. Một pháp sư có biết chút phép thuật cũng có thể dùng tên ấy để chi phối cháu, và có một số quyền điều khiển nhất định – có thể ra lệnh cho cháu đứng, ngồi, nói v.v...

- Như cún con.

- Có lẽ thế.

- Chú ví cháu với chó à?

- Đâu có. – Skulduggery ngáp ngừng - Ừ đấy.

- Hay nhỉ.

- Nhưng cháu còn tên khác nữa. Tên đó mới đúng là của cháu. Một cái tên thật sự. Một cái tên độc nhất của cháu mà thôi.

- Vậy tên đó là gì ạ?

- Chú không biết. Cháu cũng không biết, ít nhất cũng không tự nhiên mà biết được. Tên ấy cho cháu sức mạnh, nhưng nó cũng có thể trao quyền hoàn toàn kiểm soát cháu cho người khác. Nếu chẳng may có kẻ biết được, họ có khả năng điều khiển lòng trung thành, tình yêu, và mọi thứ thuộc về cháu. Vì thế quyền tự do suy nghĩ của cháu cũng bị diệt vong. Chính vì thế ta phải giữ bí mật tên ấy đấy.

- Còn tên thứ ba?

- Đó là tên tự đặt. Không ai dùng Tên ấy để làm hại hay chi phối cháu. Đó cũng là bước phòng thủ đầu tiên trước đòn tấn công của pháp sư. Tên tự đặt phong tỏa tên được ban cho, bảo vệ nó. Chính vì thế ta cần đọc tên ấy thật chính xác.

- Vậy Skulduggery là tên tự đặt của chú?

- Đúng vậy.

- Thế còn cháu? Cháu có nên tìm tên thứ ba cho mình không? Skulduggery im lặng mất một lúc.

- Nếu cháu định đồng hành cùng chú thì... ừ, cháu cần tìm tên ấy cho mình.

- Thế này đã gọi là đồng hành cùng chú chưa?

- Cũng còn tùy. Cháu có cần xin phép bố mẹ không?

Bố mẹ Stephanie luôn muốn con gái tự khám phá một con đường riêng trong đời. Họ không ít lần đề cập đến từ ấy. Tất nhiên, khi nói họ ngụ ý tới các môn học ở trường, đơn xin vào đại học và triển vọng nghề nghiệp tương lai. Chắc bố mẹ cô bé không hề tính đến khả năng có bộ xương biết đi hay thế giới ngầm của phù thủy. Nếu biết vậy họ đã chọn từ khác.

Stephanie nhún vai.

- Không. Chắc là không đâu.

- Chú chỉ cần có thế.

Hai chú cháu đến bên xe hơi, mở cửa và vào trong xe. Khi xe lăn bánh trên đường lớn, cô bé nhìn anh hỏi:

- Xà Biển, kẻ mà chú và cô China nhắc đến khi nãy là ai vậy ạ?

- Neferian Xà Biển là một trong những kẻ ác. Giờ Mevolent không còn nữa, có lẽ hẳn được đánh giá là kẻ độc ác nhất.

- Sao người ta nói về hắn như thế?

Suốt một lúc lâu sau đó không có gì ngoài tiếng động cơ nổ giòn. Mãi sau, Skulduggery lên tiếng:

- Xà Biển là Giả kim thuật sĩ. Hắn là tay sai đáng tin cậy nhất của Mevolent. Lúc nãy cháu có nghe China bảo Gordon thích sưu tầm, giống cô ấy, đúng chưa nào? Xà Biển cũng thích sưu

tầm. Hắn sưu tầm phép thuật. Hắn tra tấn, làm cho tàn phế và giết người chỉ để mọi bí mật của họ. Hắn ngằm ra tay rất tàn bạo với mục đích tìm hiểu về những nghi lễ hắc ám. Hắn muốn tìm một nghi lễ mà hắn, và những kẻ cuồng tín như hắn, đã lòng kiếm nhiều thế hệ rồi. Khi chiến tranh bùng nổ, hắn đã có... vũ khí rồi. Gần đây, hành vi của hắn luôn bất ngờ. Nhưng hắn vẫn dùng vũ khí ấy vì, nói đúng ra, không có hàng phòng ngự nào có thể ngăn được nó.

- Vũ khí đó là gì thế ạ?

- Nói nôm na là cái chết đau đớn.

- Cái chết đau đớn... tự đến ư? Không phải... chẳng hạn như... do súng đạn hay vũ khí gì sao chứ?

- Hắn chỉ cần chìa bàn tay đỏ lôm vào một người... như chú đã nói, chết đau đớn. Chiêu thức của thầy tế đó cháu.

- Thầy tế ư?

- Ma thuật của sự chết chóc. Bí kíp nguy hiểm của Giả kim thuật sĩ. Không biết hắn đã học được bằng cách nào, nhưng hắn vẫn làm thế đấy.

- Thế Cây Trượng kia có liên quan gì đến những chuyện này?

- Không có. Không liên quan đến gì cả.

- Thế Quyền Trượng là gì vậy chú?

- Là vũ khí chứa đựng sức mạnh tàn phá khủng khiếp. Nói đúng hơn là có khả năng đó, nếu nó thực sự tồn tại. Đó là một cây gậy, dài bằng xương đùi của cháu... Hình như chú có hình của nó đây...

Skulduggery tắt xe vào lề, rồi mở ngăn để hành lý của chiếc Bentley. Stephanie chưa bao giờ đến phía bên này của thành phố. Những con đường quanh đây vắng tanh, yên ắng. Trước mắt nó là cây cầu bắc ngang con kênh đào. Lát sau, Skulduggery quay về sau tay lái. Khi xe đi tiếp, anh nhẹ nhàng đặt quyển sách bọc da trong lòng nó.

- Sách gì vậy chú? – Nó tháo móc gài, lật giở vài trang sách.

- Sách về những truyền thuyết và huyền thoại nổi tiếng nhất. Cháu vừa lật qua trang nói về Cây Trượng đó.

Stephanie lật lại và thấy bản sao của một bức họa vẽ một ông mắt mở to đang vươn tay về phía cây gậy quyền bằng vàng cần pha lê đen trên cán. Cây Trượng tỏa sáng khiến ông ta phải che mắt. Trang đối diện có bức họa khác vẽ người kia nắm trong tay Cây Trượng. Xung quanh ông ta là những bóng người co rúm lại, đầu quay đi chỗ khác.

- Ai đây chú?

- Đó là một Tiên Bối. Truyền thuyết kể rằng họ là những pháp sư đầu tiên, những người đầu tiên mang trong mình sức mạnh tự nhiên, những người đầu tiên sử dụng phép thuật. Họ sống tách biệt với thế giới phàm trần, không hề đoái hoài tới nhân gian. Họ có con đường riêng, phong tục riêng và tôn thờ thần linh của riêng họ. Dần dà, họ quyết định tự tạo vận mệnh cho chính mình, nên họ nổi dậy chống lại chính thần linh của mình. Đó là những sinh vật khá ghê tởm gọi là Kẻ Vô Diện, và chiến đấu với chúng trên đất liền, trên trời và dưới đại dương. Những Kẻ Vô Diện, vì bất tử, nên luôn thắng cuộc, cho đến khi những Tiên Bối xây dựng nên một thứ vũ khí đủ mạnh để đánh lùi được chúng – Đó là thanh Quyền Trượng này đây.

- Hình như chú biết rất rõ câu chuyện ấy thì phải.

- Bây giờ nghe nói đến cảnh quây quần nghe kể chuyện quanh lửa trại có vẻ khá kỳ quặc. Nhưng đó là những gì loài người có trước khi điện ảnh ra đời. Những Kẻ Vô Diện bị trục xuất, ném trả về nơi dành cho chúng.

- Vậy hình này vẽ gì? Ông này đang giết thánh thần của mình ư?

- Ừ. Thanh Trượng được truyền năng lượng từ lòng ham muốn tự do bất diệt của các Tiền Bối. Đó là thế lực mạnh mẽ nhất họ có lúc bấy giờ.

- Vậy ra đó là năng lực đòi tự do?

- Mới đầu là vậy. Tuy nhiên, Sau khi Tiền Bối không còn bị Kẻ Vô Diện sai bảo nữa, họ bắt đầu đánh giết lẫn nhau. Họ dùng thanh Quyền Trượng để hại nhau và vô tình tiếp cho nó năng lượng của lòng căm ghét.

Ánh đèn đường vờn trên mảng xương sọ của Skulduggery giữa những lúc xe lẩn vào bóng đêm rồi trở ra nơi đèn sáng. Hộp sọ trắng ánh lên, tối đi nhấp nhàng.

- Tiền Bối cuối cùng, sau khi xua đuổi thần thánh, đã hạ sát tất cả bạn bè và người thân của mình. Nhiều năm sau đó, khi ngộ ra hành động của mình lúc trước, ông phóng thanh Quyền Trượng xuống lòng đất. Đất mẹ đã nuốt chửng nó.

- Sau đó ông ta làm gì ạ?

- Chắc đi ngủ một giấc. Chú không biết nữa. Đó chỉ là truyền thuyết. Là truyện ngụ ngôn thôi mà. Không có thực đâu cháu ạ.

- Vậy tại sao Xà Biển cho là nó có thật?

- Thế mới cực kỳ khó hiểu chứ. Giống chủ nhân khi trước, hấn tin vào những thần thoại hắc ám, những huyền thoại đáng sợ. Hấn tin thế giới sẽ tốt đẹp hơn khi những Kẻ Vô Diện còn nắm quyền. Như cháu cũng thấy đó, những Kẻ Vô Diện không được lòng dân. Chúng đòi được tôn thờ.

- Nghi thức Xà Biển đang tìm – có phải nghi thức triệu Kẻ Vô Diện về không?

- Chính nó đấy.

- Nên Xà Biển cho là nếu thanh Quyền Trượng có khả năng xua đuổi chúng thì, bằng cách nào đó, cũng có khả năng triệu hồi chúng trở về, đúng không ạ?

- Con người tin mọi thứ có liên quan đến tín ngưỡng.

- Thế chú có tin không ạ? Chẳng hạn tin có Tiền Bối hay Kẻ Vô Diện. - Chú tin vào chính mình, Stephanie à. Thôi, hôm nay thế là đủ rồi.

- Thế nhờ thanh Quyền Trượng có thật thì sao ạ?

- Làm gì có chuyện đó.

- Vậy chuyện cái gì liên quan đến bác cháu thế?

- Chú không biết – Skulduggery thú nhận – Vì thế họ gọi đó là một bí ẩn.

Thốt nhiên trong xe chột sáng lóa. Cả thế giới hình như lộn nhào. Chỉ có tiếng nổ từ cú đụng xe khủng khiếp và tiếng rít ken két khi kim loại cọ sát kim loại. Stephanie lúng túng mở khóa an toàn. Đầu nó va vào cửa kính xe đau điếng. Nhìn đoạn đường bên ngoài đột ngột dốc đứng, nó mới biết chiếc Bentley bị lật ngược. Có tiếng Skulduggery rửa thầm bên cạnh và chỉ trong một tích tắc, cơ thể nó như nhẹ hẫng, và chiếc Bentley một lần nữa chúc mũi đáp xuống mặt đất tại nơi có tấm chắn bùn. Sau đó, chiếc xe lắc lư trở về trên bốn bánh. Stephanie nhìn xuống đầu gối mình. Mắt mở lớn nhưng đầu óc nó quá mù mịt nên không thể nghĩ gì thêm. Nhìn lên đi. – có tiếng nói yếu ớt vang lên trong đầu nó. Nhìn lên để biết chuyện gì đang xảy ra. Chiếc Bentley im ắng, động cơ tắt phụt, nhưng vẫn còn tiếng động khác. Có tiếng đóng mở cửa xe. Nhìn lên đi. Tiếng bước chân, tiếng chân đang chạy. Nhìn lên ngay đi. Skulduggery ngay bên cạnh nó, không nhúc nhích. Nhìn lên đi, có kẻ đến tìm mày đấy. Nhìn lên NGAY đi!

Một cánh cửa sổ bên cạnh nó nổ tung và lần thứ hai trong đêm đó, nó bị người đàn ông ban tối thộp cổ và lôi nó ra khỏi xe.

TAN CHẢY

[] uần áo của hắn ám đen và rách rưới nhưng da của hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi quả cầu lửa đã nuốt gọn hắn ở nhà Gordon. Stephanie liếc nhanh gương mặt hắn trong lúc bị hắn kéo ngang qua ánh đèn pha vàng của chiếc Bentley, một gương mặt méo mó vì giận dữ và thù hận. Hắn nhắc bổng Stephanie, quật xuống mũi chiếc xe vừa tông vào chiếc Bentley. Bàn tay hắn nắm cổ áo cô bé, những đốt ngón tay ấn sâu vào cổ nó.

- Mày chết với tao, - hắn rít lên – ngay tại đây và ngay bây giờ nếu không giao nộp chiếc chìa khóa khóa kiếp đó.

Stephanie níu tay hắn, cố gắng nói giọng kìm đang kẹp quanh cổ mình. Đầu cô bé mụ mị dần, mạch máu phập phồng dữ dội bên hai thái dương.

- Tôi xin ông.

Stephanie thì thào, cố hít lấy chút khí thở.

- Mày làm tao mất mặt. – hắn gầm gừ - Chủ nhân tao sẽ nghĩ tao là thằng hề vì không thể moi được chiếc chìa khóa ngớ ngẩn bé tí từ một con ranh ngu ngốc bé tẹo là mày!

Con đường xung quanh không một bóng người. Các cửa hàng và cơ sở kinh doanh đều đóng cửa về đêm. Không ai nghe tiếng nổ. Sẽ không ai đến giải cứu nó cả. Skulduggery đang ở đâu?

Gã đàn ông nhắc nó lên khỏi mũi xe rồi lại quật nó xuống một lần nữa... Stephanie kêu lên đau đớn, hắn dựa tì lên mũi xe, tay phải ấn mạnh dưới cằm cô bé.

- Tao sẽ bẻ gãy cái cổ gầy ngẳng của mày. – Hắn rít lên.

- Tôi không biết chìa khóa nào hết! – Stephanie hỗn hển.

- Nếu thế, mày không có giá trị lợi dụng đối với tao. Tao sẽ giết mày ngay tại đây.

Nhìn lên gương mặt méo mó điên loạn, Stephanie thôi không tìm cách gỡ tay hắn ra nữa. Thay vào đó, nó ấn ngón cái vào vết thương đạn bắn trên vai hắn. Hắn la lên, buông nó ra và lao đảo lúi lúi, chửi rủa, Stephanie lặn khỏi mũi xe và chạy vội đến chiếc Bentley. Skulduggery đang đâm thùm thụp vào cửa xe. Nhưng cánh cửa bị kẹt do cú va chạm, giờ đang đè lên chân anh.

- Đi đi! – anh hét lớn qua cánh cửa sổ vỡ toang – Chạy mau đi! Stephanie ngoái nhìn và thấy một hình thù đang lồm cồm bò dậy. Cô bé vội tránh xa chiếc xe. Stephanie trượt chân trên đoạn đường trơn trượt nhưng lập tức đứng dậy chạy tiếp. Gã đàn ông đuổi sát nó, một tay bấu chặt bên vai bị thương. Thấy hắn nhào tới, Stephanie gập người né, đồng thời ôm chặt cột đèn đường và đu ra khỏi hướng vừa đi. Gã nọ lao vọt theo nhưng lại bị ngã sóng soài trên vỉa hè. Stephanie chạy theo hướng ngược lại, băng ngang qua hai chiếc xe rồi chạy tiếp. Đoạn đường quá dài, quá rộng và không có cách nào cắt đuôi được hắn. Stephanie bèn rẽ vào một lối hẹp và lao vào bóng tối.

Stephanie nghe tiếng hắn ở phía sau, với tiếng bước chân rõ là nhanh hơn bước chân nó. Cô bé không dám quay đầu nhìn lại – Stephanie không muốn nổi sợ hãi vừa cho nó tốc độ chạy nhanh nhường này bất ngờ phá hỏng cơ hội trốn thoát của nó. Bóng đêm quá dày đặc nên nó không thấy con đường trước mắt. Giờ có đuổi tay nó cũng không nhìn thấy nữa là. Rất có thể nó sắp đâm sầm vào tường mà không...

Tường.

Stephanie phát hoảng vì đúng lúc đó tay nó vung lên trúng mặt tường. Cô bé vội tránh sang một bên, tay chân khua loạn xạ nhưng vẫn giữ được động lực và lăn mò quanh góc tường. Gã nọ

nhìn cũng không hơn gì nó. Stephanie nghe tiếng hấn tông phải bức tường và luôn miệng rửa xả.

Trước mặt có một khoảng sáng giữa đêm đen. Stephanie thấy có chiếc taxi đi ngang qua. Gã đàn ông trượt ngã và loạng choạng sau lưng nó. Stephanie chỉ cần chạy ngay đến người đầu tiên nó nhìn thấy, hấn sẽ không dám đuổi theo nữa.

Stephanie lao ra khỏi con hẻm tối đen và hét lên kêu cứu, nhưng chiếc taxi chạy vụt qua biến mất dạng. Con đường trở lại tĩnh mịch hơn bao giờ hết. Stephanie lại hét, lần này là tiếng hét tuyệt vọng. Ánh đèn đường trùm lên vạn vật ánh sáng vàng vọt. Stephanie nhìn bóng mình trải dài trước mặt. bất ngờ có bóng đen khác lù lù xuất hiện đằng sau. Cô bé vội nhảy sang bên đúng lúc gã đàn ông lao tới. Hấn vồ hụt Stephanie chỉ trong gang tấc.

Con kênh đào phía trước chảy quanh thành phố. Stephanie chạy về phía đó, để ý thấy hấn đã lại tăng tốc ngay đằng sau nó.

Stephanie nhận thấy ngón tay hấn trên vai mình. Cú chạm đầu tiên chỉ là cái quẹt nhẹ, nhưng lần thứ hai tay hấn bấu chặt vai nó. Những ngón tay hấn túm lấy vai Stephanie, ghì chặt vừa lúc nó chạy đến mép con kênh và phóng người tới trước khi hấn kịp kéo nó trở về. Chỉ khi nghe tiếng thét hoảng loạn đằng sau, Stephanie mới biết nó kéo gã ngã theo. Và rồi làn nước lạnh nuốt chửng cả hai.

Cảm giác lạnh buốt làm cô bé choáng váng mất một lúc nhưng Stephanie chống trả lại và cố quẫy đạp. Nó bám víu lấy nước, rẽ nước qua hai bên, như hàng chục lần nó bơi trên bờ biển Haggard. Giờ thì nó đang ngoi lên, về phía ánh sáng màu cam của ngọn đèn đường.

Stephanie ngoi lên khỏi mặt nước, thở hỗn hển, và trông thấy gã đàn ông đang quẫy đạp, vung vẩy hai tay trong khiếp sợ.

Thoạt nhìn nó đã biết hấn không biết bơi. Nhưng hóa ra còn hơn thế. Nước khiến hấn đau, ăn sâu vào da thịt hấn như a xít, bóc lần từng lớp da thịt trên người hấn. Tiếng kêu la của hấn đục dần. Stephanie sững sờ thấy hấn rửa ra trong im lặng và rồi chết hấn.

Nó quay lưng lại, không muốn nhìn mảnh thân thể của hấn trôi lênh bênh. Cô bé lội ngang qua dòng nước. Tay và chân nó đều tê đi vì lạnh, nhưng nó tiếp tục đi cho đến khi cây cầu bị bỏ xa sau lưng.

Run rẩy, Stephanie chạm đến bờ con kênh đào và đu người trèo lên bờ, tránh xa khỏi dòng nước lạnh. Hai tay khoanh sát trước ngực, giày thể thao ướt sũng kêu lộp bộp với mỗi bước đi và tóc ướt nhẹp dính chặt vào da đầu, nó chạy thật nhanh trở về chiếc Bentley.

Khi Stephanie đến nơi thì trong xe không còn ai. Stephanie lúi ra sau, tránh xa khỏi ánh đèn. Một chiếc xe tải chạy ngang qua, chậm dần lại khi trông thấy vụ va chạm. Khi tài xế không trông thấy ai, ông ta lái xe đi thẳng. Stephanie vẫn không rời khỏi chỗ đứng.

Vài phút sau, Skulduggery xuất hiện từ trong con hẻm nhỏ nó vừa bị rượt đuổi ban nãy. Anh bước đi thật nhanh, nhìn dọc theo con đường trong lúc quay trở về xe. Stephanie bước ra khỏi bóng tối.

- Chú ơi.

- Stephanie! – Skulduggery kêu lên, chạy thật nhanh đến bên – Cháu vẫn ổn kìa!

- Cháu đi bơi một chút. – Stephanie cố ngăn hai hàm răng run rẩy, va vào nhau lập cập.

- Chuyện xảy ra thế nào vậy cháu? Hấn ta đâu?

- Dưới đó. – Cơn gió nhẹ thổi ngang qua bộ quần áo ướt sũng của nó – Hình như nước... làm hấn tan ra chú ạ.

Skulduggery gật gù.

- Như bình thường thôi.

Anh duỗi tay. Stephanie thấy người khô dần, thấy nước trượt khỏi người nó, tụ lại thành hơi nước lơ lửng trên đầu nó.

- Chú không ngạc nhiên sao?

Anh đẩy đám mây nhỏ ra xa rồi buông tay. Một cơn mưa rào nhẹ rơi xuống mặt đường. - Vài loại phép thuật Giả kim không dễ dàng sở hữu. Như ta đã thấy tại nhà Gordon, kẻ tấn công cháu đã dùng khả năng kháng lửa. Rõ là hắn rất tự hào khi làm được thế. Đáng tiếc cho hắn, cái giá phải trả cho thứ bùa chú nhỏ đó là nếu gặp phải một lượng nước lớn thì hỏng hết cả. Mọi bùa chú mạnh hơn đều song hành với nhiều hiểm họa khó lường.

Anh búng tay triệu lửa về. Stephanie thấy ấm dần lên.

- Trò này hay đấy. Chú phải chỉ cháu làm mới được. Stephanie dồn sức mở cửa xe. Nó phải mảnh kính vỡ trên ghế rồi vào trong, thắt dây an toàn. Skulduggery đi vòng sang bên kia, trèo qua cánh cửa sổ vỡ, vào ngồi sau tay lái. Anh vặn chìa khóa khiến động cơ tỉnh giấc, cau có phàn nàn rồi bừng sống lại.

Cơ thể và đầu óc Stephanie rã rời. Tứ chi uể oải, mi mắt như muốn sụp xuống. Nó rút tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại di động – kỳ diệu thay nước kênh đào chưa làm hư mạch điện. Nhấn nút xem giờ xong, cô bé rên rỉ nhìn ra ngoài. Tia sáng ban mai đầu tiên đã xuất hiện trên nền trời.

- Stephanie, chuyện gì vậy? Cháu bị thương à?

- Chưa ạ. Nhưng nếu không mau chóng quay trở về nhà Gordon thì cháu có chuyện đấy ạ. Mẹ sắp đến đón cháu rồi.

- Trông cháu không được vui.

- Thực ra thì, cháu không muốn về thế giới đó – một thành phố buồn tẻ, hàng xóm nhiều chuyện và mấy bà bác xấu tính.

- Cháu muốn ở lại trong một thế giới khiến cháu bị truy sát đến hai lần trong một đêm à?

- Nghe có vẻ điên rồ nhưng đúng vậy. Nhịp sống ở đây thật dồn dập.

- Hôm nay chú sẽ đến gặp một người bạn, một người có khả năng giúp ta. Cháu có thể đi theo nếu muốn.

- Thật không?

- Chú đoán cháu sẽ thực sự thích những công việc giống vậy. Stephanie gật đầu khẽ nhún vai. Trước khi lên tiếng hỏi, nó cố kiềm chế niềm vui đang dâng ngập tâm hồn.

- Còn phép thuật thì sao ạ?

- Phép thuật nào?

- Chú dạy cháu nhé?

- Ta còn chưa biết cháu có khả năng dùng phép thuật hay không nữa.

- Làm sao cháu biết được? Có cách nào kiểm tra không chú?

- Có đấy. Giờ ta cắt phăng đầu cháu đi. Nếu nó mọc lại, tức là cháu có khả năng phép thuật.

- Chú lại đùa rồi.

- Rất mừng vì cháu nhận ra điều đó.

- Vậy chú sẽ dạy cháu phép thuật chứ?

- Chú không phải thầy giáo. Chú là thám tử. Chú có nghề nghiệp rồi mà.

- À, phải. Chỉ là, cháu rất muốn học và chú biết mọi thứ.

- Nịnh khéo đấy.

- Nhưng không sao, chú không muốn dạy cháu cũng được. Cháu có thể nhờ cô China.

Skulduggery nghiêm nghị nhìn nó.

- China sẽ không dạy cho cháu. Cô ta không dạy cháu vì cô ấy không làm không công. Có lẽ tại mới quen nên chưa biết đấy thôi. Cháu có thể nghĩ cô ta thực lòng tốt với mình, nhưng cháu không được tin cô ta đấy.

- Dạ.

- Tốt. Vậy ta đồng ý chứ?

- Đồng ý. Không tin China.

- Tốt. Rất mừng vì đã giải quyết xong chuyện đó.

- Vậy chú sẽ dạy cháu phép thuật chứ? Skulduggery thở dài.

- Chú nghĩ đối phó với cháu là cả một chặng đường gian nan đấy.

- Thầy giáo ở trường cũng nói như vậy.

- Sẽ vui lắm đây. – Skulduggery khô khan – Chú có linh tính thế.

Skulduggery đưa Stephanie trở về nhà của Gordon. Một tiếng rưỡi sau xe mẹ nó đã băng qua những vùng nước lớn gần đó. Stephanie ra ngoài chào mẹ. Nó định kéo sự chú ý của mẹ khỏi ngôi nhà. Nếu không, bà sẽ thấy cánh cửa trước chỉ dựng tạm bên khung cửa.

- Chào con gái. – mẹ Stephanie đón nó vào xe – Mọi chuyện ổn chứ con?

Stephanie gật đầu.

- Vâng, ổn cả ạ.

- Trông con hơi... rũ rượi.

- Cảm ơn đấy.

Mẹ nó bật cười lái xe khỏi cổng.

- Xin lỗi vậy. Kể mẹ nghe đi, tối hôm qua thế nào? Stephanie ngưng một lúc, rồi nhún vai.

- Không có gì xảy ra ạ.

-o0o-

XÀ BIỂN

Xà Biển Nefarian đón khách.

Bọn Vô Hồn cúi đầu thật thấp khi hẩn sải bước ngang qua dãy hàng lang trong tòa lâu đài rộng lớn. Nhìn từ xa, trông chúng gần như người thật. Nhưng khi nhìn gần, chúng không hơn gì bản sao vụng về của cơ thể sống. Làn da mỏng của chúng chỉ là một cái vỏ không hồn, bên trong được bơm phồng lên bởi những thứ khí ô uế nhất. Chỉ có tay và chân chúng là đặc và nặng – bàn chân chúng lê lạch lê khi bước đi. Hai bàn tay nặng trĩu kéo cả cánh tay thõng xuống, nên chúng luôn phải đứng khom người.

Số lượng của chúng tăng dần khi Xà Biển bước vào Đại sảnh. Là loài sinh vật đơn giản, chúng làm theo lệnh nhưng vẫn không biết phải xử lý ra sao khi có khách. Xà Biển đi qua Đại sảnh, lũ Người Vô Hồn tản ra và một quý ông bận com-lê quay về phía hẩn.

- Chào Ông Bliss. – Xà Biển lịch thiệp – Tôi nghe tin ông đã chết cơ mà.

- Tôi cũng có nghe tin. – Bliss lịch lãm với thân hình chắc nịch và cơ bắp. Ông cao bằng Xà Biển, nhưng tóc Xà Biển màu đen và mắt hẩn màu xanh ngọc lục bảo. Bliss không có tóc, mắt có màu xanh dương nhạt nhất – Thực ra thì chính tôi tung tin đồn đó. Tôi tưởng làm thế người ta sẽ để cho tôi yên lúc tôi đã về ‘vườn’.

- Thế kết quả có được như mong đợi không ông?

- Đáng tiếc là không.

Xà Biển khoát tay ra hiệu cho bọn Người Vô Hồn để họ tự nhiên. Sau đó, hẩn dẫn Bliss vào phòng tiếp khách.

- Ông dùng đồ uống gì ạ? – Xà Biển bước đến bên tủ rượu – Hay uống giờ này là quá sớm đối với ông?

- Tôi đến đây vì công việc. – Bliss lạnh lùng – Việc của các Trưởng Lão.

Xà Biển quay lại, cười nụ.

- Các Trưởng Lão hồi này thế nào?

- Họ đang lo lắng.

- Lúc nào chẳng vậy.

Xà Biển đến bên ghế bành gần cửa sổ, ngắm nhìn mặt trời mọc rồi thả người lên ghế, bắt chân chữ ngũ đợi Bliss nói tiếp. Lần gần nhất ở cùng một chỗ là khi cả hai ráng sức hạ sát lẫn nhau giữa cơn bão hoành hành phá hủy mọi thứ xung quanh. Ngay cả khi Bliss đứng đây lúc này, giải bày suy nghĩ của mình với Xà Biển, ông ta cũng rất cảnh giác với hẩn.

- Hội đồng Trưởng Lão vờ tôi đến vì năm ngày trước, có hai người của họ bị mất tích – Clement Gale và Alexander Slake.

- Thật không may làm sao. Nhưng tôi không nghĩ rằng tôi có điểm phúc được gặp họ.

- Họ được giao nhiệm vụ đến... quan sát ông, thi thoảng thôi nhé.

- Ra là Giám điệp?

- Không hề. Chỉ là quan sát viên thôi. Hội đồng Trưởng Lão cho rằng cần theo dõi vài môn đồ của Mevolent, để chắc chắn rằng không ai trong số đó không chấp hành các điều khoản của Hiệp định Đình chiến. Ông luôn là người đứng đầu trong danh sách đó.

Xà Biển mỉm cười.

- Và ngài nghĩ tôi có liên quan gì đến sự biến mất của hai người đó sao? Hồi này tôi là người yêu hòa bình, không hề gây hấn. Tôi chỉ sẵn lòng kiến thức thôi.

- Ông tìm kiếm những bí mật.

- Ngài làm như thế việc của tôi rất hắc ám vậy. Về phần hai người “quan sát viên” mất tích, biết đâu vài ngày nữa họ sẽ xuất hiện, an toàn và khỏe mạnh. Lúc đó, các Trưởng Lão sẽ phải xin lỗi vì đã vờ ông tới dù ông đã giải nghệ.

- Hôm qua đã thấy họ rồi ông ạ.

- Thật sao?

- Họ chết rồi.

- Ôi kinh khủng quá.

- Không một dấu vết trên cơ thể họ. Không có biểu hiện cho thấy lý do tử nạn. Nghe quen chứ?

Xà Biển ngẫm nghĩ giây lát rồi nhướn mày, giơ bàn tay phải đeo găng lên.

- Ngài nghĩ bàn tay này là thủ phạm ư? Ngài nghĩ tôi giết hai người họ sao? Tôi đã không sử dụng năng lực này nhiều năm rồi. Khi mới học, tôi cho đó là điều vĩ đại. Nhưng giờ tôi xem nó như nghiệp chướng. Nó kể tội tôi mỗi ngày về lỗi lầm và vi phạm tôi đã gây nên trong thời gian phục tùng Mevolent. Tôi không ngại phải nói với ngài Bliss rằng tôi rất xấu hổ về những việc mình đã làm trong đời.

Nhìn Bliss đứng đó, Xà Biển suýt phì cười nhưng hấn cố gắng giữ vẻ mặt ngây thơ đầy trêu chọc.

- Cảm ơn ông vì đã hợp tác. – Bliss quay người bước đi – Tôi sẽ liên lạc với ông mỗi khi có điều cần hỏi.

Xà Biển đợi đến khi Bliss ra đến cổng mới nói:

- Hẳn họ đang sợ lắm. Bliss đứng phắt lại.

- Sao ông nghĩ thế?

- Họ cử ngài đến, phải không? Tôi tự hỏi tại sao họ không cử gã thám tử kia đến?

- Skulduggery Vui Vẻ đang bận rộn với một cuộc điều tra khác.

- Thật vậy sao? Hay họ nghĩ rằng ngài uy hiếp được tôi?

- Họ tưởng ông sẽ nghe theo lời tôi. Hiệp định Đình chiến còn hiệu lực chỉ khi cả hai bên vẫn muốn đình chiến tiếp. Hội đồng Trưởng Lão vẫn muốn đình chiến.

- Thật tốt bụng làm sao.

Ông Bliss dăm dăm nhìn Xà Biển như thể ông đang đọc suy nghĩ của hấn.

- Cẩn thận đấy, Nefarian. Người sẽ không thích kết cục đang đợi người ở phía cuối con đường này đâu.

Xà Biển mỉm cười.

- Ông nhất định không chịu uống với tôi một ly ư?

- Chuyên cơ đang đợi tôi ngoài kia.

- Ông sắp đến một nơi tươi đẹp sao?

- Tôi phải đến Luân Đôn họp.

- Chúc ông đạt kết quả tốt. Ta sẽ uống với nhau vào dịp khác vậy.

- Nên thế.

Ông Bliss vòng tay lên ngực, cúi đầu chào rồi đi thẳng.

RỪNG RỖN

Vừa về đến nhà, Stephanie lăn ra ngủ và chỉ tỉnh dậy khi đã hơn hai giờ chiều. Nó nhẹ bước vào phòng tắm để tắm gội. Cơ thể nó đau ê ẩm dưới vòi sen tuôn chảy. Hai đầu gối trầy trụa và đầy vết cắt do bị kéo lê trên đường. Da của nó thâm đen lại với những vết bầm sâu. Cổ nó đau cứng đờ.

Stephanie tắt nước, bước ra khỏi vòi sen, lau khô người và mặc quần jeans và áo thun mới. Chân không giày, nó mang quần áo bẩn xuống nhà và ném vào máy giặt, thêm bột giặt và khởi động máy. Chỉ đến khi có đồ ăn trong bụng nó mới nhớ lại đêm vừa qua.

Vậy là, nó tự nhủ trong đầu, chuyện hồi đêm có thật.

Stephanie mang giày và ra ngoài chơi. Ánh mặt trời ấm áp đùa giỡn trên gương mặt cô bé. Đến cuối con đường, nó đi ngang qua một cầu tàu cũ kỹ và hướng về phía đường chính. Quang cảnh thật quá đổi bình thường. Đám trẻ chơi bóng đá, chạy xe đạp và cười giỡn nô đùa. Mấy chú chó chạy nhảy xung quanh, vẫy đuôi mừng, và hàng xóm trò chuyện cùng nhau. Thế giới lại quay về với hiện trạng trước đây. Không có bộ xương di động. Không có phép thuật. Không có những kẻ truy sát Stephanie.

Bất giác cười khê, Stephanie nghĩ về chuyện cuộc sống nó đã thay đổi nhiều chỉ trong vòng một ngày. Stephanie, từ một cô bé rất đổi bình thường, sống trong một thế giới cũng rất bình dị trở thành mục tiêu của một tên kỳ dị bị hòa tan trong nước và là đồng sự của một thám tử xương tìm hiểu sự việc đằng sau vụ ám sát bác nó.

Stephanie sững lại. Vụ ám sát bác nó? Sao tự nhiên nó có ý tưởng đó? Bác Gordon chết vì một lý do rất tự nhiên: bác sĩ đã kết luận vậy rồi mà. Nó cau mày. Nhưng bác sĩ ấy sống trong thế giới không có bộ xương biết đi, biết nói. Tuy vậy, tại sao nó giả thuyết bác ấy bị ám sát? Điều gì đã khiến nó nghĩ như thế?

- Có những đồ vật không thể bị tước đoạt. – Stephanie nhớ lời China – Những tài sản không thể bị đánh cắp. Trong trường hợp đó, chủ sở hữu phải chết thì người khác mới có thể sử dụng sức mạnh của nó.

Kẻ tấn công Stephanie, và người phái hấn đến, muốn một thứ. Một thứ khiến chúng đang tâm giết nó để đoạt lấy. Và nếu chúng cần đến mức đó, liệu chúng có đợi đến lúc bác nó chết do nguyên nhân tự nhiên không?

Sống lưng Stephanie ớn lạnh. Bác Gordon bị ám sát. Có kẻ giết bác ấy và không ai ra tay cứu giúp cả. Không ai hỏi lý do vì sao, không ai nỗ lực đi tìm thủ phạm.

Trừ Skulduggery.

Nó nheo mắt. Hẳn anh biết trước chuyện bác Gordon bị ám sát. Skulduggery nghi ngờ có khả năng đó. Trước khi gặp Stephanie lần đầu, anh đã đến thư viện. China có lẽ cũng đã biết, nhưng không ai trong hai người đó nói cho Stephanie hay. Có lẽ họ cho rằng nó không đủ sức chịu đựng khi biết sự thật. Hoặc họ nghĩ việc ấy không liên quan đến nó. Dù gì Stephanie đã liên quan đến thế giới của họ rồi, tuy thế giới ấy không phải của nó. Vì nó là cháu bác Gordon.

Có chiếc xe hơi đậu xịch bên cạnh Stephanie. Mọi ánh mắt dồn cả về phía cô bé. Nó quay lại và thấy chiếc Bentley.

Nửa xe bên trái bị móp méo nghiêm trọng sau vụ tai nạn tối qua. Kính chắn gió dọc ngang vết nứt. Ba ô cửa sổ không còn kính. Mui xe bị nhiều vết lõm xấu xí dọc phía bên trái. Tiếng động cơ êm ru bình thường thay bằng tiếng lọc xọc đáng ngại giờ dừng đột ngột khi Skulduggery tắt máy. Skulduggery – vẫn đội mũ, đeo khăn quàng cổ và kính mắt định ra khỏi

xe, nhưng cánh cửa lì lợm không chịu nhúc nhích.

- Thôi rồi. – Stephanie lẩm bẩm.

Cô bé nhìn anh nghiêng người, giơ chân đạp mạnh vào cánh cửa và bước ra ngoài, vừa bước lại gần nó vừa kéo vạt áo khoác.

- Chào cháu. – Skulduggery tươi tỉnh – Hôm nay trời đẹp quá nhỉ?

- Người ta nhìn chú kìa. – Stephanie thì thào nhắc lúc Skulduggery lại gần.

- Thật sao? Ừ nhỉ. Mà sao cũng được. Mình đi được chưa Stephanie?

- Hượm đã. – cô bé nhỏ nhẹ giọng cười – Chú định khi nào mới cho cháu hay rằng bác cháu bị ám sát?

Một thoáng im lặng ngượng ngùng.

- Cháu biết cả rồi ư?

Stephanie rẽ vào con hẻm nhỏ giữa hai tòa nhà cao tầng, tránh những cặp mắt xoi mói của cư dân Haggard hay tộc mạch. Sau một thoáng do dự, Skulduggery rảo bước theo nó. - Chú có lý do chính đáng để không cho cháu biết.

- Cháu không quan tâm. – Khi không ai dòm ngó, Stephanie thôi không cười nữa – bác Gordon bị ám sát, chú Skulduggery à. Sao chú có thể không nói cho cháu biết được chứ?

- Việc này nguy hiểm lắm. Chú ở trong thế giới đó, chú biết nó nguy hiểm như thế nào.

Stephanie dừng phắt lại còn Skulduggery tiếp tục bước tới. Khi nhìn sang không thấy cô bé, anh mới quay đầu lại.

Stephanie khoanh tay trước ngực.

- Nếu chú tưởng cháu kém chịu đựng...

- Đâu có. Cháu đã chứng tỏ bản lĩnh có thừa. – Nó nhận thấy giọng điệu của anh ta hơi thay đổi – Chú biết ngay từ lần đầu tiên chú gặp cháu, cháu không phải loại người dễ dàng quay đầu lại với nguy hiểm, cho dù có cố chấp đi nữa. Chú muốn giữ cháu tránh xa vụ này. Cháu càng biết ít càng tốt. Cháu phải hiểu – Gordon là bạn của chú. Chú cho rằng mình nợ ông ấy và có trách nhiệm bảo vệ cô cháu yêu quý của Gordon khỏi mọi hiểm nguy. - Chẳng phải hiện giờ cháu đang gặp nguy hiểm đó sao. Nên vấn đề không còn do mình chú quyết định nữa.

- Phải. Cháu nói đúng.

- Vậy chú sẽ không giấu cháu bất cứ chuyện gì nữa, đúng không?

Anh đặt tay lên ngực.

- Chú xin thề với cả trái tim. Nếu đơn sai sẽ bị trời trừng phạt.

- Thôi được.

Skulduggery gật đầu dẫn Stephanie quay về với chiếc Bentley. - Nhưng chú không có tim.

- Chú biết.

- Với lại, thực ra chú đã chết rồi mà.

- Cả điều đó chú cũng biết.

- Cháu muốn nói cho rõ vấn đề thôi.

-o0o-

- Ông ấy là người như thế nào ạ? – Stephanie hỏi khi hai chú cháu đã vào xe.

- Ai là người như thế nào cơ?
- Người ta sắp gặp ấy. Tên ông ấy là gì?
- Bespoke Rùng Rợn.

Stephanie dăm dăm nhìn Skulduggery, tìm dấu hiệu cho thấy anh không đùa. Nhưng cô bé chợt hiểu có nhìn mãi cũng chẳng ích gì.

- Sao có người tự nhận mình là Rùng Rợn nhỉ?

- Tên sao thì người vậy. Rùng Rợn là thợ may riêng, và là bạn thân nhất của chú. Chú ấy là người đầu tiên dạy chú môn quyền Anh. - Thế chú ấy là người như thế nào?

- Tử tế. Khả kính. Lương thiện. Nhưng vui tính hơn lời chú tả, thật đấy. Vội lại, chú ấy không thích phép thuật cho lắm...

- Chú ấy không thích phép thuật ư? Tại sao chứ?

- Chú ấy không quan tâm. Rùng Rợn thích thế giới qua sách vở và tivi hơn, một thế giới có trộm cướp và cảnh sát, có những pha hành động và thể thao. Nếu được quyền lựa chọn, chắc chú ấy sẽ chọn đời sống trong thế giới không phép thuật. Rùng Rợn sẽ được đi học, có công ăn việc làm và sống... bình thường. Tất nhiên, chú ấy chưa bao giờ có cơ hội đó. Theo chú, Rùng Rợn không thể có lựa chọn nào khác. Không bao giờ.

- Tại sao không?

Skulduggery do dự, như muốn chọn từ sao cho thích hợp. Sau đó, anh bảo Stephanie rằng Rùng Rợn bẩm sinh đã rất xấu xí.

- Không chỉ thiếu hấp dẫn thôi đâu. Không đơn thuần là không hợp nhãn, mà là xấu như ma. Mẹ chú ấy bị nguyên rủa lúc mang thai, nên giờ mặt chú ấy đầy sẹo. Người ta tìm mọi cách chữa trị – nào thuốc thang, nào bùa, ngải, thử đủ thứ kể cả kem chống nắng, nhưng không tác dụng.

Skulduggery kể từ tấm bé, Rùng Rợn hay tâm sự với chúng bạn rằng anh thừa hưởng niềm say mê quyền Anh từ bố và niềm đam mê may vá từ mẹ. Sự thật thì ông bố lại là thợ may, còn bà mẹ là nhà vô địch quyền anh không găng. Bà từng tự khoe rằng bà từng thắng 22 trận liên tiếp. Skulduggery từng tận mắt xem bà thi đấu. Bà hay đeo một chiếc móc trên tay phải. Móc ấy có thể chém ngọt đầu của mọi đối thủ. Theo như người ta nói, có kẻ đã từng phải nếm mùi đòn hiểm ấy rồi.

Tuy lớn lên giữa hai nền giáo dục rất khác biệt như thế, Rùng Rợn lại cho rằng mình quá xấu, và quyết định theo nghiệp thợ may thay vì thành võ sĩ quyền Anh. - May mà Rùng Rợn có quyết định ấy. Chú ấy may quần áo đẹp tuyệt.

- Vậy ra mình đến gặp chú ấy hôm nay chỉ vì chú cần một bộ cánh mới?

- Không hẳn. Cháu biết không, gia đình chú ấy có một bộ sưu tầm lớn toàn tác phẩm nghệ thuật, các bức họa và sách văn học về các Tiên Bối trong thiên hạ. Có vài quyển rất hiếm và vô cùng hữu dụng. Nhiều người chỉ nghe nói đến thanh Quyền Trượng qua những truyền thuyết nửa thực nửa hư. Nhưng sách và các tài liệu khác trong bộ sưu tập của Rùng Rợn có nhiều thông tin xác thực hơn về các truyền thuyết, về khả năng vô song của thanh Quyền Trượng, và về cách phòng vệ, chỉ trên lý thuyết thôi nhé, khi phải đối phó với nó.

Xe dừng bánh và hai chú cháu cùng mở cửa bước ra. Nơi họ đến là một khu dân cư tồi tàn, cũ kỹ. Ai nấy cúi đi trước mặt họ và không thèm ngoảnh nhìn chiếc xe móp méo đậu giữa chốn đông người. Một bà đứng tuổi thấp bé đi ngang qua khẽ gật đầu chào Skulduggery rồi quảy quả đi tiếp.

- Một cộng đồng bí mật theo lời kể của chú.

- Đúng thế. Ta cố tình tạo khung cảnh càng kém hấp dẫn càng tốt để các lữ khách vô tình đi

ngang qua không có ý định dừng chân, vẫn cảnh.

- Có thể nói ta đã thành công to.

- Chắc cháu cũng ngộ ra rằng: thường thì vẽ bề ngoài hay giả tạo, không phản ánh đúng bản chất thực. Một khu dân cư nhan nhản graffiti, đâu cũng thấy rác rến với vẽ ngoài nhếch nhác sẽ là nơi an toàn nhất đấy. Hãy mở một cánh cửa bất kỳ của một căn nhà ngẫu nhiên trong khu phố này, ta sẽ thấy đời sống thực của cư dân nơi này. Vẽ bề ngoài không nói lên điều gì cả, Stephanie ạ.

- Cháu sẽ cố gắng ghi nhớ. – Stephanie theo Thám tử xương đến trước một tiệm nhỏ nơi góc phố. Nó nhìn quanh quất tìm biển hiệu. – Tiệm may của chú ấy đây sao?

- Phải, thợ may Bespoke.

- Nhưng sao không có biển hiệu nhỉ. Cũng không có quần áo sau cửa kính. Thế này mọi người làm sao biết tiệm vẫn làm việc?

- Rùng Rợn không cần quảng cáo. Chú ấy có nhiều khách quen rất đặc biệt. Rùng Rợn không thể để khách vắng lai lạc đến tiệm giữa lúc đang đo cho một ông bạch tuộc tám tay.

- Chú nói thật đấy chứ? Làm gì có người bạch tuộc tám tay!?

- Có cả cộng đồng người bạch tuộc kia kìa. – Skulduggery sắp đến gần cửa.

- Thật không chú?

- Trời ạ, Stephanie, tất nhiên là làm gì có. Mới nghe đã thấy kỳ khôi quá đi.

Skulduggery chạy vụt lên trước khi Stephanie kịp vung tay phát mạnh vào lưng anh. Cửa không khóa và Skulduggery vào trước. Stephanie ngỡ ngàng khi thấy bên trong tiệm rất sạch sẽ, sáng sủa, và cách bài trí rất bình dị. Cô bé tự hỏi lúc chưa đến đây, nó kỳ vọng sẽ thấy gì – lũ ma nơ canh biết đi âm mưu ăn thịt nó chẳng. Trong tiệm thoang thoảng một mùi hương dễ chịu. Rất dễ chịu.

Thấy họ bước vào, Bespoke Rùng Rợn tươi cười từ sau nhà ra đón. Anh nồng nhiệt bắt tay Skulduggery. Bespoke Rùng Rợn có đôi vai rộng, còn sẹo phủ đầy khắp mặt và đầu anh. Quay sang định giới thiệu Stephanie với chủ nhà và thấy nó ngẩn mặt nhìn Rùng Rợn chăm chăm, Skulduggery nhún vai.

- Cậu đừng để ý. Stephanie thích nhìn người ta lắm. Mỗi khi mới gặp ai, cô bé đều nhìn họ như thế đó.

- Tôi cũng khá quen rồi. – Rùng Rợn vẫn tươi cười – Cháu có muốn bắt tay không? Hay ta bắt đầu bằng cách khác dễ hơn, như vẫy tay chẳng hạn?

Stephanie đỏ mặt, chìa tay thật nhanh. Bàn tay của Bespoke Rùng Rợn không có gì lạ, không có sẹo, nhưng rất mạnh mẽ và vững chãi.

- Tên cháu là gì?

- Cháu chưa có tên. – Nó thừa nhận.

- Chỉ cần cháu muốn có một cái tên. Sau đó cháu muốn nghĩ bao nhiêu cũng được. Nếu không thế, cháu sẽ không sống được ở đây đâu.

Stephanie chậm chạp gật đầu, bởi nó không hiểu Bespoke Rùng Rợn sẽ lái câu chuyện đi hướng nào. Chủ nhà chột im lặng, nhìn nó từ đầu đến chân.

- Có chuyện gì không ổn sao?

- Vâng ạ.

- Nếu vậy cháu cần một bộ quần áo vừa người. – Rùng Rợn rút sổ tay ra, bắt đầu hí hoáy ghi

chép – Cháu thích màu gì nhất?

- Sao chú hỏi thế?

- Màu quần áo ấy. Cháu thích màu gì nào?

- Cháu không hiểu ý chú...

- Không phải mọi món đồ chú may đều là mẫu mực của tay thợ khéo. Đôi khi, do hoàn cảnh đòi hỏi, chú cần thêm một số yêu cầu kỹ thuật đặc biệt.

- Ví dụ che chở cho cháu được an toàn cho đến cuối cuộc chiến. – Skulduggery giải thích – Rùng Rợn có khả năng may cho cháu một bộ quần áo, không cần quá trang trọng, nhưng có khả năng giữ mạng sống cho cháu.

- Thời trang. – Rùng Rợn nhún vai – Vấn đề sống chết là ở đó. – Anh lăm lăm cây bút trên tay, sẵn sàng – Vây, chú nhắc lại nhé: cháu thích mặc màu nào?

- Cháu... chắc cháu không đủ tiền... Rùng Rợn nhún vai.

- Chú sẽ tính cho Skulduggery trả. Cháu cứ thoải mái đi. Stephanie chớp mắt. Từ chỗ được mẹ sắm cho toàn bộ quần áo cho đến việc này, một tình huống nó chưa bao giờ nghĩ đến. - Cháu cũng không biết nữa... Đen chăng? Rùng Rợn gật đầu, hí hoáy ghi vào sổ.

- Đen thì không thể sai được. – Anh ngược lên nhìn Skulduggery – Cứ để tôi một mình nhé. Sau đó mình sẽ nói chuyện lâu hơn.

Trong khi chờ đợi, Skulduggery và Stephanie thần thơ ra sau tiệm. Những chất liệu vải đủ loại và hoa văn được sắp xếp rất gọn gàng trên những chiếc kệ khổng lồ chạy dọc bức tường. Nơi làm việc duy nhất ở chính giữa căn phòng và một cánh cổng ở tít phía sau nhà.

- Chú ấy tự tay may quần áo cho chúng ta à? – Stephanie hỏi khẽ.

- Ừ.

- Bespoke Rùng Rợn không cần số đo sao?

- Chú ấy chỉ cần nhìn qua là biết.

Họ đi ngang qua phòng khách nhỏ. lát sau, Rùng Rợn cũng đến nơi. Skulduggery cùng Stephanie ngồi xuống sofa hẹp. Rùng Rợn chọn ghế bành đối diện, hai bàn tay đan vào nhau, hai chân quay ngang dưới đất:

- Chuyện là thế nào vậy?

- Chúng tôi đang điều tra vụ ám sát Gordon Edgley. – Skulduggery mở lời.

Lặng người một lúc lâu, Rùng Rợn mới hỏi:

- Gordon bị ám sát ư? - Đúng vậy.

- Trên đời sao lại có kẻ muốn giết Gordon chứ?

- Chúng tôi đoán thủ phạm là Xà Biển. Hình như hắn đang tìm kiếm một thứ thì phải.

- Skul này, bình thường khi muốn tố giúp, cậu chỉ cần gọi một tiếng là tố tới ngay, rồi lập tức cậu kéo tố vào giữa cuộc hỗn chiến. Trước giờ cậu vẫn làm thế và không cần phải giải thích lý do. Sao lần này khác thế?

- Lần này tố cần cậu giúp theo cách khác.

- Vậy lần này cậu không cần nắm đấm của tố?

- Tội tố cần cậu giúp điều tra thứ Xà Biển đang tìm.

- Hiểu, hiểu. – Rùng Rợn gật gù.

- Cậu chẳng hiểu gì cả, phải không?

- Đúng thế. – Rùng Rợn đáp ngay – Tớ chẳng hiểu lần này cậu cần gì ở tớ.

- Chúng cháu đang nghĩ chắc Xà Biển tìm thanh Quyền Trượng Tiền Bối. – Dứt lời, Stephanie thấy ngay Skulduggery co người ngồi tít vào phía trong ghế sofa.

- Cái gì? – vẻ rạng rỡ trở lại trên gương mặt Rùng Rợn – Cháu đùa chắc? Nghe này, chú không biết ông bạn của chú đây đã nói với cháu những gì, nhưng thanh Quyền Trượng đó không có thật.

- Xà Biển nghĩ nó có thật. Chúng cháu còn nghĩ nó liên quan đến cái chết của bác cháu.

- Chú chia buồn trước mất mát của cháu. Từ tận đáy lòng. Chú rất tôn trọng Gordon. Dù biết trên đời có phép thuật, nhưng Gordon không hề bị cám dỗ bởi pháp thuật. Ông ấy chỉ muốn chứng kiến và viết về nó. Để làm được thế cần một sức mạnh tinh thần lớn lao. Chú mong rằng Gordon có thể truyền sức mạnh ấy cho cháu. Stephanie lặng người đi. Skulduggery tránh không nhìn nó.

- Tuy nhiên – Rùng Rợn tiếp tục – Để nói rằng cái chết của Gordon có liên quan đến một truyền thuyết được truyền tụng từ đời này sang đời khác, và qua mỗi đời đều bị biến thể thì quả là điều phi lý. Gordon bị đau tim. Ông là người trần tục, và nay ông đã qua đời. Đối với người phàm, điều đó hoàn toàn bình thường. Stephanie, hãy để bác Gordon được yên nghỉ. - Theo cháu, bác Gordon biết chỗ giấu thanh Quyền Trượng. Hoặc bác Gordon sở hữu nó nên Xà Biển đã hạ sát bác ấy. Xà Biển biết chỗ cất cây Trượng. Chính vì thế hắn cần chìa khóa.

- Chìa khóa nào?

- Chìa khóa mở lấy thanh Quyền Trượng. Ta chưa thể nói chắc. Nhưng có điều này ta có thể khẳng định ngay: hắn đã hai lần tìm cách giết cháu để lấy nó.

Rùng Rợn lắc đầu.

- Thế giới này không phải dành cho cháu đâu.

- Cháu là một phần của nó rồi.

- Cháu chỉ mới đặt chân đến thôi. Mới tận mắt chứng kiến nào phép thuật, pháp sư, và cả một bộ xương biết đi, chắc hẳn cháu đang thích lắm – nhưng cháu chưa lường hết hậu quả đâu.

Skulduggery yên lặng lắng nghe. Stephanie đứng dậy.

- Chú nghĩ cháu coi đây là một cuộc phiêu lưu. Có phải chú định nói thế không? Chú hoàn toàn đúng. Với cháu, đây quả là một cuộc phiêu lưu vĩ đại. Cháu bị mê hoặc, sung sướng và vô cùng thích thú. Cháu được chứng kiến những con người phi thường làm những việc phi thường khiến cháu rất đỗi kinh ngạc. – Ánh mắt nó đánh lại – Nhưng xin chú đừng bao giờ nghĩ, dù chỉ là thoáng nghĩ, rằng mọi thứ đối với cháu chỉ là một cuộc chơi. Bác Gordon dành tặng cháu cả một gia tài: Bác ấy cho cháu mọi thứ cháu hằng ao ước. Bác Gordon làm tất cả vì cháu, nhưng giờ bác ấy không còn nữa. Nên cháu nhất định phải làm một điều gì đó cho bác của cháu. Cháu sẽ truy tìm kẻ đã giết bác Gordon. Cháu sẽ không từ nan, nhất định không để chúng phải tay dễ dàng như vậy được. Phải có người đứng về phía bác của cháu chứ.

- Hoang đường! – Rùng Rợn nhào người trên ghế - Thanh Quyền Trượng chỉ có trong cổ tích!

- Tớ tin Quyền Trượng có thật.

- Tất nhiên cháu cũng tin! Cháu bị kéo vào một thế giới mà cháu nghĩ rằng điều gì cũng có thể xảy ra, nhưng đó không phải là sự thật. Gordon từng dẫn thân vào. Và xét về một khía cạnh nào đó cháu nói đúng: chính vì thế bác của cháu bị sát hại. Cháu định nhảy vào vết xe đổ của ông ấy sao? Cháu đang đùa với lửa đấy.

- Mọi người ở nơi đây đều đùa với lửa.

- Hai chú cháu hình như đang có chuyện thì phải. – Skulduggery chen vào.

- Chúng ta có quy định riêng. – Rùng Rợn phớt lờ cô bé và quay sang Skulduggery – Chúng ta không tiết lộ thân thể cho thế giới bên ngoài. Stephanie là lý do điển hình cho người ta đặt câu hỏi vì sao.

Lửa giận bùng bùng bốc lên đầu, Stephanie biết nếu lên tiếng, giọng nói của cô bé sẽ vỡ ra ngoài ý muốn của nó. Thế nên Stephanie đi nhanh qua Rùng Rợn. Cô bé đi nhanh ra cửa, mở khóa và lao khỏi cửa. Cơn giận sôi lên trong huyết quản, nó siết chặt tay. Stephanie ghét bị đối xử không công bằng, bị người ta xem thường. Cô bé ghét cảm giác luôn được người khác bảo vệ. Nó cũng không thích bị phớt lờ chút nào.

Một lúc sau Skulduggery ra khỏi tiệm, đầu đã lại đội mũ sùm sụp. Anh đến gần Stephanie đang dựa vào chiếc Bentley, tay khoanh trước ngực, mắt đăm đăm nhìn vết nứt trên vỉ hè.

- Mọi việc ổn cả chứ, Stephanie? - Thấy cô bé không trả lời, anh khẽ gật đầu – Chú đã kể cháu nghe lần đầu chú gặp Rùng Rợn chưa nhỉ?

- Cháu không muốn biết.

- Đành vậy. – im lặng bao trùm như màn sương lạnh – Cũng chẳng thú vị gì lắm. À mà hôm đó có cướp biển.

- Cháu không quan tâm. Thế chú ấy có muốn giúp mình không chú?

- Rùng Rợn cho rằng chú không nên đưa cháu đi theo.

- Chú tưởng cháu không biết ư? – Stephanie chua chát.

- Chắc giờ chú ấy cho rằng chú là kẻ vô trách nhiệm.

- Còn chú nghĩ sao?

- Chú đã không ít lần tặc trách. Giờ Rùng Rợn nghĩ thế cũng phải thôi.

- Chú có nghĩ cháu sắp gặp nguy hiểm không?

- Có chứ. Xà Biển vẫn tưởng cháu có thứ hắc đang tìm. Chỉ cần hắc biết cháu là ai và cháu đang ở đâu, hắc sẽ cử ngay tên khác đến. Cháu đang gặp – và chú không hề phóng đại đâu nhé – nguy hiểm rất lớn đấy.

- Vậy nên ta càng phải làm rõ mọi chuyện. Lần này cháu sẽ làm cho ra nhẽ. Thứ nhất, dù có muốn, cũng không thể quay về thế giới nhàm chán, buồn tẻ và quá ‘bình thường’ trước đây. Cháu đã chứng kiến quá nhiều. Cháu đã dính líu sâu vào thế giới phép thuật. Bác Gordon bị sát hại, cuộc sống của chính cháu đang bị đe dọa. Cháu không thể quay lưng bỏ đi dễ dàng như vậy được. Cháu chỉ muốn nói đơn giản như thế.

- Rất thuyết phục.

- Vậy sao giờ ta còn chần chừ ở đây?

- Chú cũng đang định hỏi cháu thế.

Skulduggery mở khóa cửa chiếc Bentley. Hai chú cháu yên vị trong xe, lắng nghe chiếc xe bùng tỉnh sau khi động cơ khởi động. Skulduggery nhìn gương chiếu hậu trên kính chắn gió, và tìm gương chiếu hậu hai bên xe. Nhưng chúng đã không cánh mà bay. Anh lảng lảng lui xe ra đường chính. - Vậy mình không cần xem bộ sưu tập của chú Rùng Rợn nữa ă? - Stephanie hỏi khi xe tăng tốc.

- Rùng Rợn tốt bụng là bạn tốt. Ai cũng muốn chú ấy luôn vào sinh ra tử với mình. Nhưng lắm lúc cậu ấy cứng đầu ghê gớm. Sau bốn ngày nữa, khi có đủ thời gian suy ngẫm, chú ấy sẽ đổi ý, sẽ sẵn lòng cho ta xem những gì ta cần xem. Ngay lúc này thì... dừng hòng.

- Thế sách ấy không có trong thư viện của chị China ă? Nghe như Skulduggery vừa bật cười

vừa cầu nhàu.

- Bao năm qua, China lũng mấy cuốn sách đó suốt. Nhưng sách được cất giấu cẩn thận đến nỗi ngay cả cô ấy cũng không thể chạm tới được.

- Chú có biết chúng ở đâu không?

- Trong Kho Lưu Trữ.

- Kho Lưu Trữ ư? Có gì đặc biệt đâu?

- Không như kho thường, Kho Lưu Trữ rất khác biệt. Kho là một dãy hầm bên dưới Nhà trưng bày nghệ thuật thành phố Dublin, được canh phòng cẩn mật và không có sự khoan hồng cho những kẻ xâm phạm.

Stephanie ngẫm nghĩ:

- Chú Rùng Rợn sẽ đổi ý sau bốn ngày, phải không ạ?

- Thường là vậy.

- Nhưng ta không có bốn ngày đó. Phải chưa chú?

- Ừ. Làm gì có.

- Vậy chú có biết động thái thích hợp nhất bây giờ là gì không?

- Đáng tiếc là có.

- Ta nhất định phải xem bộ sưu tập ấy. Skulduggery nhìn Stephanie.

- Chú vẫn biết cháu rất có triển vọng. Mới thấy cháu lần đầu, chú đã biết ngay cháu có năng khiếu thiên bẩm.

- Vậy ta sẽ đột nhập vào kho nhé?

Anh gật đầu về miễn cưỡng.

- Đành vậy. Ta phải vào thôi.

-o0o-

Nhà Trưng Bày Nghệ Thuật thành phố Dublin tọa lạc giữa khu phố phần hoa nhất vùng. Một công trình uy nghiêm với hào quang chiến thắng; một tạo tác kiến trúc làm bằng sắt và kính, đơn độc và kiêu hãnh. Những khu vườn sum suê tạo thành dải phân cách rõ ràng với những tòa nhà xung quanh.

Stephanie và Skulduggery đậu xe phía bên đường. Skulduggery gọi đây là giám sát sơ bộ. Họ sẽ không đột nhập vào Kho tàng vào lúc này, anh trấn an nó; họ chỉ đến xem họ sắp phải đối đầu với những gì. Kia là đám nhân viên cùng sáu tay bảo vệ vừa rời khỏi tòa nhà: ca làm việc của ngày đã chấm dứt. Có hai người, một nam một nữ, đi ngang qua họ về phía tòa nhà triển lãm và khóa kín cửa sau lưng.

- Chà. – Skulduggery nói sau lớp khăn quàng cổ. – Có vẻ như ta gặp rắc rối rồi.

- Rắc rối? Chẳng lẽ là Hai người kia? Họ là ai thế ạ?

- Người gác đêm.

- Có Hai người à!? Bấy nhiêu thôi ư?

- Đó không phải là người.

- Vậy họ là gì?

- Không phải là người. Đúng hơn, cháu phải hỏi là cái gì.

- Chú Skulduggery, cháu thề rằng nếu chú không trả thẳng câu hỏi của cháu, cháu sẽ tìm một con chó lớn nhất chú từng thấy, bắt nó đào một cái hố và chôn chú xuống đấy.

- Chà, cháu đáng yêu quá – Skulduggery hắng giọng như muốn thông cổ. Nhưng anh làm gì có cổ và cũng không cần thông họng. – Cháu có chú ý đến chuyển động của chúng không?

- Trông chúng rất... biết nói thế nào nhỉ... uyển chuyển. Nhưng thế có gì lạ đâu? Họ là vũ công hả chú? Kho này thuê vũ công ba lê làm bảo vệ sao?

- Chúng là ma cà rồng. Họ thuê ma cà rồng làm bảo vệ. Stephanie vờ ló đầu ra cửa xe, nhìn lên trời.

- Mặt trời chưa lặn, trời vẫn còn sáng mà chú.

- Không ảnh hưởng gì đến chúng đâu. Cô bé cau mày:

- Ánh sáng mặt trời không giết được chúng ư? Ánh sáng không biến chúng thành bụi hay đốt cháy chúng sao?

- Không hề. Ma cà rồng cũng tắm nắng để có làn da rám nắng, như chú và cháu thôi. Nói chính xác là như cháu. Còn chú thì quá trắng mất rồi.

- Vậy ánh sáng mặt trời không ảnh hưởng đến chúng à?

- Ánh sáng chỉ phong tỏa sức mạnh, làm chúng yếu đi. Ban ngày cũng bình thường như bao kẻ trần tục khác. Nhưng khi đêm xuống, sức mạnh của chúng tăng đáng kể.

- Giờ cháu mới biết.

- Kho này thuê hai ma cà rồng làm gác đêm. Ma cà rồng là lũ chó săn canh phòng tối thượng.

- Nếu ánh sáng mặt trời không giết được chúng, chắc thánh giá cũng không hiệu nghiệm đâu nhỉ?

- Cách chặn ma cà rồng tốt nhất là dùng thật nhiều đạn. Nhưng ta lại không muốn làm hại ai, đó là vấn đề chú đề cập đến khi nãy.

- Phải có cách lên vào, qua mặt chúng chứ ạ. Hay ta hóa trang thành nhân viên quét dọn chẳng hạn.

- Không ai làm việc gần ma cà rồng cả - chúng không phân biệt thù, bạn. Chúng không thể cưỡng lại cơn khát máu. Như bướm đêm không thể cưỡng lại nguồn sáng rực rỡ. Chúng là cỗ máy giết người: những cỗ máy giết người hiệu quả và đáng gờm nhất trên đời.

- Thật đáng sợ.

- Có ai bảo ma cà rồng dễ thương đâu.

- Vậy thì ta phải có kế sách thật khôn ngoan mới được. Sau một thoáng ngẫm nghĩ, Skulduggery nhún vai:

- Về khoản này chú phải tự nhận là mình khá giỏi.

YÊU TINH DƯỚI CẦU WESRMINSTER

— kulduggery đưa Stephanie về nhà. Sau đó, trong giấc ngủ say, nó thấy một cô gái trẻ thành London ngồi trên gót gần sát đất, ánh mắt chăm chăm nhìn dòng nước đen ngòm.

- Này? – Cô gọi – Có ai ở dưới đó không?

Tiếng sông Thames sôi sục phía dưới thay cho câu trả lời. Cô gái nhìn đồng hồ đeo tay rồi nhìn quanh quất. Bấy giờ đang là 12 giờ kém bảy phút. Trên cầu Westminster, ngoài cô gái, tuyệt nhiên không có một bóng người. Hoàn hảo.

- Này. Tôi cần nói chuyện với cậu. Một giọng nói đáp lại:

- Không có ai ở dưới này cả.

- Tôi thấy có mà.

- Không có. – Giọng nói vọng lên – Không ai hết.

- Tôi biết dưới đó có yêu tinh. Và tôi cần nói chuyện với nó.

Một gương mặt nhỏ thó, nhăn nheo trồi lên khỏi màn nước đen thẫm. Hắn có đôi tai to đùng và kiểu tóc gai lồm chồm nhọn hoắt. Cặp mắt to lồi chớp vài cái, rồi quan sát kỹ cô gái.

- Mi muốn gì? – Con yêu tinh hỏi sảng.

- Tôi muốn nói chuyện với cậu. Tôi là Tanith Low. Tên cậu là gì?

Yêu tinh lắc đầu nguầy nguậy.

- Không, không. Chẳng nói. Chẳng nói đâu.

- À phải rồi, yêu tinh chỉ có một tên thôi đúng không?

- Đúng, đúng. Chỉ một thôi. Chẳng nói đâu.

- Nhưng tôi có thể đoán, phải không? Nếu tôi đoán đúng được tên cậu thì sao nhỉ?

Yêu tinh cười nhăn nhó, để lộ hàm răng vàng nhọn hoắt.

- Mi được sống.

- Thế nhờ tôi đoán sai?

Yêu tinh cười khanh khách.

- Mi sẽ bị ăn thịt!

- Nghe vui đấy. – Tanith mỉm cười. – Khi nào thì cậu bắt đầu chơi?

- Nửa đêm, khi chuông đồng hồ điểm, đúng, đúng, đúng vậy. Khi ta mạnh lên.

- Và cậu nháy từ dưới đó, đối đầu với bất kỳ ai đi ngang qua phải không?

- Ba cơ hội. – Con yêu tinh gật gù – Họ có ba cơ hội. Đoán đúng thì sống, không đúng thì chết.

- Cậu có muốn chơi cùng tôi không?

Nụ cười tắt ngúm trên gương mặt nó.

- Chưa đủ mạnh. Phải chờ thêm, đúng, đúng. Vào đúng nửa đêm.

- Chúng ta đâu cần phải đợi đâu nào, phải không? – Tanith vừa nói vừa phụng phịu – Tôi

muốn chơi bây giờ cơ. Tôi dám chắc là tôi có thể đoán được tên của cậu đấy.

- Không, chẳng đoán được đâu.
- Được mà.
- Không, chẳng được đâu! – Yêu tinh cười khanh khách.
- Vậy thì lên đây đi, mình chơi thử xem.
- Phải, phải, ta chơi thôi.

Tanith nhìn đồng hồ lần nữa rồi lùi ra sau nhường chỗ cho yêu tinh lồm cồm bò lên. Còn hai phút nữa mới đến nửa đêm. Con yêu tinh này nhỏ thó, đứng đến hông cô. Tay chân hắc khắng khiêu, còn bụng phình chướng lên. Móng tay nó nhọn và cứng. Dù cố giữ khoảng cách, nó vẫn cười toét miệng vẻ háo hức.

Cô gái kéo khóa áo khoác xuống một chút rồi cười với nó.

- Trông cậu thật bảnh bao. Có phải cậu là yêu tinh duy nhất ở London không?
- Chỉ một thôi. – Nó hãnh diện – Giờ ta chơi! Đúng thì sống, không đúng thì chết. Đoán, đoán, đoán đi.
- Xem nào. – Cô gái bước tới một bước. Con yêu tinh nheo mắt lại và lùi ra sau, về phía mép cầu. Cô gái dừng lại. – Có phải tên cậu là Bollo hollow không?

Con yêu tinh cười rú lên.

- Không, không! Chẳng phải Bollo hollow! Còn hai cơ hội nữa, hai cơ hội nữa thôi!
- Có vẻ khó hơn tôi tưởng. Cậu rất giỏi trò này lắm phải không?
- Giỏi nhất! Nhất đấy!
- Có lẽ ít người đoán được tên cậu nhỉ.
- Chưa ai cả. – yêu tinh cười khùng khục – Đoán, đoán đi!
- Có phải... Ferninabop Caprookie không?

Con yêu tinh hú hét, la ó rồi nhảy nhót. Tanith tiến gần thêm chút nữa.

- Chẳng phải Frninabop! – Nó cười – Chẳng phải Caprookie!
- Chà. – Tanith vờ lo lắng – Có vẻ như tôi không giỏi lắm nhỉ.
- Sẽ bị ăn thịt!
- Cậu đã ăn thịt nhiều người đi qua đây rồi à?
- Đúng, đúng. Măm măm.
- Cậu ăn họ ngấu nghiến lắm phải không? Họ khóc lóc, gào thét và chạy đi...
- Nhưng ta bắt được! – Con yêu tinh khúc khích – Đúng nửa đêm, ta to khỏe và nhanh như chớp, nuốt chửng, nuốt chửng tất cả! Chúng quấy đạp và quần quại khiến bụng ta nhột lắm!
- Tôi phải đoán đúng vào lần cuối này nhỉ. Có phải là... Rumplestilskin?

Con yêu tinh cười sặc sụa đến nỗi ngã ngửa ra sau. - Không, không! – Nó cười điên loạn – Chúng lúc nào cũng nói vậy! Lần nào cũng sai!

Tanith sấn tới một bước, nụ cười biến mất trên gương mặt cô. Thanh gươm lóe lên từ bên dưới áo khoác nhưng yêu tinh đã kịp nhìn thấy. Nó ré lên rồi lăn tròn trên đất.

Tanith rửa khế rồi lại vung kiếm lên. Nhưng yêu tinh đã chui tọt qua hai chân cô. Cô gái đá mạnh khiến nó lăn lông lốc. Yêu tinh lồm cồm bò dậy, rú rít rồi lồm cồm nhìn cô gái lao tới. Giữa

thời tiết ẩm áp của trời đêm London vang lên tiếng chuông đồng hồ Big Ben. Nửa đêm.

Tanith nhào đến nhưng đã quá muộn. Yêu tinh nhảy bật ra sau, đôi vai cong lên. Nó gầm gừ trong lúc cơ thể cứ lớn dần lên.

- Ghê quá. – Tanith thì thầm.

Cơ bắp nổi lên cuồn cuộn trên cả tay và chân yêu tinh, kéo căng làn da như thể muốn xé toạc nó ra vậy. Tanith lại tiến tới nhưng nó nhảy lộn vòng ra sau, khi tiếp đất, nó đã cao bằng đối thủ. Ngực nở lớn, cổ nó vững chãi chắc nịch. Yêu tinh vẫn không ngừng lớn thêm. Nó gầm gừ liên tục. Những thớ gân nở nhanh khi nó gần đạt đến kích thước hoàn chỉnh. Giờ nó to gần gấp đôi Tanith.

Đối đầu với một con yêu tinh hóa hình hoàn thiện không là một phần trong kế hoạch của Tanith. Cô hạ kiếm xuống ngang ống chân, đi vòng quanh con dã thú.

- Mi ăn gian. – Yêu tinh kết tội bằng giọng nói giờ đây đã trầm xuống và ục ục trong cổ họng.

- Mi cũng đâu phải cậu bé ngoan.

- Nuốt sống người. Nuốt chửng tất cả, phải, phải. Tanith cười.

- Muốn thì lại gần đây mà thử. Nếu người cho rằng người có thể...

Con yêu tinh gầm lên, lặn xả tới trước với tốc độ chóng mặt dù bây giờ thân hình hằn khá cồng kềnh. Nhưng Tanith đã thủ thế sẵn. Cô né nhanh sang bên, lao qua người nó đồng thời vung lưỡi kiếm sượt ngang đùi nó. Rít lên đau đớn, yêu tinh giáng nắm đấm khổng lồ vào lưng cô. Tanith ngã lộn xuống nền đất. Yêu tinh co chân đạp xuống nhưng cô đã lặn sang phải, ngồi bật dậy. Tanith quì một gối xuống đất, vung thanh kiếm qua trái. Lưỡi kiếm sắc rạch một đường khá sâu trên tay nó.

Yêu tinh lão đảo. Tanith đứng dậy.

- Phải nhai nát người. – Con yêu tinh gầm gừ - Phải nhai nát người ra, phải, phải.

- Trò chơi không còn vui khi kẻ cùng chơi dám đánh trả, phải không?

- Cầu của ta. – Nó gầm gừ - Địa bàn của ta.

Cô cười.

- Nhưng người ra luật chơi là ta.

Yêu tinh rống lên nhưc ọc. Nó phóng về phía Tanith, còn cô vẫn đứng vững, bảo vệ vị trí của mình. Kiếm lại vung lên, lưỡi kiếm chém ngọt những ngón tay trái của yêu tinh. Nó đau đớn gầm rú, lão đảo lùi lại. Tanith nhảy bật lên, rồi đạp xuống ngực yêu tinh. Lưỡi kiếm phản chiếu ánh đèn cầu lấp lánh lúc chặt phẳng đầu yêu tinh. Cơ thể nó đổ vật ra sau, còn Tanith nhảy xuống đất. Thân hình nó va mạnh vào thành cầu và rơi tùm xuống dòng sông.

Tanith cúi xuống nhặt thủ cấp yêu tinh rồi đi về phía thành cầu. Cô chợt quay phắt lại khi có người tiến đến sau lưng. Tuy chưa gặp ông ta bao giờ nhưng cô biết ông ta là ai. Ông ta cao và không có tóc, gương mặt nhiều nếp nhăn. Đôi mắt ông ta có màu xanh đầy ma lực: đôi mắt xanh nhạt màu nhất cô từng thấy. Ông ta là ngài Bliss.

Ông Bliss gật nhẹ chào và nhìn vào đầu trong tay cô.

- Cô mạo hiểm quá đấy.

- Trước tôi có đấu với yêu tinh rồi ạ. – Tanith vẻ kính cẩn.

- Ý tôi là rủi có người nhìn thấy cô kìa.

- Đây là việc phải làm. Con yêu tinh này đã hạ sát nhiều người vô tội rồi.

- Nhưng yêu tinh là thế. Cô không thể trách chúng làm theo bản năng tạo hóa ban cho chúng.

Tanith không biết phải đáp lại thế nào, Ông Bliss mỉm cười.

- Tôi không có ý phê bình cô. Cô vừa làm một việc cao thượng và không vị kỷ, cần được ghi nhận.

- Cảm ơn ông.

- Tuy nhiên, cô khiến tôi thắc mắc. Mấy năm nay, tôi đã theo dõi quá trình hành động của cô. Thật khó tin là pháp sư, nhất là Giả kim thuật sĩ như cô, lại dựa vào sức mạnh thể chất nhiều như vậy. Còn nữa, cô không theo đuổi quyền lực.

- Tôi chỉ muốn giúp người.

- Chính thế nên tôi càng thắc mắc.

- Mẹ tôi từng kể nhiều chuyện về cuộc chiến. Hình như ông đã quên những hành động vị nghĩa của mình khi đó.

Ông Bliss cười nhẹ.

- Trong chiến tranh không có chủ nghĩa anh hùng – chỉ đơn giản là làm những gì cần phải làm, thế thôi. Anh hùng để sau cũng được. Nhưng tôi đến đây không phải để triết lý.

Ông nhìn Tanith với đôi mắt xanh biếc.

- Một cơn bão đang chuẩn bị đổ về, cô Low. Những sự kiện tiếp đó sẽ góp phần làm thay đổi cục diện quyền lực trên thế giới, và tôi đã rời bỏ nơi chốn thanh tịnh của mình để đến đây, để tìm cô. Tôi cần một người có năng lực và có quan điểm như cô.

- Tôi e là tôi không hiểu lắm.

- Pháp sư Xà Biển đang chuẩn bị phá vỡ Hiệp định Đình chiến. Nếu mọi nỗ lực của tôi thất bại, một lần nữa ta sẽ lại rơi vào hoàn cảnh chiến tranh. Tôi cần cô hợp tác với chúng tôi.

- Đó là vinh hạnh của tôi.

- Chúng ta cần học hỏi nhau nhiều điều. – Ông Bliss cúi đầu – Hãy đến Ireland. Tôi sẽ tìm cách liên lạc với cô.

Tanith gật đầu. Ông Bliss quay mình bước đi. Cô ném thủ cấp yêu tinh xuống dòng sông Thames, giấu kiếm dưới vạt áo khoác rồi đi theo hướng ngược lại.

CÔ GÁI ÁO ĐEN

Stephanie tỉnh dậy vào sáng hôm sau do tiếng radio quá ồn. Núm chỉnh âm thanh của radio bị hỏng khi bố nó tìm cách vặn tìm đài tin tức, vì thế thay vào một bản tin giao thông nho nhỏ là tiếng ầm ầm tựa như bài Cuộc hành trình của các Valkyrie của Wagner. Sau khi đánh rơi chiếc điều khiển phía dưới ghế sofa, ông không biết phải làm thế nào để tắt radio. Tiếng nhạc dội vào tường, nền nhà. Không biết làm sao thoát khỏi sức mạnh kinh hồn của nó. Mãi đến lúc mẹ nó giật phắt phích cắm khỏi ổ điện, Stephanie đã tỉnh như sáo.

Mẹ nó ló đầu khỏi cửa chào tạm biệt. Chờ hai người cùng quày quả đi làm, Stephanie trở dậy mặc quần jeans và áo thun. Trong lúc chờ Skulduggery, nó moi óc tìm một cái tên thích hợp cho mình. Skulduggery từng nói đến việc chọn một cái tên cho mình sẽ tạo một lớp ma thuật bảo vệ cái tên được ban cho – vậy nếu Stephanie chọn cái tên Búa Pha Lê (giả dụ là thế) thì cái tên Stephanie Edgley sẽ được bảo vệ khỏi tất cả các bùa chú điều khiển của đối phương. Nếu chỉ có mình tên được ban lâu bao nhiêu, nó càng dễ gặp nguy hiểm bấy nhiêu.

Nếu chọn tên mới, nó phải chọn làm sao để không bị mất mặt trong những năm sắp tới. Nó phải chọn một cái tên xuất sắc và đồng thời khiến nó cảm thấy thoải mái. Skulduggery có kể về những người chọn tên rất lạ, chẳng hạn Dao Cạo hay Phượng Hoàng. Anh cũng giải thích tại sao không nên chọn những cái tên kệch cỡm. Hồi trước có người giới thiệu với anh một bà nọ có số cân nặng tăng ít ỏi trong nhiều năm, với mái tóc hơi rối bù và hàm răng dính đầy rau bi-na. Vậy mà người bảo tên bà ta là Phán Lực. Tên đó hoàn toàn không phù hợp với bà chút nào, Cũng như tên Dao Cạo không phù hợp với người thấp bé cho lắm.

Đang ngồi bên bàn, Stephanie nhìn khi nghe Skulduggery gõ cửa sổ. Cô bé mở cửa sổ.

- Chú tưởng con gái lúc nào cũng gọn gàng. – Skulduggery ló đầu vào ngó nghiêng.

Stephanie cố đá dúi đồng hồ lót xuống dưới gầm giường, làm như không nghe thấy anh nói.

- Chú có sao không ạ?

- Chú từng trèo lên những mái nhà còn khó hơn thế này nhiều, tin chú đi.

- Bố mẹ cháu đi làm cả rồi, chú vào bằng cửa trước cũng được mà.

- Cửa chính chỉ dành cho những ai không có trí tưởng tượng thôi.

- Chú có chắc không bị ai trông thấy không? Cháu sợ nhất là có hàng xóm thấy chú bám tường nhà leo lên đấy.

- Chú cẩn thận mà, đừng lo. À, chú có cái này cho cháu. – Anh đưa nó một mẫu phấn trắng.

- À... Cảm ơn chú. – Stephanie nói rời rạc.

- Cháu ra chỗ tắm gương kia đi.

- Chú bảo sao cơ?

- Đến trước gương và vẽ biểu tượng này lên. – Anh đưa cho nó một tấm thiệp nhỏ phía trên có hình một con mắt cùng những đường ngoằn ngoèo bao quanh.

- Để làm gì thế chú?

- Có ích cho cháu đấy, làm đi mà. Nó cau mày đến bên gương.

- Không. Gương lớn soi toàn thân kia. Cháu có loại đó chứ?

- Có ạ.

Vẫn chưa hiểu mục đích của việc mình làm, Stephanie vẫn mở cửa tủ quần áo và dùng phần vẽ lại biểu tượng trong tấm thiệp lên mặt gương gắn trên cánh cửa tủ. Khi hoàn tất, nó trả lại mẫu phần cùng tấm thiệp cho Skulduggery. Anh cảm ơn, cất chúng đi và nhìn tấm gương.

- Bề mặt nói, bề mặt cảm giác, bề mặt suy nghĩ, bề mặt tồn tại. – Anh nhìn nó – Bây giờ cháu có thể xóa biểu tượng đó đi được rồi.

- Chuyện gì thế này? Chú làm gì vậy? Chú ếm bùa gương của cháu à?

- Đúng vậy. Giờ cháu xóa biểu tượng kia đi được không?

- Thế bùa đó có tác dụng gì? – nó lấy ống tay áo lau phần trên mặt gương.

- Rồi cháu sẽ thấy. Cháu có đeo đồng hồ không?

- Đồng hồ hư rồi. Tại cháu đeo khi bơi. Cháu tưởng đồng hồ không vô nước.

- Có thật đồng hồ không vô nước không?

- Theo kinh nghiệm gần nhất của cháu thì không. Chú cần biết giờ để làm gì?

- À, chú không cần biết giờ. Cháu chạm tay vào gương đi. Nó nheo mắt.

- Để làm gì chứ?

- Cứ làm đi.

Stephanie lưỡng lự nhưng vẫn làm theo: nó chìa cánh tay về phía tấm gương, rồi chạm nhẹ vào bề mặt kính. Nhưng khi rút tay lại, nó thấy hình ảnh trong gương không làm theo. Nó tròn mắt thán phục nhìn ảo ảnh chớp mắt như thể vừa thức giấc khỏi một cơn hôn mê, sau đó buông thõng tay trái rồi nhìn quanh. Rất chậm chạp, nó từ từ bước chân ra khỏi tấm gương.

- Ôi trời ... – Stephanie lùi lại khi ảo ảnh của nó bước đến gần. – Ôi trời ơi... – Nó lắp bắp mãi vì không biết nói gì hơn.

Skulduggery trông vào từ cửa sổ.

- Nó sẽ lo chu toàn mọi việc khi cháu ra đi. Như vậy sẽ không ai phải nhớ nhung cháu hết.

Stephanie chăm chăm nhìn ảo ảnh:

- Bạn ấy là cháu.

- Không phải 'bạn ấy', mà là nó. Nó không phải cháu, mà chỉ là bản sao bề mặt của cháu thôi. Nó đi giống cháu, nói giống cháu, hành động giống cháu. Như vậy có lẽ đã quá đủ để qua mắt bố mẹ cháu và những người tiếp xúc với nó. Khi cháu về nhà, nó sẽ trở vào trong tấm gương. Mọi ký ức về những trải nghiệm của nó sẽ được truyền sang cháu. - Vậy... vậy là cháu có thể ở hai nơi cùng một lúc?

- Chính xác. Nó không thể nán lại quá lâu bên cạnh một ai đó vì họ sẽ nhận thấy điều bất bình thường và nó không thể qua mặt được pháp sư, nhưng nó khá lý tưởng trong trường hợp của cháu.

- Chà. – Stephanie ngấm nhìn ảo ảnh kỹ hơn. – Nói gì đi chứ. Ảo ảnh nhìn lại nó.

- Cậu muốn tôi nói gì?

Stephanie chột cười ré lên, nhưng vội vàng đưa hai tay che miệng.

- Giọng của cậu giống giọng của tôi quá.

Tiếng nói xuyên qua hàng ngón tay trước miệng.

- Tôi biết.

- Cậu có tên không?

- Stephanie.

- Không, tên của riêng cậu cơ. Skulduggery lắc đầu.

- Hãy nhớ, đây không phải người thật. Nó không có suy nghĩ và cảm xúc riêng: tất cả chỉ là bắt chước theo cháu. Đó là ảnh phản chiếu của cháu – không hơn. Hướng dẫn sử dụng bao gồm: nó không thể thay ra bộ đồ mà cháu đã mặc từ lúc triệu hồi nó, nên nhớ là cháu không mặc bất kỳ bộ đồ nào mang phù hiệu hoặc biểu tượng riêng. Áo ảnh được triệu hồi bị lật ngược so với người thật. Chắc chắn rằng cháu không đang đeo nhẫn hay đồng hồ - chúng sẽ hiện lên trên phía bàn tay đối diện. Ngoại trừ những điều trên thì phần còn lại khá đơn giản.

- Hay quá.

- Ta nên đi thôi. Nó quay lại nhìn Skulduggery. - Chú chắc người ta sẽ không nhận ra đó không phải là cháu không?

- Nó sẽ tìm cách né những người xung quanh càng lâu càng tốt và sẽ cố tránh những đoạn đối thoại dài. Ngay cả khi bố mẹ cháu dồn nó vào chân tường và đưa ra hàng nghìn câu hỏi, họ cũng sẽ chỉ nghĩ là cháu đang bối rối quá thôi.

Stephanie cắn nhẹ môi rồi nhún vai:

- Nếu kết luận áo ảnh của cháu biết sống thì quả thực có hơi không tưởng.

- Cháu sẽ ngạc nhiên khi thấy ta có thể tận dụng những điều tưởng như “không tưởng” đó để giải quyết được khối việc đấy. Sẵn sàng chưa?

- Chắc là rồi ạ.

- Cháu muốn đi bằng cửa trước hay cửa sổ?

- Cửa trước chỉ dành cho những người không có óc tưởng tượng mà thôi. – Stephanie toét miệng cười rồi bước đến gần bức cửa sổ. Nó ngoái lại nhìn một lần nữa. Phân ảnh của nó vẫn lặng lẽ đứng ở giữa phòng.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt. – Phân ảnh trả lời và cố gắng nở nụ cười đầu tiên, trông ròn rợn.

Stephanie trèo ra ngoài cửa sổ, nứu vào Skulduggery khi anh vừa nhảy xuống vừa biến khoảng không bên dưới thành một tấm bạt. Họ đáp xuống nhẹ nhàng, đi đến cuối đường mà không bắt gặp ánh nhìn tò mò nào của hàng xóm. Nhưng khi đến được chân cầu, Stephanie xì mặt. Nó cũng người kinh hoàng còn Skulduggery vẫn bình tĩnh đi tiếp.

- Cái gì thế này?

- Xe của chú. – Skulduggery tựa vào xe, tay khoanh trước ngực. Gió biển thổi qua mái tóc giả xòa dưới mũ.

Nó mở to mắt, hết nhìn anh lại nhìn xe.

- Chiếc Bentley đâu rồi chú? Skulduggery nghiêng đầu.

- Không biết cháu có để ý không, nhưng xe ấy bị móp méo nghiêm trọng.

- Nhưng nó đâu rồi?

- Đang mang đi sửa.

- À phải. Câu trả lời hợp lý quá. Sửa xe là cơ hay. Sao cũng được, chỉ có điều lý do của chú khiến cháu muốn quay lại điều cháu thắc mắc khi nãy. Cái gì khủng khiếp thế kia?

Skulduggery đang tựa vào chiếc xe hơi hatchback màu vàng nhạt có đệm ghế màu xanh lá

chuối. - Xe dùng tạm của chú đấy. – Skulduggery tự hào.

- Trông kinh quá chú ơi!

- Chú lại thấy bình thường.

- Vì chú đang cải trang. Đi xe này có ai nhận ra chú đâu!

- Một phần vì thế nên chú mới...

- Bao giờ xe Bentley sửa xong hả chú?

- Thú vị nhất khi sống trong thế giới phi thường và ma thuật chính là ở đó đấy. Sửa xe hỏng dù nghiêm trọng đến đâu, cũng xong không quá một tuần.

Stephanie lừ mắt.

- Những Một tuần ư?

- Không phải một tuần. – Skulduggery liến láu – Sáu ngày. Đôi khi năm ngày. Không, chắc chỉ bốn thôi. Chú sẽ gọi lại, bảo chú sẽ trả thêm... – Ánh nhìn của cô bé vẫn đầy ‘sát khí’.

- Ngày mốt. – Skulduggery nói khể. Stephanie buông thõng hai vai.

- Chẳng lẽ ta phải đi bằng xe này thật sao?

- Hãy nghĩ đến nó như một cuộc phiêu lưu. – Anh hồ hởi.

- Tại sao phải thế ạ?

- Bởi nếu không, cháu sẽ buồn chết mất. Tin chú đi. Thôi ta lên xe đi nào!

Skulduggery nhanh nhẹn nhảy lên xe, ngồi sau tay lái. Riêng Stephanie lê từng bước vòng qua cửa xe bên kia. Nói nó rơi phịch xuống ghế đúng hơn là ngồi. Nó thu mình sâu trong góc ghế màu xanh chuối khi xe đi ngang qua Haggard. Cỗ kiệu hàng gói bằng giấy nâu, dây buộc màu đen nằm ở ghế sau. Một chiếc túi đen dựng ngay bên cạnh.

- Dụng cụ dùng để đột nhập vào Kho Lưu Trữ đây hả chú? Mình đang đến Kho sách ấy đó phải không chú?

- Trả lời cho câu hỏi thứ nhất, phải. Trong túi có mọi dụng cụ cần thiết để thực hiện một phi vụ đột nhập hoàn hảo. Trả lời cho câu hỏi thứ hai, không, đó không phải là nơi chúng ta đang đi đến. Trước khi kéo cháu vào con đường tội phạm, chú phải đưa cháu đến gặp các Trưởng Lão.

- Tội phạm nghe vui hơn.

- Đúng là như vậy, nhưng chú không hề bỏ qua cho bất kỳ hành vi phạm pháp dưới mọi trường hợp. Dĩ nhiên trừ phi đó là do chú làm. - Hẳn nhiên rồi. Thế tại sao ta lại hoãn cuộc vui chứ? Các Trưởng Lão muốn gì ở chúng ta?

- Họ nghe đồn là chú đã kéo một cô gái trẻ đáng yêu tham gia vào đủ mọi rắc rối và họ muốn khiển trách chú về điều đó.

- Nói với họ là không liên quan gì tới họ cả.

- À, tuy chú rất ngưỡng mộ cá tính có lửa của cháu...

- Có lửa là gì?

- ...Chú e là nói vậy với họ sẽ không hay lắm đâu. Cháu phải nhớ một điều: Hội đồng Trưởng Lão là...

- Phù thủy già?

- Ừ, cũng đúng.

- Cháu tự nghĩ ra đấy.

- Hẳn cháu phải tự hào lắm.

- Tại sao chú phải trình diện họ? Chú làm việc cho họ à?

- Xét theo một khía cạnh nào đó thì đúng là vậy. Các Trưởng Lão thiết lập luật lệ. Họ sai người thi hành luật lệ, nhưng rất ít người thực sự đi điều tra các hành vi phạm pháp – ám sát, cướp của, bắt cóc, đại khái thế. Và cho dù chú có hành nghề tự do, thì phần lớn công việc và tiền lương của chú đều do Hội đồng Trưởng Lão mới có.

- Vậy nếu họ muốn cười giễu chú?

- Chú chỉ có thể đứng yên nhìn thôi.

- Vậy họ cần cháu tới đó làm gì ạ? Nếu cháu không phải như họ nghĩ, một con bé hiền lành bị dụ dỗ vào con đường hung hiểm thì sao ạ?

- Chắc cháu cũng hiểu, chú không muốn bọn họ nghĩ cháu là một cô bé ngây thơ. Chú muốn họ nhìn nhận cháu là một cô nhóc ngổ ngáo, nổi loạn, khó bảo, luôn gây rắc rối và tự nguyện trở thành đồng sự của chú. Có như thế họ mới động lòng trắc ẩn được.

- Khoan đã, bọn họ có biết là cháu đi cùng với chú không?

- Không. Nhưng họ thích bất ngờ. Nói chung là vậy.

- Có lẽ cháu nên chờ ngoài xe.

- Xe này ư?

- Ờ thì....

- Stephanie, chú và cháu đều biết hiện đang có một vấn đề nghiêm trọng. Nhưng nếu Hội đồng Trưởng Lão chưa nhận ra điều đó, Hiệp định Đình chiến có nguy cơ bị đe dọa.

- Vậy tại sao họ sẽ tin cháu mà không tin chú?

- Vì những gì họ nghĩ về chú không còn đúng nữa. Chú có bề dày lịch sử, hay nói cách khác, có cả danh mục riêng. Hơn nữa, chuyện rùng rợn qua lời kể của một quý cô sẽ có sức thuyết phục hơn.

- Cháu không phải quý cô. Anh nhún vai:

- Cháu là giải pháp duy nhất của chú.

-o0o-

Skulduggery tặng thêm Stephanie một bất ngờ. Anh tắt xe vào một tiệm thức ăn nhanh, hất đầu chỉ kiệן hàng ở ghế sau.

- Gì vậy chú?

- Theo cháu, nó là gì nào?

- Trông giống kiệן hàng.

- Thế thì là kiệן hàng chứ còn gì khác đâu.

- Nhưng bên trong có gì mới được?

- Nếu nói cho cháu biết thì còn gì hay nữa. Nó thử dài.

- Vậy ý nghĩa của gói hàng là gì ạ?

- Gói hàng tất nhiên chờ người mở gói, khám phá món đồ bên trong.

- Chú khó chịu thật đấy. – Stephanie vừa lau bàu vừa vớ tay lấy gói hàng. Cái gói mềm mại ghê. Nó nhìn Skulduggery. – Là quần áo của cháu à?

- Chú không nói đâu.

- Chú Rùng Rợn đã may xong rồi sao? Cháu tưởng chú ấy không may nữa. Nhất là sau vụ... cãi cọ hôm trước.

Skulduggery nhún vai, ngân nga khe khẽ. Stephanie thở dài, xách cái gói theo khi nó ra khỏi chiếc xe vàng chói. Cô bé vào tiệm, đi nhanh về phía toa lét phía sau nhà. Sau khi an toàn trong bốn bức tường, nó tháo sợi dây buộc kiện hàng: bộ quần áo hiện ra trước mắt nó. Bộ trang phục đen tuyền, làm từ những chất liệu nó chưa từng thấy bao giờ.

Nó thay đồ thật nhanh: quần áo vừa vặn đến hoàn hảo. Rồi khoang vệ sinh, nó soi gương và thầm khen chính mình. Trang phục gồm quần, áo dài không có tay có khuy bạc, trông rất đẹp, cùng đôi giày cao cổ vừa vặn như thể nó đã mang từ rất lâu rồi. Nhưng tất cả sẽ không hoàn thiện nếu thiếu chiếc áo khoác. Chiếc áo dài bằng ba phần tư chiều cao của Stephanie và ôm vừa vặn vóc dáng của nó. Áo may bằng chất liệu đen tới nỗi gần như sáng lung linh. Suýt nữa Stephanie định bỏ lại bộ đồ cũ trong toa lét. Nhưng nó kịp kiểm chế, gói đồ cũ lại rồi rời cửa hàng.

- Ngạc nhiên chưa nào! – Skulduggery trầm trồ nhìn cô bé trở lại xe – Coi trang phục mới của cháu kìa!

Nó nhìn anh.

- Chú này lạ thật.

Hai mươi phút sau họ đến Bảo tàng Sáp. Tòa nhà cổ kính này đang rất cần đại trùng tu; con đường phía trước cũng tồi tàn không kém. Lúc mua vé, Stephanie chỉ im lặng không nói. Sau đó, cô bé đi cùng Skulduggery qua những hành lang tối, xung quanh toàn tượng sáp của người nổi tiếng và các nhân vật tưởng tượng. Nó từng đến đây hai hay ba lần cùng với trường lớp, nhưng hoàn toàn không biết bây giờ nó ở đây để làm gì. Họ luẩn quẩn quanh một đám khách du lịch cho đến khi tin chắc xung quanh không còn ai, và chỉ cho khi ấy Stephanie mới hỏi.

- Mình làm gì bây giờ hả chú?

- Ta đến thăm Điện thờ các Trưởng Lão. - Các Trưởng Lão là tượng sáp sao?

- Chú thích đến đây. – anh gỡ kính râm và làm như không nghe Stephanie hỏi. – Cảm giác thật tự do.

Anh bỏ mũ, gỡ tóc giả và cả khăn choàng cổ. Stephanie nhìn quanh lo lắng.

- Chú không sợ có người nhìn thấy à?

- Không hề.

- Vậy ta nên gặp họ nói chuyện luôn đi.

- Ý kiến hay đó.

Skulduggery đến sát bên tường hành lang. Anh vừa đi vừa rờ tay suốt chiều dài của tường.

- Nó đâu nhỉ? – anh lăm bầm – Lũ ngốc ấy cứ thay đổi liên tục... Đoàn tham quan bất ngờ quay lại. Stephanie định kéo Skulduggery ra khỏi tầm nhìn nhưng đã quá muộn – họ đã trông thấy anh. Một cậu nhóc người Mỹ rời bố mẹ, bước về phía anh. Skulduggery đứng yên như phỗng.

- Đây là ai thế? – Cậu bé cau mày.

Stephanie ngập ngừng. Cả đoàn người lẫn hướng dẫn viên đều đổ dồn mắt về phía nó.

- Đây là... – Stephanie cố nặn óc tìm một câu lý giải dễ nghe – Sammy Xương người, thám tử tồi nhất thế giới.

- Chưa nghe qua bao giờ. – Cậu bé chọc nhẹ vào tay Skulduggery. Rồi nó nhún vai về chán nản, còn Stephanie trông theo đoàn người tiếp tục đi tiếp. Khi họ đã khuất khỏi tầm mắt,

Skulduggery quay sang nó.

- Thám tử tồi nhất thế giới ư?

Nó nhún vai, cố nhin cười. Nếu không nó đã cười to khoái chí. Skulduggery nghiêm trang dọn giọng rồi quay lại công việc sờ soạng khắp bức tường. Cuối cùng, khi tìm thấy nơi cần tìm, anh ấn mạnh tay vào tường. Một khoảng tường từ từ mở ra để lộ một con đường bí mật.

- Chà. Điện thờ nằm ở đây hả chú? Hồi bé cháu có đến đây rồi...

- Mà không hề biết phía dưới nó là một thế giới đầy pháp thuật và những điều phi thường?

- Chính xác.

Skulduggery hơi nghiêng đầu.

- Cháu hãy quen dần với cảm giác đó đi nhé.

Stephanie đi theo Skulduggery vào trong. Bức tường khép kín sau lưng họ.

Cầu thang dẫn xuống phía dưới được thắp sáng bằng nhiều ngọn đuốc cháy leo lét. Nhưng họ càng đến gần thì đuốc càng sáng thêm.

Họ đến phòng tập trung sáng choang của Điện thờ. Nó khiến Stephanie liên tưởng đến tiền sảnh của một tòa cao ốc công nghệ cao – toàn bộ lát đá cẩm thạch, sàn lát gỗ đánh véc ni sáng bóng – nhưng không có cửa sổ. Canh bức tường ở cuối phòng có hai nhân viên an ninh đứng canh gác, hai tay chấp sau lưng. Cả hai đều mặc đồ xám cùng áo choàng dài và mũ sắt che hết mặt. Họ đeo sau lưng một chiếc lưỡi hái, một lưỡi dao đáng sợ gắn trên một thanh Trượng cao nửa mét. Một quý ông mảnh khảnh bước ra tiếp họ.

- Chào thám tử. Anh đến sớm. Hội đồng chưa thể vời anh tới. Tôi có thể đưa anh đến phòng chờ, nếu anh muốn.

- Nói thật nhé, tôi muốn tận dụng cơ hội này để đưa vị khách của chúng ta đây thăm thú xung quanh, nếu được.

Ông kia hấp háy mắt.

- Tôi e là quyền đi lại trong này bị hạn chế. Chắc anh cũng biết.

- Tôi chỉ muốn bạn tôi đây xem qua Phòng Bí Mật. Hay đúng hơn là xem Cuốn Sách.

- Tôi hiểu. Vậy thì, với cương vị là Quản lý của Điện thờ, hẳn nhiên là tôi phải hộ tống hai người đến đó.

- Đúng là không thể khác hơn được.

Quản lý cúi đầu và quay gót dẫn đường họ đến hành lang gần đó. Càng đi họ càng gặp nhiều người mặc đồng phục xám. Stephanie đã quen với hình ảnh những người không có mắt và không biểu cảm. Nhưng có điều gì đó ở họ khiến nó cảm thấy bất an. Skulduggery, tuy là một bộ xương di động, nhưng về cơ bản vẫn là một con người, còn họ, những người chỉ đơn giản sử dụng nón sắt che đi khuôn mặt, lại toát lên vẻ hắc ám lạ thường.

- Họ là ai? – Stephanie thì thào.

- Bọn Dao phay đấy. – Skulduggery trầm giọng – Là bảo vệ, người hành pháp và quân đội. Những phần tử nguy hiểm. Nên mừng là chúng theo phe ta.

Nó cố gắng không nhìn khi bước ngang qua chúng.

- Chúng ta đang đi đâu đây? – Nó hỏi, cố gắng chuyển chủ đề.

- Chú đang dẫn cháu đến xem Cuốn sách của Những cái tên. – Skulduggery giảng giải – Có người nói rằng nó được viết bởi những Tiên Bối, nhưng thực tế thì không ai biết được xuất xứ của nó. Cũng như nó được hình thành ra sao. Sách liệt kê tên của tất cả những người đang sống

trên trái đất này: cái tên được ban cho, cái tên tự đặt – kèm theo thời gian và tình trạng của tên đó, chẳng hạn tên có người chọn hay chưa – và cả tên đích thực. Mỗi khi có một đứa trẻ được sinh ra, một cái tên mới sẽ hiện trong cuốn sách. Mỗi khi có một người chết đi, cái tên của họ dần phai nhạt đi.

Stephanie nhìn ông:

- Vậy là tên đích thực của cháu cũng có trong sách đó?

- Cả tên chú nữa. Của tất cả mọi người.

- Như vậy không nguy hiểm sao? Nếu ai đoạt được cuốn sách đó, hắn sẽ thống trị cả thế giới.

- Cô bé ngập ngừng – Cháu nói nghe thật buồn cười phải không chú.

Vừa đi Người Quản lý vừa ngoái đầu giằng giãi. - Ngay cả các Trưởng Lão cũng không mở được Cuốn Sách. Pháp lực của nó quá mạnh – nó rất dễ bị vấy bẩn. Nhưng họ không thể tìm ra cách phá hủy nó – nó không thể bị xé nát; không thể bị đốt, không thể bị hư hại bằng mọi cách con người có thể nghĩ ra. Nếu truyền thuyết là đúng và chính các Tiên Bối đã tạo nên cuốn sách, ta có phân tích duy lý rằng chỉ có Tiên Bối mới có khả năng thể phá hủy nó. Về phần các Trưởng Lão, họ cho rằng trách nhiệm của họ là bảo vệ sách, không để ai nhìn thấy nó.

Họ cùng đến trước một cửa đôi lớn. Người Quản lý khoát tay, hai cánh cửa nặng trĩch từ từ mở rộng. Họ cùng bước vào Phòng Bí Mật – một căn phòng rộng mênh mông có nhiều cột đá cẩm thạch – nơi, theo Skulduggery, là nơi cất giấu những tạo tác phép thuật khác thường nhất thế giới. Trên đường họ thấy những dãy bàn và kệ chứa những đồ vật lạ lùng đến mức không thể miêu tả bằng lời. Người Quản lý chỉ cho họ thấy những vật phẩm kỳ lạ nhất – chẳng hạn một chiếc hộp hai chiều chứa bên trong những kỳ quan thỏa mãn ngay cả những linh hồn chán nản nhất. Tuy nhiên chúng chỉ hiện hình khi nhìn từ một góc nhất định. Ngoài vô số dị vật thì trung tâm căn phòng rất trống trải. Ở đó chỉ có một cái bệ, trên bệ bày một quyển sách.

- Sách ‘Tổng hợp tên’ đó sao? – Stephanie hỏi.

- Đúng vậy. – Người Quản lý xác nhận.

- Cháu tưởng Sách phải to hơn chứ.

- Vừa đủ thôi, không thiếu cũng không thừa.

- Liệu phô bày như thế có ổn không ạ?

- Sách không dễ bị hư tổn đâu. Khi sách mới mang về đây, việc bố trí an ninh khiến Hội đồng Trưởng Lão băn khoăn. Phải bảo vệ Sách như thế nào? Lính canh có thể bị hạ gục. Cửa khóa cũng có thể mở được. Tường có thể bị phá đổ. Khiến có thể bị giáo đâm xuyên.

- Vậy là họ không bận tâm canh phòng nữa sao?

- Thực ra Hội đồng Trưởng Lão đã nghĩ ra một phương án đề phòng vô cùng mưu lược. Đó là Sức mạnh tinh thần.

- Chú bảo sao cơ?

- Cuốn sách được bảo vệ bởi Ý chí của các Trưởng Lão. Stephanie không biết Người Quản lý nói đùa hay thật.

- Cứ thử đi rồi biết. – Quản lý gợi ý – Cháu ra lấy Cuốn sách xem nào.

- Cháu sao?

- Đúng. Cháu sẽ không sao đâu.

Stephanie quay sang Skulduggery. Anh lặng thinh, không nói không rằng. Cuối cùng, cô bé đi về phía Cuốn sách.

Stephanie nhìn quanh quất, đầu chợt nghĩ đến đủ loại bầy sập. Lập tức nó nhìn xuống sàn

nhà. Sức mạnh tinh thần có hình thù như thế nào? Mong rằng không phải súng đạn hay những thứ gây sát thương tương tự. Stephanie thấy bất an khi nó tự nhiên sẵn lòng bước thẳng vào một cái bẫy vô hình của các Trưởng lão. Để làm gì chứ? Để chứng minh cho một khẳng định thậm chí không phải do nó đưa ra? Stephanie thậm chí không muốn cầm Cuốn sách đó. Ý tưởng lấy sách thật quá điên rồ.

Stephanie ngoái đầu nhìn lại thấy viên Quản lý vẫn đứng tại chỗ cũ, nét mặt bình thản. Chắc hẳn ông ta đang chờ tình huống bất ngờ, chờ có thứ gì nháy xỏ ra ngăn cản nó chạm vào Cuốn sách. Nếu muốn sách đó, sao ông ta không tự đi mà lấy. Nó quay lưng thối lui. Viên Quản lý nhìn Stephanie.

- Cháu không lấy sách. Stephanie cố lễ độ.

- Không, cháu không lấy. Nhưng cháu đồng tình với lời chú nói khi nãy rằng Cuốn sách được bảo vệ rất cẩn thận.

- Khi mới đi ra đó, cháu muốn có Cuốn sách, phải không?

- Chắc là có.

- Vậy tại sao cháu không làm vậy?

- Vì cháu đổi ý.

- Vì cháu không muốn lấy nó nữa.

- Đúng vậy, thế thì sao?

- Đó là Sức mạnh tinh thần của các Trưởng Lão. Cho dù cháu muốn có Cuốn sách trong tay đến như thế nào, khi càng bước đến gần nó, cháu càng thấy ham muốn đó giảm đi. Không quan trọng là nếu cháu chủ đích làm điều đó, hoặc nghe theo lệnh của bất kỳ ai, hoặc ngay cả khi mạng sống của cháu phụ thuộc vào nó. Với mỗi bước chân tiến đến gần, cảm giác thờ ơ với Cuốn sách càng tăng thêm, cho dù cô cháu là ai hay có bất kỳ khả năng nào đi chăng nữa. Ngay cả Đáng Kính cũng không thể đến gần sách được.

Stephanie trở mắt nhìn ông ta, cố gắng hiểu những gì nó vừa nghe thấy. Cuối cùng, nó đành thú thật.

- Ý tưởng thật phi thường.

- Đúng vậy – Người Quản lý ngoảnh đầu như thể vừa nghe có tiếng động đâu đây. – Hội đồng đã sẵn sàng tiếp chuyện hai người, hãy đi cùng tôi.

Họ bước vào một căn phòng bầu dục, đối diện một cánh cửa lớn. Phòng chỉ có một nguồn sáng duy nhất, ở đâu đó phía trước mặt, khiến mọi góc trong phòng bị bóng tối bao trùm.

- Các Trưởng Lão sẽ sẵn sàng trong ít phút nữa. – Nói xong, viên Quản lý lặng lẽ bỏ đi.

- Lần nào cũng vậy. – Skulduggery nhận xét – Toàn bắt người khác phải đợi.

- Giống hệt Hiệu trưởng trường cháu mỗi khi có học trò bị gọi đến văn phòng ông. Ông ta nghĩ làm thế sẽ khiến ông ta có vẻ quan trọng hơn.

- Cách ấy hiệu quả chứ?

- Không. Chỉ khiến mọi người tưởng ông ta rề rà chậm chạp thôi.

Cánh cửa trước mặt rộng mở. Một ông lão bước vào. Ông có mái tóc ngắn bạc trắng và bộ râu xén tỉa gọn gàng. Người này khá cao, còn cao hơn cả Skulduggery. Ông ta bận bộ đồ màu đá granite. Khi ông bước tới, Stephanie để ý đến cái bóng phía bên phải ông. Chúng thay đổi hình dạng và dần dài ra bên cạnh ông ta, nó quan sát thấy nhiều bóng đen khác từ mọi góc phòng tiến tới gia nhập đám đông. Những bóng đen bất thành linh đứng đây khởi sần rồi dần tan biến, thay vào đó là một người phụ nữ lớn tuổi bận đồ đen. Bà ta đáp xuống bên cạnh ông lão. Họ cùng bước chậm lại. Người thứ ba dần hiện ra từ thinh không bên cạnh người ông tóc ngắn.

Người này trẻ nhất, mặc đồ vết xanh da trời và áo khoác nhằm che đi cái bụng to bệ vệ.

Stephanie sững sờ nhìn Hội đồng Trưởng Lão. Các Trưởng Lão cũng nhìn nó, ngạc nhiên không kém.

- Skulduggery này, - Mãi sau ông cao lớn mới cất giọng ồm ồm – Rắc rối sao cứ theo chân người hoài thế.

- Theo chân thì không hẳn. – Skulduggery trả lời – Rắc rối chỉ ngồi chờ tôi xuất hiện rồi bám theo.

Người nọ lắc đầu.

- Đây là cộng sự mới của người?

- Đúng vậy.

- Chưa lấy được tên à?

- Chưa.

- Hay thật. – ông quay sang Stephanie – Ta là Eachan Đáng Kính, Pháp sư Tối thượng của Hội đồng. Bên cạnh ta là Morwenna Quạ Đen và Tome Sắc Sảo. Liệu ta có nên tin rằng, cháu chưa chọn tên có nghĩa cháu không muốn dính líu sâu vào sự vụ của chúng ta không?

Cổ họng Stephanie khô đắng.

- Cháu không hiểu ông định nói gì.

- Thấy không? – Skulduggery đỡ lời – Quả là không chịu phục tùng.

- Cháu từng lâm vào nhiều tình huống nguy hiểm. – Pháp sư Đáng Kính phán – Chắc hẳn cháu muốn quay về với cuộc sống an toàn bình dị lúc trước?

- Có gì an toàn đâu ạ?

- Đó. – Skulduggery chen vào – Nổi loạn ghê chưa.

- Ý cháu muốn nói, cháu có thể sẽ bị sát hại ngay trên đường phố vào ngày mai. Hoặc bị trấn lột tối nay. Bị chẩn đoán có bệnh hiểm nghèo vào tuần tới. Không có nơi đâu an toàn cả.

Eachan Đáng Kính nhướng mày.

- Dù có đúng như cháu nói, quãng đời trước đây của cháu cũng không phải đối đầu với phù thủy hay những kẻ âm mưu đồ sát hại cháu.

Các Trưởng lão hết sức chăm chú quan sát Stephanie.

- Chắc vậy. – Cô bé thừa nhận – Nhưng cháu không thể quên tất cả những gì đã trải qua.

Skulduggery lắc đầu chán ngán.

- Thật là phiền hà.

Bà Morwenna Quạ Đen tiếp lời.

- Nay Thám tử, người đã đệ đơn lên Hội đồng không ít lần về việc Hiệp định Đình chiến đang bị đe dọa.

- Đúng vậy.

- Nhưng người vẫn chưa gom đủ bằng chứng.

- Cô bé này là bằng chứng. – Skulduggery đáp – Đã hai lần nó bị tấn công và cả hai lần kẻ mưu sát đều tìm một chiếc chìa khóa.

- Chìa khóa gì? – Tome Sắc Sảo gặng hỏi. Skulduggery ngập ngừng.

- Ông Vui Vẻ nói đi chứ?

- Tôi tin chắc chủ nhân của kẻ sát nhân là Xà Biển.

- Tôi hỏi chìa khóa gì kìa?

- Xà Biển ra lệnh mưu sát thường dân. Rõ là hành động xâm phạm trắng trợn Hiệp định. Hội đồng không có cách nào khác ngoài...

- Chiếc chìa khóa đó, ông Vui Vẻ, của cái gì thế?

Stephanie trông lên dáng vẻ bí hiểm của Skulduggery và tưởng như trông thấy được dấu hiệu của sự thất vọng trong từng cử chỉ nhỏ của anh.

- Tôi tin rằng chiếc chìa khóa sẽ dẫn đường cho Xà Biển đến với thanh Quyền Trượng của các Tiên Bồi.

- Ta tưởng người không biết đùa, Skulduggery. – Khả Kính cố nhin cười.

- Vâng, tôi cũng nghe nói thế.

- Người không biết thanh Quyền Trượng đó chỉ là cổ tích ư?

- Tôi có biết người ta từng nghĩ như vậy, đúng. Nhưng tôi còn biết Xà Biển đang lùng kiếm tung tích của nó. Tôi còn nghĩ Gordon Edgley có thể có Quyền Trượng.

- Giờ Xà Biển Nefarian là đồng minh. – Tome Sắc Sảo lên tiếng – Ta đang giữa thời bình.

- Ta đang sống đời sợ hãi. – Skulduggery phản đối – Khi quá sợ hãi, ta làm náo động tình trạng hiện tại nhưng không dám lên tiếng hỏi những câu chính đáng.

- Skulduggery, - Eachan Đáng Kính xen vào – ai cũng biết con người Xà Biển trước đây; không ai lạ gì những tai ương hằn nhằn chủ nhân, Mevolent, reo rắc nên cốt để trục lợi cho bản thân. Nhưng trong thời gian tuân thủ Hiệp định, ta không thể chống lại hằn mà không có lý do chính đáng.

- Hẳn đã ra lệnh tấn công đồng sự của tôi.

- Người không có căn cứ.

- Hẳn đã ám sát Gordon Edgley!

- Không có bằng chứng.

- Hẳn đang theo đuổi thanh Quyền Trượng!

- Thứ thậm chí không tồn tại. – Đáng Kính lắc đầu buồn bã – Rất tiếc, Skulduggery, nhưng ta không làm gì được đâu.

- Về phần cô bé này, - Morwenna nhắc đến Stephanie – mong là mức độ liên quan của Stephanie là tối thiểu.

- Stephanie sẽ không tiết lộ với ai đâu. – Skulduggery nói khẽ.

- Có thể thế, nhưng nếu càng dần thân vào thế giới của chúng ta, sẽ có khả năng Stephanie sẽ không thể thoát ra được nữa. Chúng ta muốn người phải suy nghĩ cho thật kỹ, thấm tử à. Hãy nghĩ kỹ điều ta vừa nói.

Skulduggery gật đầu ra ý lắng nghe nhưng trả lời.

- Cảm ơn vì đã đồng ý đến gặp chúng ta. – Đáng Kính kết thúc cuộc gặp gỡ – Các người có thể lui. – Skulduggery quay người bước đi, Stephanie nổi gót theo sau. Viên Quản lý vội vã tiến lại.

- Tôi biết đường ra.

Skulduggery gầm gừ khiến ông lùi xa. Đi ngang qua bọn lính canh Dao phay đứng yên như

những tương sáp trên đầu chúng, Hai chú cháu lên cầu thang rồi ra khỏi Điện thờ. Skulduggery vừa mặc đồ cải trang vừa đến gần chiếc xe vàng nhạt, nhưng không nói một lời. Gần đến nơi, anh chợt dừng lại, xoay đầu nhìn quanh.

- Chuyện gì vậy chú?

Anh không trả lời. Cô bé không thể thấy được gì bên dưới lớp cải trang. Stephanie hoang mang nhìn quanh. Con đường thoạt trông vẫn bình thường với những con người bình thường đang làm những việc bình thường. Cụ thể hơn, con đường đầy ổ gà, con người ai nấy trông ngọt ngào, nhưng không có gì khác thường cả. Và rồi nó nhìn thấy một ông cao lớn, vai rộng, không có tóc, thật khó đoán tuổi. Ông ta bước lại gần họ vô cùng chậm rãi, Stephanie và Skulduggery chờ đợi.

- Anh Vui Vẻ. – Người đàn ông tiến đến gần họ.

- Ông Bliss. – Skulduggery đáp lễ.

Stephanie không nói được lời nào. Nó không biết phải nói gì nhưng nếu phải nói có lẽ giọng nói của nó sẽ vô cùng yếu ớt và khô khan lắm. Có điều gì đó ở ông Bliss khiến nó chỉ muốn co rúm người khóc lóc.

- Lâu rồi không gặp. – Skulduggery nói thêm – Tôi nghe nói ông về hưu rồi.

Có một sự êm đềm trong đôi mắt của ông Bliss, nhưng đó không phải là sự êm đềm điềm tĩnh. Đó không phải là sự êm đềm an ủi người khác và khiến họ thấy an toàn. Đó là một sự êm đềm khác, sự êm đềm hứa hẹn không còn nỗi đau, không còn hạnh phúc, không còn gì cả. Nhìn vào đôi mắt đó như thể nhìn vào một khoảng không vô định không có mở đầu cũng như kết thúc. Sự lãng quên!

- Hội đồng Trưởng Lão yêu cầu tôi quay lại làm việc.- Ông Bliss giải thích –Thời buổi bất an mà cậu.

- Sao ông nói thế?

- Xác hai người chịu trách nhiệm giám sát Xà Biển được tìm thấy vài ngày trước. Hẳn đang âm mưu một việc mà hẳn không muốn các Trưởng lão biết.

Skulduggery thoáng ngáp ngừng.

- Tại sao Đáng Kính không nói với tôi về chuyện này?

- Hiệp định Đình chiến là thỏa ước rất bất bình, như lâu đài xây bằng những lá bài, anh Vui Vẻ ạ. Nếu sụp đổ, tất nó sẽ sụp đổ thôi. Vậy người ta biết đến anh như một kẻ chuyên sách động. Các Trưởng Lão hy vọng có tôi tham gia tất sẽ dễ dàng ngăn được hẳn. Nhưng e là họ đã đánh giá thấp tham vọng của Xà Biển. Họ không tin rằng có kẻ được hưởng lợi từ chiến tranh. Và tất nhiên, họ vẫn nghĩ thanh Quyền Trượng là chuyện cổ tích.

Skulduggery hơi đổi giọng.

- Ông tin thanh Quyền Trượng có thật à?

- Ồ, tôi tin chắc là khác. Dù tôi không biết khả năng của nó có đúng với những gì có trong truyền thuyết, nhưng nó là vật có thật. Người ta đào được nó từ một vụ khai quật. Theo như tôi tìm hiểu, Gordon Edgley cũng tìm kiếm từ lâu, như tả trong sách của ông ta về những Kẻ Vô Diện. Gordon ta đã trả một số tiền lớn mong được sở hữu được nó. Tôi hình dung ông ấy đã nghiên cứu tính xác thực của nó. Nhưng khi nghiên cứu xong, Gordon nhận thấy ông không thể giữ nó. Hoặc trao nó cho bất kỳ ai. Gordon Edgley, dù đã lầm lỗi nhiều, nhưng nhìn chung là người tốt. Nếu quả thanh Quyền Trượng chứa đựng sức mạnh hủy diệt đúng như truyền thuyết nói, chắc Gordon cũng biết Uy Lực của Quyền Trượng quá mạnh, không ai nên sở hữu nó.

...

- Ông có biết ông ấy đã làm gì không? – Mãi rồi Stephanie cũng tìm lại được tiếng nói cho

mình.

- Không.

- Nhưng ông có nghĩ Xà Biển sẽ mạo hiểm gây chiến? – Skulduggery hỏi.

Bliss gật đầu.

- Tôi nghĩ hẳn cho rằng Hiệp định Đình chiến đã đến hồi chấm dứt, đúng vậy. Tôi nghĩ hẳn đã chờ đợi thời cơ từ lâu rồi, giây phút hẳn thấu tóm mọi quyền lực và tước đoạt tất cả bí mật của thế giới, và đưa bọn người Vô Diện quay trở lại bề mặt Trái đất.

- Ông tin rằng có bọn người Vô Diện sao? – Stephanie hỏi.

- Đúng vậy. Tôi lớn lên cùng những lời răn dạy đó và mang theo mình niềm tin đó cho đến ngày hôm nay. Có những kẻ bác bỏ chúng; có những kẻ xem chúng như những câu chuyện đạo đức; có những kẻ sử dụng chúng như những câu chuyện hằng đêm ru con ngủ. Nhưng tôi tin chúng có thật. Tôi tin rằng đến lúc chúng ta từng bị những sinh vật đen tối và hiểm ác nhất thống trị, hiểm ác đến mức chúng bị chính cái bóng của chúng ruồng bỏ. Và tôi tin rằng chúng đang chờ cơ hội để quay trở lại, để trừng phạt chúng ta về sự báng bổ này.

Skulduggery ngược lên:

- Các vị Trưởng Lão nghe được tiếng ông đấy.

- Họ bị luật lệ ràng buộc. Tôi đã khám phá khả năng của mình, và truyền lại cho người duy nhất biết phải xử lý chúng như thế nào. Động thái kế tiếp phụ thuộc vào anh đấy.

- Với ông bên phe chúng tôi, - Skuldugger cảm kích – mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Một nụ cười thoáng hiện trên môi ông Bliss.

- Tôi làm thế chẳng qua bị bắt buộc thôi.

Không nói gì thêm, ông Bliss quay người đi thẳng. Họ đứng tại chỗ trong ít phút rồi bước vào chiếc xe vàng nhạt. Xe lăn bánh rời khỏi lề đường. Đi được một đoạn, Stephanie nhận xét:

- Ông ta trông đáng sợ thật.

- Người ít cười hay phải lãnh tiếng xấu đó. Riêng ông Bliss, nếu nói về tiềm năng thể lực, là người mạnh nhất trên đời. Sức khỏe của ông ta vượt lên trên cả huyền thoại.

- Vậy ông ta thực sự đáng sợ?

- Vâng, đúng, rất đúng.

Vẫn tiếp tục lái xe Skulduggery chìm đắm trong im lặng. Stephanie chờ bầu không khí dịu xuống trước khi tiếp tục.

- Chú đang nghĩ gì vậy?

Skulduggery nhún vai.

- Rất nhiều mưu kế bé nhỏ thông minh.

- Vậy chú tin thanh Quyền Trượng là có thật?

- Đúng vậy.

- Nó có ý nghĩa lớn đối với chú phải không? Nếu chú biết những vị thần trong truyền thuyết là có thật.

- Ta không đoán bậy được đâu. Nếu Quyền Trượng có thực, rất có khả năng lịch sử sẽ đan xen truyền thuyết. Sự tồn tại của nó không đủ chứng minh nó từng đánh đuổi lũ Vô Diện.

- Buồn cười thật, trước nay cháu tưởng bộ xương đầu có đa nghi đến thế. Giờ chú định hành

động như thế nào?

Skulduggery chìm vào suy tư.

- Trước hết ta cần xác định mình cần gì. Lên kế hoạch gì để có được nó. Cần phương tiện gì để thực hiện kế hoạch lấy được thứ ta cần.

- Có lẽ... cháu đã hiểu. – Stephanie chậm chạp – Mà không, cháu chẳng hiểu chú vừa nói gì.

- Chúng ta cần các Trưởng Lão đưa ra động thái của họ. Ta cần bằng chứng cho thấy Xà Biển vi phạm Hiệp định Đình chiến. Ta cần tìm Quyền Trượng và tìm cách phá hủy nó.

- Thôi được. Vậy ta thực hiện kế hoạch đầu tiên như thế nào?

- Ta sẽ có bằng chứng khi tìm được Quyền Trượng.

- Ta tìm Quyền Trượng bằng cách nào?

- Ta phải tìm chìa khóa trước.

- Còn Quyền Trượng sẽ bị hủy bằng cách nào?

- Cái đó thì.... ta sẽ phải phạm pháp đấy.

- Thế ư. – Stephanie cười tươi – Cuối cùng cũng có trò vui để làm rồi.

TỘI ÁC NHỎ NHỎ

Hai địa điểm có lợi thế quan sát phía bên kia đường, hai chú cháu cùng theo sát từng nhất cử nhất động của lũ ma cà rồng đang bước lên bậc tam cấp của nhà triển lãm đẹp lộng lẫy. Chúng nói chuyện với nhau và trông không hề đáng sợ chút nào. Vài phút sau các nhân viên nhà triển lãm cùng những tay bảo vệ ban ngày bắt đầu lục đục rời tòa nhà. Sau khi ghi chép đầy đủ số người ra vào, Skulduggery thò tay ra ghế sau lấy túi đen đặt lên đùi.

- Ta đi bây giờ sao chú? – Stephanie ngược lên ngắm trời chiều – Nhưng trời còn sáng mà.

- Chính vì thế ta cần đi ngay. Hai mươi phút sau trong tòa nhà đó sẽ có hai ma cà rồng hiện nguyên hình canh giữ. Chú muốn vào trong, tìm cách phá hủy Quyền Trượng và trở ra trước mốc thời gian đó.

- Thật thông thái.

- Thì chúng đúng là vậy mà.

Hai chú cháu rời chiếc xe hơi vàng kịch cỡm, sang đường, rời vệ đường, đi ngang qua khu vườn về phía ngọn cây cao sau tòa nhà. Sau khi nhìn trước sau và biết chắc không ai thấy mình, Skulduggery đeo túi lên vai rồi bắt đầu trèo cây. Stephanie chọn cành thấp nhất và leo theo Skulduggery. Cô bé đã không làm những việc giống vậy từ mấy năm nay. Nhưng trèo cây chẳng qua cũng đơn giản như từ trên cây ngã xuống thôi. Những cành to và chắc khỏe giúp họ nhanh chóng tiếp cận nóc tòa nhà, nơi nhô ra vô số cửa sổ mái nhà. Stephanie đu mình lên một nhánh cây to rồi ngồi đó, chăm chú quan sát khoảng cách giữa mình và tòa nhà với vẻ hiêu kỳ. Không thể nhảy từ cây sang mái nhà được. - Chẳng lẽ cháu không nên vào với chú thật ư?

- Chú cần cháu ở ngoài, đề phòng có chuyện không hay xảy ra.

- Ví dụ về ‘chuyện không hay’ là gì ạ?

- Ví dụ có nhiều người và vật xuất hiện.

- Thế chú thấy tự tin hơn chưa? – Stephanie càu nhàu. Skulduggery đến gần nhánh cây dài nhất rồi trèo lên vừa đi vừa giữ thăng bằng: chân chùng đầu gối, lưng cong như tôm. Cách giữ thăng bằng của anh khá khác lạ. Tòa nhà phía trước vẫn còn xa lắm. Không ngần ngại, anh nhảy bật lên bám vào cành cây. Skulduggery khép hai tay bên sườn rồi duỗi thẳng trước mặt. Một luồng gió mạnh ập đến đưa anh thẳng sang nóc nhà bên kia.

Stephanie tự thề với lòng thế nào cũng có ngày nó bắt anh dạy nó chiêu vừa rồi.

Skulduggery quay lại.

- Chưa ở đâu có hệ thống báo động tinh vi như ở đây. – Anh mở túi ra xem – Nhưng vì có ma cà rồng nên họ không cần mở bộ phận báo động hành lang bên ngoài. Một khi chú vào được trong Đại sảnh, thì đó là lúc, như người ta thường nói, thuận buồm xuôi gió.

- Ai nói cơ?

- Chú không biết. Chắc mấy người chuyên đi biển chẳng. – mở túi và lấy bộ dây an toàn, anh gắn dây vào mình. Lát sau anh nhìn lên – Chú nói đến đâu rồi nhỉ?

- Cháu cũng không nhớ.

- À, phải, kế hoạch khôn khéo của chú. Chú phải tiếp cận bộ điều khiển ở dãy tường phía đông. Tới đó chú sẽ tắt điện nguồn của mọi thiết bị. Sàn nhà có cảm ứng trọng lực, nên chú phải tránh sàn nhà. Không khó khăn gì với thiên tài tốc độ và khả năng uyển chuyển như chú.

- Chú luôn rất tự hào về bản thân nhỉ?

- Ừ, quả có thể thực. – Anh cột đầu sợi dây thép mảnh vào ống thông gió, vòng qua khóa dây an toàn rồi dẫn đường dây trở về phía cửa sổ mái nhà.

Stephanie cau mày.

- Chú định xuống từ đây ư?

- Đúng vậy, chú thích việc này nhất đấy.

- Cháu biết mà. Nhưng chú phải mở cửa sổ phải không? Làm vậy không ảnh hưởng gì đến chuông báo động sao?

- Chuông báo động nhỏ lắm. – Skulduggery đầy vẻ tự tin. Cô bé chăm chú nhìn anh: - Chẳng phải ‘nhỏ’ đã là quá đủ sao?

- Hệ thống báo động này nhỏ và đặt ở chỗ khuất trong sở cảnh sát gần đây. Nói đúng ra, hệ thống ấy giờ không còn. Trước khi đến đón cháu vào sáng nay chú có đi ngang qua hộp biến áp của hệ thống. Kỳ lạ thay, đúng lúc đó hệ thống bị chập điện. Hình như do nước không biết từ đâu ngấm tới đó. Chắc họ phải kinh ngạc lắm. Đúng là trông họ rất kinh ngạc...

- Và toàn bộ kế hoạch giờ dựa trên niềm tin rằng điện vẫn chưa khôi phục ư?

- Ừ. – Skulduggery thú nhận sau một thoáng ngập ngừng - Nhưng ta cứ tiến hành thôi. Anh nhìn về phía mặt trời đang lặn dần rồi nhìn sang Stephanie.

- Nếu cháu có nghe thấy tiếng la hét, thì đúng là chú đấy. Skulduggery đưa tay ngang qua ổ khóa. Lập tức ổ khóa rã ra. Đoạn anh mở một bên cửa sổ rồi trèo vào trong. Nó nhìn anh khuất dạng phía sau cánh cửa, rồi nghe thấy tiếng dây rột rết khe khẽ khi anh sử dụng điều khiển tay cầm đưa mình đi xuống.

Stephanie ngồi tựa lưng vào thân cây, trông chùng chãi bất cứ thứ gì mà... nó phải trông chùng. Bất cứ thứ gì khác thường. Nó cau mày vì chẳng biết “khác thường” cụ thể là gì. Bất thần cô bé chợt nghe thấy tiếng dây trượt nhanh rất đáng ngại.

Sợi dây nối với ống thông khí mà Skulduggery đang sử dụng đang bị trượt đi.

Nó kinh hoàng nhìn khi sợi dây trượt mạnh lần nữa, gần hơn đến mép và sắp tuột hẳn. Nó nghĩ đến sàn nhà cảm ứng lực, nghĩ đến viễn cảnh Skulduggery ngã xuống sàn và kích hoạt mọi hệ thống báo động trong tòa nhà và lũ ma cà rồng bay đến bắt anh đi. Cho dù anh không có máu để chúng uống, nó tin chắc rằng chúng sẽ có vô vàn cách khác để trừng trị kẻ đột nhập.

Sợi dây lại trượt đi và Stephanie biết nó không còn lựa chọn nào khác. Nó bò về phía nhánh cây khi này, nhánh cây kéo dãn dưới sức nặng của nó. ‘Người chú Skulduggery toàn xương’, nó tự nhắc nhở để khỏi nghĩ mình quá béo.

Từ đây đến đó xa quá. Khoảng cách thật quá lớn.

Stephanie lắc đầu – làm sao nó thành công được chứ. Nó không thể nhảy được đâu. Nếu có chạy lấy đà thì may ra còn được; đằng này... nhảy từ tư thế đứng lom khom tận ngọn cây đang chao đảo, rung rinh ư? Cô bé nhắm mắt, cố xua đi cảm giác hoài nghi, thiếu tự tin. Stephanie tự nhủ: mình không có quyền lựa chọn. Không có câu hỏi nên chẳng nó sẽ nhảy xuống dưới? Skulduggery đang cần nó giúp, và cần ngay lúc này. Nếu thế, câu hỏi sẽ là: khi nào hành động, và sau đó sẽ ra sao?

Nghĩ đến đó, cô bé thả người bay xuống dưới.

-o0o-

Nó dang tay, nhìn mặt đất trải rộng bên dưới. Tường nhà lao vụt về phía Stephanie khi người nó rơi thật nhanh. Tay phải cô bé bấu được mép tường, nhưng mấy ngón tay dần trượt đi. Cả người Stephanie đập mạnh vào tường. Tưởng mình sắp ngã đến nơi, Stephanie vung tay trái

đu lên đỡ sức nặng cơ thể, hỗ trợ cho cánh tay phải trụ lại. Stephanie níu tường đu lên từng chút một, cho đến khi cô bé đưa hẳn cánh tay qua mép tòa nhà. Stephanie đã an toàn. Nó đã thoát nạn.

Dây bảo hiểm tiếp tục trượt và sắp tuột khỏi ống thông khí. Stephanie lao đến, quấn dây vào tay, cố trì dây xuống nhưng vô ích. Chẳng giải quyết được gì. Cô bé nhìn quanh tìm thứ gì có thể dùng tạm và chợt trông thấy cái túi. Nó nhanh tay với lấy: trong túi toàn dây, quả có nhiều hơn họ cần.

Nó lấy một bó ròi quỳ thụp xuống, nối dây cho dài thêm. Bó từng dây nó thắt nút đủ kiểu, và tuy không nhớ hết tên của từng kiểu, nhưng Stephanie biết lúc này cần thắt kiểu nào.

Thắt xong, nó nhìn quanh quất tìm chỗ buộc dây. Thấy trước mặt là cửa sổ sát mái nhà bên cạnh, nó nhào người quấn dây vòng quanh một trụ bê tông vừa lúc đầu dây kia đứt lìa khỏi ống thông khí. Sợi dây căng như dây đàn, rung bần bật nhưng rất chắc chắn.

Stephanie chạy nhanh về chỗ cũ, nhìn xuống thì thấy Skulduggery đang ở ngay phía trên sân nhà, ráng đứng thẳng sau cú rơi bất ngờ. Bộ điều khiển vẫn trong tay anh, nhưng cả hai cánh tay phải dang rộng để giữ thăng bằng. Skulduggery không thể đu người lên được.

Có một bộ điều khiển dự phòng trên mái nhà, cạnh Stephanie, gắn vào khung dây. Một đầu dây dẫn xuống dưới cửa sổ sát mái. Stephanie chộp lấy bộ điều khiển, nhấn nút LÊN. Skulduggery từ từ được lôi lên mái nhà.

Khi đã thoát nạn, anh ngẩng lên nhìn Stephanie và giơ ngón cái về phía nó. Skulduggery lấy lại bộ điều khiển, điều chỉnh sao cho anh đến sát bức tường bên cạnh tấm kính cửa sổ đã mở sẵn. Stephanie trông thấy anh bật tắt vài công tắc rồi khẽ quay người, đặt chân xuống sân nhà mà không hề kích hoạt hệ thống báo động.

Skulduggery tháo khóa dây bảo hiểm rồi bước xuống, ngẩng đầu nhìn lên. Một lúc sau anh ra hiệu cho nó đi xuống.

Stephanie cười sung sướng, kéo dây về, buộc quanh mình, bước qua bậc cửa sổ rồi thả mình đi xuống. Khi nó tới nơi, Skulduggery giúp cô bé tháo khóa.

- Đúng là chú đang cần một trợ thủ. – Anh khẽ thú nhận. Stephanie mỉm cười.

Phòng triển lãm rộng và trắng toát. Tường chia làm nhiều khu trưng bày vật phẩm lồng trong khung kính. Đại Sảnh tràn ngập tranh nghệ thuật và tác phẩm điêu khắc, được sắp xếp một cách khéo léo khiến cho không có chỗ quá dày đặc cũng không có nơi quá thưa thớt.

Hai chú cháu đến cửa hai cánh và lắng tai nghe ngóng. Skulduggery mở một bên cửa, ló đầu nhìn ngó rồi hất hàm với Stephanie. Họ nhón gót bước ra, đóng cửa lại sau lưng. Cô bé theo thám tử xương bằng ngang qua hành lang trắng toát, qua những khúc quanh và mái vòm. Stephanie để ý thấy anh vừa đi vừa liếc ra cửa sổ. Màn đêm đang dần buông.

Họ đến một hốc tường nhỏ, tách biệt khỏi trung tâm tòa nhà triển lãm. Gần đó có cánh cửa gỗ nặng nề, đóng chặt. Mặt cửa dán nhiều thanh thép ngang dọc. Skulduggery dặn nó canh chừng rồi vừa đi nhanh đến bên cánh cửa, anh vừa lấy trong túi ra thứ gì đó.

Stephanie cúi xuống, dăm dăm ngó khoảng không gian ngày càng tối sẫm. Nó quay lại thì thấy Skulduggery đang phá ổ khóa. Cạnh chỗ nó có một cửa sổ. Bên ngoài mặt trời đã lặn.

Bất ngờ nghe tiếng bước chân, nó vội lù ra sau để trốn. Có một gã trong trang phục xanh tuyền xuất hiện phía bên kia khúc quanh của hành lang đối diện. Gã bước đi chậm chạp, giống những nhân viên an ninh nó thấy ở khu mua sắm: tầm thường, vô vị, chán chường. Hình như Skulduggery vừa nhẹ tiến đến gần phía sau lưng nó, nhưng anh không nói gì.

Người nọ chợt đưa tay ôm bụng và gập người đau đớn. Stephanie những muốn được ở vị trí gần hơn cho dễ quan sát. Đứng từ đây nó không thể thấy được gã nọ có vừa mọc răng nanh hay không. Bất ngờ gã kia vươn thẳng dậy, cong sống lưng. Tiếng xương kêu răng rắc vọng khắp

hành lang. Bất ngờ, hắn đưa tay lên túm tóc và bắt đầu tự lột da.

Stephanie nín thở vì kinh ngạc. Chỉ bằng một động tác trơn tru hắn đã lột hết tất cả – tóc, da, quần áo – để lộ thân hình bên trong trông thật nhợt nhạt, đầu không có tóc, và đôi mắt đen to tướng. Với động tác uyển chuyển như mèo, hắn đá sang bên phần cơ thể vừa bị bóc ra. Stephanie không cần phải đến gần để thấy rằng nanh của hắn: răng gã to, lởm chồm và góm ghiếc vô cùng. Stephanie nhủ thầm: đúng là nên quan sát bọn này từ xa. Chúng không giống ma cà rồng nó thấy trên TV. Cũng không gọi cảm với áo chùng dài và kính râm. Chúng thực sự là những con ác thú.

Stephanie thấy tay Skulduggery vừa đặt lên vai nó, kéo nhẹ nó lui lại một chút vừa kịp lúc con ma cà rồng nhìn sang phía họ. May mà sâu đó, nó đi ngược lại hướng họ đang đứng, xuống hành lang để tìm mồi.

Stephanie ra cửa với Skulduggery ngay bên cạnh, họ bước ra ngoài rồi khép cánh cửa sau lưng. Skulduggery không rón rén nữa nhưng cô bé vẫn cố gây một tiếng động nhỏ. Anh dẫn đường xuống khu bên dưới nhà triển lãm, ngọn lửa trong tay anh rọi sáng đường đi. Ở dưới này lạnh quá. Hai người vào một hành lang có những cánh cửa nặng nề dọc hai bên tường. Cô bé cùng thám tử xương cứ đi tiếp cho đến khi thấy một cánh cửa có hình dấu – một chiếc khiên và con gấu. Skulduggery giơ hai tay lên, cúi đầu thật thấp và cứ đứng như thế gần một phút đồng hồ. Sau đó, có tiếng khóa lạch cạch mở đón họ cùng vào bên trong.

MA CÀ RỒNG

Skulduggery búng tay và đèn nền trong phòng tự thấp sáng. Trong phòng toàn sách xếp thành từng chồng cao ngất cùng bao cổ vật, tượng và tạo vật điêu khắc, tranh sơn dầu cùng tranh gỗ tạc, thậm chí còn có cả một bộ áo giáp trong góc phòng.

- Những thứ này đều liên quan đến thanh Quyền Trượng sao chú? – Stephanie thì thào.

- Chúng liên quan đến các Tiền Bối. Vậy nên, chắc phải có thứ liên quan đến thanh Quyền Trượng trong đồng lộn xộn này. Thực tình chú không nghĩ trong này nhiều đồ đến thế. Nhân tiện, cháu không phải nói thầm nữa đâu.

- Lũ ma cà rồng ở ngay trên đầu chúng ta cơ mà?

- Những căn hầm này đã được phong ấn. Chú đã phá ấn của ổ khóa cửa chính nhưng phong ấn cách âm vẫn còn hiệu lực. Cháu có biết phong ấn khóa cửa nhất định phải mở mỗi khi cháu muốn đi qua. Khi cháu rời đi, ấn lại được tái tạo? Chú không hiểu, họ chỉ cần dùng một chìa khóa cũ là đủ. Bấy nhiêu cũng khiến những kẻ đột nhập như chú cháu ta phải dừng bước. Tất nhiên, trừ phi chú tông sập cửa cho dễ vào.

- Phong ấn cách âm là gì ạ? – Stephanie lảo đảo.

- Hừm... là dù chúng có đứng ngay cửa còn cháu cố sức gào khản cổ. Chúng cũng không nghe thấy gì.

- Ra vậy. Thế thì hay quá. – Nhưng không vì lý do gì, Stephanie vẫn cứ xuống giọng lí nhí.

Hai chú cháu bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Trong kho, chỗ này có vài cuốn sách về huyền thoại của Tiền Bối. Chỗ kia là sách mang góc nhìn thực dụng và phân tích sâu hơn. Có một vài cuốn được viết bằng thứ ngôn ngữ Stephanie không hề biết. Lại nhất là có sách bên trong có vài trang trắng trơn, nhưng hình như Skulduggery vẫn đọc được. Tuy nhiên, anh nói thông tin từ đó chẳng giúp ích được gì.

Stephanie quay sang lục bộ sưu tập các tác phẩm hội họa. Tranh lồng trong khung chất thành chồng cao nhất sát tường, trong đó có nhiều bức vẽ người anh hùng cầm thanh Quyền Trượng trong tay. Trong lúc Stephanie tìm kiếm, nhiều bức tranh rơi xuống nền nhà nên nó phải cúi nhặt. Bất ngờ một bức họa rơi trước mặt Stephanie: chính bản sao của nó có trong sách Skulduggery đã cho cô bé xem lúc còn trong xe – một người đàn ông một tay che mắt trước thanh Quyền Trượng sáng lóa, tay kia vươn lên đỉnh với lấy Quyền Trượng. Bức họa này hoàn chỉnh, không phải hình tam giác bị cắt xén cho vừa trang sách. Skulduggery liếc sang lúc Stephanie sắp xếp lại chồng họa phẩm. Sau đó cô bé lại gần bộ áo giáp và thấy có hình khiên và gấu khắc trên ngực áo giáp.

- Dấu ấn gia phả hả chú?

- Sao cơ? – Skulduggery ngẩng đầu lên – À, ừ. Vì không có họ nên ta sử dụng dấu ấn như đường nối duy nhất với tổ tiên.

- Chú có dấu ấn không?

Skulduggery ngập ngừng:

- Trước thì có, giờ thì không. Nó quay lại.

- Tại sao thế ạ?

- Thật ra chính chú từ bỏ nó.

- Nhưng tại sao mới được chứ?

- Sao cháu hỏi nhiều thế.

- Vì sau này cháu cũng muốn làm thám tử như chú. Skulduggery ngoái nhìn và thấy Stephanie toét miệng cười. Anh bật cười.

- Cháu giống chú ở chỗ hay thích ‘làm khó người khó ta’.

- Khó gì cơ ạ?

- Thành ngữ cổ, có nghĩa thích gây rắc rối.

- Vậy sao chú không nói thẳng là “gây rắc rối”? Sao cứ phải dùng những câu từ cháu chẳng hiểu gì cả.

- Cháu nên đọc nhiều hơn.

- Cháu đọc đủ rồi, cháu cần ra ngoài nhiều hơn. Skulduggery nâng một chiếc hộp nhỏ lên ngắm nghía dưới ánh đuốc. Anh xoay nó trong tay, tỉ mỉ quan sát từng góc cạnh một.

- Gì vậy chú?

- Hộp giải đố đấy.

- Chú để lúc khác chơi không được sao?

- Mục đích của hộp, toàn bộ raison d’être của nó, là được giải đáp.

- Cái gì cơ?

- Raison d’être. Tiếng Pháp, có nghĩa là lẽ sống. - Lại nữa. Sao chú không nói là lẽ sống luôn? Sao chú cứ thích phức tạp hóa vấn đề vậy?

- Ý của chú là, để cho một chiếc hộp giải đố không được giải đố cũng giống như một bài hát mà không được hát lên vậy. Nó không tồn tại.

- Trong tờ báo của bố cháu đọc hằng ngày có mục đố ô chữ. Ông ấy bắt đầu làm, rồi viết những từ vớ vẩn vào để lấp đầy các ô đó, sau đó bỏ cuộc. Cháu sẽ tặng chú tất cả báo ở nhà nếu chú chịu bỏ nó xuống và tiếp tục tìm kiếm.

- Chú không tìm nữa đâu. Nó trợn mắt.

- Vậy mà có người bảo thể hệ của cháu không có khả năng tập trung lâu.

- Bức họa cháu thấy lúc nãy ấy, cháu có thấy điều gì bất thường không?

- Ở đó có nhiều tranh lắm chú.

- Tranh vẽ người chìa tay về phía thanh Quyền Trọng ấy.

- Thì sao nào?

- Cháu có thấy tranh ấy lạ lắm không?

Stephanie quay lại chỗ gần bức tường, tìm trong chồng khung hình lấy bức họa Skulduggery vừa nhắc tới.

- Đây rồi. Tranh này có gì lạ ư?

- Cháu mô tả bức tranh cho chú nghe nào.

Stephanie gạt các khung hình khác để xem cho rõ hơn.

- Tranh vẽ một người. Ông ta chìa tay về phía thanh Quyền Trọng. Quyền Trọng phát sáng nữa này... và chỉ có thế.

- Cháu không thấy ở ông ta có gì khác thường ư?

- Không, cháu chưa thấy... – Nó cau mày – Thực ra thì...

- Chú nghe đây?

- Thanh Quyền Trọng rất sáng. Ông ta che mắt bằng một tay, nhưng mắt vẫn mở.

- Vậy thì...?

- Nếu Quyền Trọng quá sáng, dù chỉ trong tranh vẽ, ai cũng nghĩ chỉ ít ông ta phải nheo mắt lại.

- Không còn gì khác khiến cháu thấy lạ sao? Nó nhìn kỹ bức họa lần nữa:

- Bóng của ông ấy.

- Bóng làm sao nào?

- Ông ấy có những hai bóng.

- Thì sao nào? Thanh Quyền Trọng đầy ma thuật mà. Nhờ Quyền Trọng có loại ma thuật khiến ông ta đổ hai bóng cùng một lúc thì sao?

- Nhưng bóng không từ Quyền Trọng mà ra.

- Vậy từ đâu nào?

- Do hai nguồn sáng riêng biệt tạo nên.

- Vậy nguồn sáng chính là gì nào?

- Mặt trời.

- Nếu đúng là mặt trời thì lúc đó là mấy giờ?

- Hừm... bóng dưới chân chỉ có lúc giữa trưa. Khi mặt trời trên đỉnh đầu. Nhưng bóng đằng sau chỉ có vào lúc sáng hay chiều thôi.

- Chính xác là sáng hay chiều?

- Làm sao cháu biết được? Vì bóng đằng sau ông ấy nên cháu đoán là sáng.

- Cháu đang xem tranh vẽ người định lấy Quyền Trọng, tại một thời điểm có thể trông thấy mọi thứ vừa trong quá khứ vừa ở hiện tại.

- Có thể lắm. Nhưng điều đó có liên quan gì đến hộp giải đố?

- Cháu thử nói xem ai đã vẽ tranh này nào? Stephanie nhìn xuống góc bên dưới.

- Không thấy đề tên, chỉ có một dấu ấn thôi ạ. Một con báo và hai thanh gươm chéo nhau.

Skulduggery giơ hộp lên cao cho cô bé thấy một dấu ấn tương tự chạm trở trên vỏ hộp.

- Cháu hiểu rồi. – Nó đứng dậy – Màn đố vui đến đây là hết.

-o0o-

- Bức họa kia cho ta biết rằng người vẽ nên nó, hoặc người thân của họ, sẽ giúp ta nhìn về quá khứ. Đó là thứ mà chúng ta, những người chuyên nghiệp, gọi là manh mối. Manh mối là một phần của bí ẩn. Điều bí ẩn hay câu đố... Còn chú đang cầm trong tay hộp giải đố.

Những ngón tay của Skulduggery vờn nhẹ xung quanh bề mặt chiếc hộp. Stephanie thấy anh vừa nghiêng đầu. Anh nhấn hai tay vào hai mặt đối diện nhau, xoay khớp hộp nhẹ nhẹ cho đến khi nghe tiếng ‘cách’ vang lên. Có tiếng gì nghe giống tiếng động cơ quay bên trong. Sau đó, nắp hộp bật mở để lộ một viên đá quý màu xanh biển.

- Ôi, đẹp quá. – Skulduggery trầm trồ.

Stephanie nhìn gần hơn. Viên đá quý chỉ nhỉnh hơn trái banh gôn một chút.

- Cái gì vậy chú?

- Viên Đá Vọng đấy. Đá này rất hiếm. Thường thì chỉ người hấp hối mới dùng đến nó. Họ ngủ cùng viên đá bên cạnh trong ba đêm, bằng cách đó họ in lên viên đá đó những ký ức và nhân cách của mình. Viên đá sau đó được trao vào tay người thân để giúp an ủi họ vượt qua nỗi sầu muộn, hoặc để trả lời bất cứ khúc mắc nào chưa được giải đáp, đại khái là thế.

- Chính xác thì phép màu ứng nghiệm như thế nào ạ?

- Chú không rõ lắm. Chú chưa từng thấy viên nào gần như thế này.

Skulduggery ấn đầu ngón tay vào viên đá. Lập tức đá tỏa sáng. Anh lại nghiêng đầu, đặc thẳng:

- Nhìn này. Chú có đúng là thiên tài không nào?

- Chú chỉ chạm vào nó chứ có làm gì đâu.

- Dù thế chú vẫn là thiên tài, Stephanie à. Nó thử dài.

Một phút trôi qua và một ông lão hiện ra từ thinh không trước mắt họ. Stephanie lùi lại.

- Đừng hoảng sợ. – Ông lão mỉm cười. Ông mặc áo chùng dài và có đôi mắt trông thật hiền. – Ta sẽ không hại cháu đâu, cô gái trẻ. Ta đến đây để giải đáp thắc mắc và cung cấp bất kỳ thông tin cần thiết nào để giúp anh... – Giọng nói của ông ta hơi lạc đi. Ông ta nhìn Skulduggery đắm đắm – Ôi trời ơi. Anh là một bộ xương.

- Đúng vậy.

- Sống động như ta, đang sống và thở vậy... tất nhiên là theo nghĩa bóng. Bởi ta cũng đã chết và không còn thở nữa. Nhưng... một bộ xương ư? Lại còn biết nói nữa!

- Vâng, tôi quả rất ấn tượng. Còn ông là ai?

- Ta là Oisin. Ta đến để giải đáp mọi khúc mắc của anh.

- Thật là một tin tốt lành, vì hai chúng tôi cũng đang loay hoay tìm lời giải đáp đây.

- Sao anh làm được thế? – ông Oisin tò mò.

- Tôi chưa hiểu ý ông.

- Biến thành bộ xương ấy. Tôi thấy sao lạ quá.

- À, chuyện dài lắm ông ạ. Ông Oisin khoát tay.

- Tốt hơn là đừng kể. Viên đá này chỉ hiệu lực trong một thời gian ngắn. Sau đó nó cần nạp thêm năng lượng. Ta không có nhiều thời gian để trả lời hết câu hỏi của anh đâu.

- Vậy ta bắt đầu ngay thôi.

- Phải đấy. Nhưng mà này, lúc đó anh có đau không vậy? Lúc bị mất hết da thịt ấy?

- Tôi... không muốn thất lễ, Oisin à, nhưng ông là người trả lời, không phải đặt câu hỏi.

Oisin cười lớn.

- Công nhận là nhiều khi ta hay tò mò không đúng lúc. Nhưng ta có kiến thức chuyên sâu về Câu chuyện của các Tiền Bối, nên xét về nhiều phương diện, ta là ứng cử viên phù hợp nhất. Hơn cả các đồng nghiệp của ta, tin ta đi. Trước khi bắt đầu, có thể cho ta biết đây là thế kỷ thứ mấy không?

- Thế kỷ thứ 21 ạ. – Stephanie đáp.

- 21 ư? – Ông lặp lại với tròng cười sung sướng – Ôi chao! Ra đây chính là tương lai sao? Có vẻ hơi... tối tăm và bừa bộn nhỉ. Ta cứ nghĩ nó sẽ sáng sủa hơn, hiểu ý ta chứ? Vậy chuyện gì đang

diễn ra trên Thế giới vậy?

- Ông... ông muốn chúng tôi phải kể cho ông mọi thứ mà ông chưa thấy ư?

- Không, không phải tất cả. Chỉ những tin tức chính thôi. Mà ta đang nói thứ tiếng gì vậy?

Stephanie cau mày:

- Tiếng Anh.

- Tiếng Anh ư? Tuyệt vời! Ta chưa bao giờ nói tiếng Anh cả. Hai người nghe ta nói có ổn không?

- À, cũng được. Viên đá phiên dịch lời ông nói, đúng không?

- Đúng vậy. Thành thực mà nói ta có thể sử dụng thứ này khi đi du lịch. Nó sẽ gây ấn tượng với các quý cô lắm! – Vừa nhoẻn cười, ông đã vội ngưng bật – Ta chưa đi đâu cả. Không đời nào. Ta không tin vào tàu bè. Nếu Tạo Hóa muốn loài người phải bơi qua sông, Người đã cho ta thêm bộ vây rồi.

- Chúng tôi có thể hỏi ông một điều được không? – Skulduggery hỏi – Một lần nữa, tôi không muốn tỏ ra bất kính nhưng nhờ Viên đá hết năng lượng trước khi chúng tôi được giải đáp điều mình muốn biết...

Ông lão xoa tay: - À phải, thôi không nói nữa! Nào, bắt đầu hỏi đi chứ!

- Ông là người am hiểu về các Tiền Bối?

- Đúng vậy. Ta được giao nhiệm vụ lập tài liệu về sự hiện hữu của các Tiền Bối. Đó là một vinh hạnh lớn, dù vì nó ta không có nhiều thời gian ngao du. Nói thật nhé: có cho ta chu du thiên hạ, ta cũng không đi. Nhưng thêm nhiều lựa chọn vẫn thích hơn chứ, phải không?

- Dạ phải... ông à, nói chung là... tôi cần biết về thanh Quyền Trượng. Tôi rất muốn biết sức mạnh của nó.

Oisin gật đầu.

- Thanh Quyền Trượng của Tiền Bối sinh ra để hủy diệt. Phải nói nó thực hiện xuất sắc việc đó. Mọi thứ lọt vào tầm sáng của Quyền Trượng đều tan thành cát bụi.

- Có cách nào để chống đỡ không ông? Oisin lắc đầu.

- Không khiên, không thần chú, không vật chắn nào có thể làm được điều đó. Uy lực ấy không thể bị ngăn chặn, cũng không thể bị phá hủy.

- Thế còn nguồn năng lượng cung cấp cho Quyền Trượng là gì ạ? – Stephanie hỏi.

- Một viên đá quý duy nhất, một viên đá màu đen, cấn trên cán. Viên đá có khả năng điều khiển các luồng năng lượng dồn về Quyền Trượng.

- Thế viên đá quý đó có thể bị phá hủy không? Oisin hơi cau mày.

- Thực ra, ta cũng từng nghĩ đến khả năng này. Ta biết về thanh Quyền Trượng nhiều hơn ai hết, cả về nguồn gốc của nó từ thời của các Tiền Bối. Tất nhiên là nhiều hơn tất cả những ai cùng thời với mình. Dù chưa có ghi chép về điểm yếu của thanh Quyền Trượng, chúng tôi có nhiều văn thư dịch từ ngôn ngữ khác cho thấy viên pha lê có thể bị phá hủy từ bên trong.

- Bằng cách nào? – Stephanie hỏi gặng.

- Ta, à... ta không biết.

- Ai đã tạo thanh Quyền Trượng? – Skulduggery hỏi. Lồng ngực Oisin nở ra tự hào.

- Thanh Quyền Trượng được chính tay các Tiền Bối tạo ra để chống lại những vị thần của họ. Trong vòng một năm tôi luyện nó, họ dùng bóng đêm giấu Quyền Trượng, không để các vị thần

nhìn thấy. Các thần không hề biết Tiền Bối chế tạo cái gì.

Nói xong, Oisin mỉm cười.

- Đó là lời trích dẫn trực tiếp từ những văn bản chúng tôi tìm được. Chính xác là chính tôi tìm thấy đó. Vì thế mọi người ghen tị ghê lắm. Có thể chính vì thế lúc đầu họ không định cho tôi trả lời thắc mắc của hai người.

Stephanie cau mày.

- Thế ra ông không ở đây ư?

- Chúng tôi có biểu quyết mà. Ta biểu quyết cho ta, còn người khác thì không. Họ chỉ biết ghen tị, còn bảo ta nói quá nhiều, tốn thời gian. Thế nên ta lấy trộm viên đá mang đi vài ngày để in dấu ký ức của mình vào nó. Khiến họ không thể sử dụng nó được. Và bây giờ thì ta đang ở đây. – Ông lại cười hơn hở. Thốt nhiên, thân hình ông mờ đi, dần trong suốt. Nụ cười trên môi ông vụt tắt – À, hình như hết thời gian thì phải. Hai người còn muốn hỏi thêm...

- Người tạo nên viên đá đen là ai? – Skulduggery hỏi nhanh.

- À, cho phép ta trích một văn bản cũng do ta tìm thấy: “Những Kẻ Vô Diện tạo nên viên đá đen. Đá hát cho chúng nghe khi có kẻ địch đến gần. Nhưng khi Tiền Bối lại gần, đá im thinh, không hát nên Những Kẻ Vô Diện không nghe được gì cả. Vì thế chúng không biết rằng nó bị đánh cắp.”

- Vậy là hệ thống an ninh của chúng có một điểm mù. – Stephanie vỡ lẽ.

- Hình như thế – Oisin gật gù. Hư ảnh của ông ngày càng mờ hơn. Ông đưa tay lên nhìn xuyên qua nó – Yếu quá rồi.

- Thanh Quyền Trọng đã quay lại. – Skulduggery rành rọt.

Oisin nhìn lên.

- Sao cơ?

- Nó mới được khai quật, và rồi lại bị giấu đi. Chúng tôi cần biết cách tìm ra nó.

- Ôi trời, - Ông Oisin kêu lên – Nếu có kẻ càn quấy nào chiếm đoạt được nó thì...

- Sẽ rất khủng khiếp, tôi biết. ông Oisin, chúng tôi có thể tìm nó ở đâu đây?

Ông lão biến mất trong giây lát rồi chập chờn hiện lên.

- Ta không biết, con trai à. Ai đã giấu nó?

- Bác của cháu. – Stephanie đáp – Bác Gordon vỡ lẽ uy lực của Quyền Trọng quá lớn nên không thể để bất cứ ai sử dụng nó.

- Rất khôn ngoan. Tất nhiên, người thực sự khôn ngoan sẽ đem Quyền Trọng trả về nơi đã tìm ra nó. Hoặc chí ít cũng phải là nơi tương tự.

Skulduggery đứng thẳng người.

- Phải, đúng thế.

Một nụ cười hiện lên trên khóe môi của Oisin.

- Ta giúp được anh rồi nhỉ?

- Vâng. Tôi biết nó ở đâu rồi. Cảm ơn Oisin. Oisin gật đầu hãnh diện.

- Ta biết thế nào mình cũng làm được. Vừa giải đáp hết mọi thắc mắc, vừa không nói quá nhiều. Ngay trước khi biểu quyết, ta đã nói vậy với họ rồi. Nghe này, ta có thể...

Đến đây, ông lão biến mất, Viên đá Vọng cũng ngừng phát sáng.

Stephanie quay sang nhìn Skulduggery.

- Giờ mình làm gì hả chú?

- Gordon làm theo vị Tiên Bối cuối cùng: chôn thanh Quyền Trượng xuống lòng đất. Bây giờ nó đang ở trong hang.

- Hang nào?

- Bên dưới đền trang của Gordon là một hệ thống hang đá và đường hầm trải dài hàng dặm và tỏa đi mọi hướng. Đó là một cái bẫy chết người, ngay cả với một pháp sư quyền năng nhất.

- Vì sao?

- Trong những hang đá đó có những sinh vật hấp thụ năng lượng phép thuật. Đó sẽ là nơi an toàn nhất để giấu thanh Quyền Trượng. Đáng lý chú phải nghĩ đến điều này sớm hơn.

Bên dưới nhà bác Gordon là cả thế giới của phép thuật huyền diệu. Vậy mà Stephanie chưa từng biết đến nó. Càng ngày, cô bé càng hiểu từ khi nó còn bé đến giờ, pháp thuật luôn ở bên nó, còn nó lại không biết tìm phép thuật ở đâu. Thật là một cảm xúc khó tả. Nhưng Skulduggery đã nói gì với nó trước khi đến Điện Thờ? Hãy tập làm quen với đi.

Skulduggery khum tay vào chiếc hộp trong lòng bàn tay và nắm hộp chặt lại, che giấu Viên Đá Vọng một lần nữa.

- Có lẽ ông Oisin còn nhiều thông tin có ích nhưng chưa nói hết. – Stephanie ngẫm nghĩ – Cần bao nhiêu thời gian để nạp năng lượng đầy cho viên đá?

- Khoảng một năm. Nó chớp mắt.

- Vậy thì... Chà, thế thì hơi lâu nhỉ. Tuy vậy, ông vẫn có thể giúp mọi người nhiều chuyện khác. Cháu chắc là nó sẽ là vô giá đối với những người nghiên cứu lịch sử. Giới sử gia ấy.

- Thực ra ta không được phép tiết lộ với bất cứ ai rằng ta đã đến đây.

- Chú có thể nói với Rùng Rợn. Cháu chắc rằng chú ấy sẽ bỏ qua việc đột nhập này khi ta báo cho chú ấy biết ta đã tìm thấy gì.

- Không hẳn vậy. Cháu thấy đấy, đây là căn hầm gia phả của chú ấy. Một nơi linh thiêng. Việc ta có mặt ở đây hoàn toàn không thể chấp nhận được.

- Chú nói sao cơ ạ? Lúc trước chú nói đây chỉ là kho chứa đồ thôi mà. Chú đâu có nói nó linh thiêng.

- Giờ thì cháu biết vì sao chú rất khó giữ bạn bè ở với mình rồi đấy.

Skulduggery trả chiếc hộp trở lại chỗ cũ. Stephanie vẫn nhìn anh chăm chăm.

- Thế này có báng bổ quá không chú? Giống như ta đang nhảy múa trên mộ người ta vậy.

- Hơi tệ hơn thế. – Anh thú nhận – Có thể ví như ta đào mộ người ta, lôi thi thể người chết ra ngoài, thọc tay lục mọi túi áo túi quần rồi nhảy múa lên tất cả. Có tệ hơn báng bổ một chút.

- Vậy thì.... Chú nói đúng. – Cô bé nhìn anh đi ngang qua – Giờ cháu đã hiểu vì sao chú luôn gặp rắc rối trong việc giữ bạn rồi.

Skulduggery khoát tay, mọi đèn nến trong phòng tắt phụt. Hai người họ chìm ngấm trong bóng đêm. Stephanie mở cửa rồi hé nhìn ra ngoài. Hành lang dài vắng vẻ và im ắng. Cô bé bước ra ngoài với Skulduggery theo sát phía sau. Anh khép cánh cửa sau lưng.

Hai chú cháu cùng rón rén đi ngang qua hành lang, bước lên từng bậc thang bằng đá rồi bước ra khỏi cánh cửa bằng gỗ và sắt nặng nề. Từ đó, họ đi nhanh qua khu triển lãm. Những khúc cua luôn đáng sợ nhất vì cả hai luôn tưởng tượng sẽ có ma cà rồng xuất hiện ngay khúc quanh trước mặt. Lúc họ gần ra đến Đại sảnh, Skulduggery bất ngờ giơ tay ra hiệu dừng bước.

Ngay phía trước họ, khom lưng ở ngay giữa hành lang, là một con ma cà rồng.

Stephanie nín thở. Lưng nó quay về phía họ, nên họ lùi ra sau, cố gắng không tạo tiếng động. Họ vừa quay người lại, Stephanie đã thoáng thấy có vật gì lọt vào tầm mắt. Nó túm lấy tay Skulduggery.

Một con ma cà rồng khác đang di chuyển từ hướng ngược lại. Họ cúi mình đằng sau một cột đá cẩm thạch, bị bao vây. Phía đối diện là lối đi có mái vòm dẫn đến một phần khác của khu triển lãm. Nhưng Stephanie chắc rằng cho dù họ có đến được đó mà không bị phát hiện họ cũng sẽ rơi vào ngõ cụt. Đường ra duy nhất là bằng ngang qua Đại Sảnh, cùng với khung dây an toàn, nhưng cơ hội để họ thực hiện điều này mà không bị xé xác ra thành từng mảnh có vẻ như ngày càng mỏng dần đi. Skulduggery có phép thuật, có súng, nhưng nó biết anh khó cầm cự nổi với một con ma cà rồng, nói gì đến hai con.

Anh quay về phía nó, giơ tay lên. Một ngón, chỉ vào nó, rồi chỉ xuống đất. Ở lại. Một ngón chỉ vào chính mình, rồi chỉ ra mái vòm. Đi.

Stephanie trợn mắt, lắc đầu nhưng ngón tay kia đã đưa lên miệng Skulduggery. Nếu anh có môi, tay ấy phải áp vào môi anh. Cô bé không muốn nghe lời, không muốn đồng tình với kế hoạch này, nhưng nó biết nó không còn lựa chọn nào khác.

Skulduggery lấy khẩu súng từ trong áo khoác, đưa cho nó, gật đầu với nó, rồi bất thành linh đứng bật dậy và chạy về phía mái vòm.

Con ma cà rồng tiến đến từ đằng sau đã trông thấy anh và rượt theo. Con còn lại quay phắt người rồi thoăn thoắt trên bốn chi gia nhập vào cuộc rượt đuổi kẻ đột nhập. Stephanie thu người lại khi nó chạy ngang qua cột đá.

Khẩu súng nặng một cách lạ thường trong tay Stephanie, nó bắt đầu chạy về phía Đại Sảnh. Nghe tiếng chân mình vang khắp hành lang, nhưng Stephanie không quan tâm – điều duy nhất hiện lên trong tâm trí cô bé lúc này là nó phải thoát cho bằng được. Nó vượt qua mọi khúc quanh thật nhanh, biết rằng hiểm nguy đang ở ngay sau lưng. Mỗi lần qua một khúc quanh, nó lại ngoái đầu canh chừng.

Hành lang trống trải. Không có gì rượt đuổi nó cả. Hay nói đúng hơn là chưa có đấy thôi.

Nó đến gần Đại Sảnh. Chỉ sau vài khúc quanh nữa nó sẽ đến nơi. Nó nhét khẩu súng vào áo choàng vì cần cả hai tay để đeo khung dây vào người. Stephanie vòng qua khúc cua tiếp theo rồi đột ngột đứng sững.

Không. Không, không thể nào.

Stephanie trố mắt nhìn bờ tường trống trơn trước mặt. Không thể như thế được. Sao lại có bức tường này ở đây nhỉ?

Nó đã rẽ nhầm đường. Stephanie đã chọn nhầm đường trong khu triển lãm ngu ngốc này. Giờ nó không biết mình đang ở đâu. Nó bị lạc.

Nó quay người khỏi ngõ cụt, muốn hét lên trong tuyệt vọng. Nó vội quay về nơi cũ, vừa đi vừa quan sát mọi mái vòm và khung cửa, tìm kiếm dấu hiệu gợi nhớ đường đi. Trong bóng tối nhập nhoạng, quang cảnh trông đều na ná giống nhau. Sao không có tấm biển nào nhỉ? Mấy tấm biển đâu hết rồi?

Phía trước có một hành lang cắt ngang. Có phải là nó chẳng? Stephanie cố gắng nhớ lại con đường họ đã đi từ Đại Sảnh đến cánh cửa sắt. Tâm trí nó nhớ lại quãng đường lúc trước: hai chú cháu có đi qua khúc cua hành lang cắt ngang nào không nhỉ? Stephanie thầm trách mình đã không để ý, đã hoàn toàn dựa dẫm vào Skulduggery. Chắc chắn họ đã đi qua đó. Mọi con đường nó chọn đều hướng tới ngõ cụt. Chắc chắn họ phải đi qua đó rồi.

Khi Stephanie chỉ còn cách hành lang chừng 3 mét, con ma cà rồng chột xỏ ra từ một lối đi nhỏ trước mặt. Con quái vật lập tức thấy nó. Stephanie không kịp thụp xuống nấp nữa.

Hành lang cách 3 mét ngay trước mặt. Ma cà rồng cách đó 10 mét. Nó không thể quay lại. Nếu Stephanie quay lại, nó sẽ gặp ngõ cụt. Nó phải tiến lên. Không còn lựa chọn nào khác. Stephanie lao về phía trước. Con quái vật nhào vào nó. Ma cà rồng đi 10 mét sẽ nhanh hơn Stephanie chạy ba mét. Cả hai xông thẳng vào nhau. Ma cà rồng nhảy vọt lên, còn Stephanie thụp xuống và trượt nhanh bên dưới nó. Một luồng khí lượn qua tóc Stephanie khi con quái thú bay ngang qua đầu cô bé. Nó trượt dọc trên sàn rồi nhanh chóng đứng dậy, phóng thẳng về phía hành lang. Stephanie đi đúng đường rồi.

Nó thấy bức tường lúc trước. Chỉ cần vài khúc cua nữa thôi. Nó nghe tiếng ma cà rồng đằng sau. Mọi góc đường đều khiến Stephanie tốn thời gian quý báu, còn quái thú chỉ cần nhảy lên và chạy dọc theo bức tường ở mỗi khúc cua.

Nó đang thu ngắn dần khoảng cách giữa cả hai.

Stephanie lao ra từ cánh cửa dẫn đến Đại sảnh và Skulduggery đang ở đó, nhào về phía con quái vật khi nó kịp tóm lấy Stephanie. Cả hai đâm sầm vào nhau và cùng ngã lộn.

- Chạy đi! - Skulduggery vừa hét, vừa đá văng ma cà rồng và lồm cồm bò dậy.

Stephanie tóm lấy khung dây an toàn và nhấn nút. Hay cánh tay nó mém đứt rời khỏi khớp khi toàn bộ cơ thể bị kéo vọt lên. Nó vươn lên phía cửa sổ mái nhà quá nhanh, đến khi khung dây đưa nó lên đến đỉnh, nó trượt tay. Nó cố gắng bám một tay lên mép cửa sổ, cơ thể nó đung đưa dữ dội.

Cánh tay còn lại bám được mép tường. Stephanie nghiêng rằng khi cố đu người lên. Đầu và vai nó nhô lên mái nhà giữa trời đêm mịt mù. Thở hồng hộc, nó nhanh chóng quay lại và nhìn xuống, vừa đúng lúc trông thấy con ma cà rồng nhảy lên lần nữa.

Nó thét lên và té ngã ra sau khi con quái vật đâm ngang qua phần cửa sổ hẹp, giáng lên đầu Stephanie một trận mưa miếng kính. Stephanie chưa kịp đứng lên, con quái thú đã nhào vào nó.

Stephanie quay người. Móng vuốt sắc nhọn cào ngang qua áo khoác nhưng không đủ sâu nên áo chưa rách. Tuy nhiên cú va chạm khiến thân hình Stephanie đập mạnh xuống nền mái nhà lần nữa. Con ma cà rồng quá đà nhưng quay người lại ngay khi tiếp đất, gầm gừ. Hai chiếc răng nanh lều nhều những dải, đôi mắt nó dán chặt vào Stephanie.

Trong một khoảnh khắc cả hai đều không động đậy, rồi Stephanie chống tay ngồi trên gót. Con ma cà rồng rít lên, nhưng ánh mắt Stephanie không dao động. Nó xếp chân ngồi xếp bằng. Ma cà rồng đang rình bất kỳ hoạt động bất thường nào từ nó. Khẩu súng đang ở trong túi nó nhưng Stephanie không với tay tới lấy.

Stephanie di chuyển thật chậm. Cô bé ráng mở to mắt không chớp, không làm gì khiến cho con quái thú có cơ để tấn công lần nữa. Stephanie thẳng đầu gối tuy người vẫn cúi rất thấp. Nó đi bước đầu tiên qua trái, con ma cà rồng bước theo.

Đôi mắt con ma cà rồng đầy thú tính bùng lên dữ tợn. Tất cả những gì nó muốn làm xé xác Stephanie. Được thấy cô bé bị hủy diệt hoàn toàn. Stephanie cố gắng giữ bình tĩnh.

- Bình tĩnh nào.

Nó nói nhỏ nhẹ. Ma cà rồng nhảy vọt lên. Những móng vuốt nhọn đánh vào nhau lách cách. Cho dù nó không xuyên thủng được áo khoác của Stephanie, nhưng lưng nó nhói đau ghê gớm. Nó biết rằng nếu không nhờ chất liệu làm nên chiếc áo này, nó đã chết bởi cú ra đòn vừa rồi.

Ma cà rồng tiếp tục di chuyển về phía nó. Stephanie lùi lại nhưng nó chưa kịp nhấc chân lên, lông gáy con quái thú dựng đứng cả. Stephanie dừng lại. Nếu quái thú nhảy lên từ khoảng cách đó thì trong chớp mắt nó sẽ đè bẹp Stephanie. Ma cà rồng vẫn tiếp tục bước tới, di chuyển chậm rãi; nó rình rập từng động tác của con mồi.

Cánh cửa sổ mái nhà thứ hai bất ngờ nổ tung. Mọi chuyện sau đó diễn ra quá nhanh.

Ma cà rồng thôi không nhìn cô bé. Nó lao vào Stephanie nhưng cô bé đã kịp nhảy sang một bên. Móng vuốt sắc nhọn xé toạc khoảng không tại nơi cô bé vừa đứng. Ma cà rồng thứ hai từ mái nhà tiến đến còn Stephanie chạy về phía rìa mái nhà và nhảy xuống.

Chân đập mạnh vào cành cây, người Stephanie lật úp, rơi thẳng xuống thân cây rồi rơi xuống. Cơ thể nó va vào từng ngọn cây, mỗi cú va chạm khiến nó quay mòng mòng và kêu ré lên. Sườn nó đập vào một cành cây khiến không khí bị ép khỏi lồng ngực. Stephanie cứ rơi tiếp cho đến khi hết cả nhánh cây, chỉ còn tiếng gió rít bên tai cho đến khi lưng cô bé đập mạnh xuống đất.

Stephanie nằm sòng soài trên nền cỏ, thở khó nhọc. Nó lờ mờ thấy cây cối, nhà triển lãm, và bầu trời phía trên. Có thứ gì đó đang rơi về phía nó. Nói đúng hơn là hai thứ, hai hình thù đang rơi từ mái nhà xuống. Lũ ma cà rồng tiếp đất và lao vào nó.

Cửa sổ bên trái nó vỡ tan. Tiếng còi báo động xuyên thủng màn đêm tĩnh mịch. Skulduggery nhảy xuống ngay cạnh cô bé. Anh vung tay ra trước, màn thỉnh không trước mặt tỏa sáng lung linh. Anh tóm lấy một con ma cà rồng và phóng bùa chú khiến nó bật ra xa. Con thứ hai tiếp tục xông tới, Skulduggery phóng lửa vào nó nhưng nó nhảy lên, tránh khỏi ngọn lửa hùng hực. Quái thú thẳng chân đập hai chân lên ngực Skulduggery. Cả hai ngã lăn ra đất. Cơ thể Stephanie bắt đầu phục tùng cô bé. Nó ngồi dậy, cố há miệng thở. Con ma cà rồng vung móng vuốt lên xé toạc áo Skulduggery khiến anh kêu la đau đớn.

Stephanie vòng cả hai cánh tay quanh cổ con quái thú và giật ngược lại. Nó rít lên và vụt móng vuốt ra sau, Stephanie vờ ngã, tài tình né những cái móng sắc nhọn. Skulduggery ngồi lên, bấu mạnh vào cơ thể ma cà rồng. Nó bị bắn văng ra sau như người ta khai hỏa nòng pháo. Ma cà rồng văng mạnh vào bức tường của tòa nhà kèm theo một tiếng bộp rợn người. Nó rơi xuống nền đất, nằm bất động. Stephanie tóm lấy tay Skulduggery, lôi anh đứng dậy và cả hai cùng chạy ra chiếc xe.

BÀN TAY ĐỎ MÁU

-C hấu sao rồi?

Stephanie nhún vai, cố không nheo mắt vì đau. Cả người nó đau ê ẩm.

- Cháu không sao.

Skulduggery liếc nhìn nó trong khi lái xe.

- Có đau ở đâu không? Có bị thương không?

- Không, chỉ bị bầm đôi chỗ thôi. Cháu không sao, thật đấy. Chú không cần phải lo đâu.

- Stephanie, cháu vừa nhảy từ mái nhà xuống đấy.

- Đúng, nhưng đã có cành cây đỡ cháu. Cháu rơi từ cành này xuống cành khác mà.

- Cành cây thì sao nhỉ?

- Không giống gối cho lắm.

- Stephanie, cháu suýt mất mạng đấy.

- Nhưng cháu vẫn sống nhăn mà.

- Nhưng cháu chỉ thoát chết trong gang tấc.

- Nhưng cháu không chết.

- Chú không bảo cháu nói sai, nhưng nhớ cháu chết thật thì sao. Chú từng mất bạn thân trong hoàn cảnh giống vừa rồi. Chú không muốn chuyện đó lặp lại lần nữa.

Nó nhìn anh.

- Có phải chú đang nói là chú sẽ buồn khủng khiếp nếu cháu chết không?

- Nói “Khủng khiếp” thì hơi quá...

- Thế thì, nếu chú chịu dạy cháu phép thuật, có lẽ lần tới cháu sẽ không bị thương nặng như thế này nữa.

- Cháu nói là cháu không sao mà.

- Chú có đùa không? Cháu vừa nhảy từ mái nhà xuống đấy! Tất nhiên là có sao rồi.

- Này Stephanie...

- Dạ, chú Skulduggery bảo gì cơ?

- Đôi lúc cháu khó chịu thật đấy.

- Điều đó thì cháu biết. Vậy ta đang đi đâu đây?

- Ta sẽ cố, ít nhất cũng phải tìm được lối vào hang. Sau đó, ta sẽ tập trung tìm chìa khóa để mở cửa hang.

Nửa tiếng sau họ đã đến dinh thự của Gordon. Stephanie khó nhọc trèo ra khỏi chiếc xe vàng chanh và theo chân Skulduggery vào bên trong.

Hầm chứa lạnh lẽo và tối om. Bóng đèn treo chính giữa lớp mạng nhện chằng chịt không làm việc hiệu quả cho lắm. Hàng đồng đồ đạc cũ kỹ tích trữ nhiều năm trời nằm dưới đây bám bụi, và đâu đó trong góc phòng còn có tiếng chuột chạy rúc rích. Skulduggery không để ý đến

những chi tiết đó. Anh đi dọc theo tường, xem xét kỹ, chăm chú quan sát bề mặt. Thỉnh thoảng anh vô lên nơi này nơi kia, lẩm bẩm một mình rồi tiếp tục đi. - Có phải đường đi đến đó tương tự như khi đến Điện thờ không? - Stephanie hỏi - Chú đang tìm lối đi bí mật hả?

- Cháu coi phim 'nhà ma ám' hơi nhiều đấy.

- Nhưng - chú đang tìm lối đi bí mật phải không?

- Đúng. - Anh thú nhận - Chú có thoáng nghĩ đến việc đó. Stephanie kéo tay áo chùng để lộ một vết bầm xấu xí. Nó vội thả tay áo xuống che lại như cũ. Tuy nhiên Skulduggery đã kịp liếc thấy.

- Có phải bác Gordon xây lối đi ấy không ạ?

- Không, nó đi kèm với thiết kế nguyên thủy của căn nhà. Vài trăm năm trước, đây từng là nhà của một pháp sư.

- Và ông ta xây lối đi bí mật dẫn tới hang?! Cháu tưởng chú nói rằng nơi đó là cái bẫy chết người đối với một pháp sư?

- Đúng, chú có nói vậy.

- Vậy sao chủ nhà lại xây lối đi tắt ấy? Chẳng lẽ ông pháp sư ấy khờ khạo đến thế ư?

- Không, chỉ có điều hẳn không phải pháp sư tốt. Hẳn là kẻ thù đến đây, quăng họ vào hang ổ của những quái thú đói ăn nhất nơi này.

- Thật là một quá khứ dễ chịu. Giờ cháu hiểu vì sao bác cháu mua nhà này.

- Tốt.

Stephanie bước đến gần hơn xem bàn tay Skulduggery xòe rộng áp lên tường. Anh nhích tay lên cho Stephanie thấy một chỗ lõm vừa xuất hiện, gần như vô hình với mắt thường.

- Đó là ổ khóa sao chú?

- Đúng rồi. Loại ổ khóa có chìa kiểu cổ - và không mở được bằng bùa chú. Chết tiệt.

- Chú đập bể nó được không?

- Đập thì được, nhưng đập rồi sẽ không còn cách mở cửa nữa.

- Ý cháu là đập thủng cả tường ấy.

- Làm thế chỉ tác dụng nếu cánh cửa ở cùng một nơi với ổ khóa, nhưng chuyện đời hiếm khi đơn giản như vậy.

- Vậy nhất định phải có chìa khóa. - Ừ. Ta cần chìa khóa.

- Chắc chìa ấy không có trong xâu chìa khóa của bác Gordon đâu.

- Đúng vậy. Chiếc chìa khóa này không bình thường chút nào.

- Ta không cần giải câu đố mới tìm được nó chứ?

- Có thể. Stephanie rên rỉ.

- Sao mọi chuyện không đơn giản hơn nhỉ.

- Mọi câu trả lời cho mọi rắc rối đều đơn giản. Nhưng giữa hai khái niệm đó luôn là nơi ẩn náu của những điều bí ẩn.

Họ tắt đèn, lên cầu thang ra khỏi bầu không khí ẩm mốc tăm tối của căn hầm. Hai chú cháu đến phòng khách, nơi có người ngồi sẵn ở đó. Người này mặc trang phục kiểu cổ, thiết kế từ thời Victorian. Hẳn quay về phía họ.

Người lạ có mái tóc đen và đôi môi mỏng, bàn tay phải của hắn không có da, lấp lánh máu và

cơ. Stephanie chưa kịp ngạc nhiên, Skulduggery đã rút súng giấu dưới vạt áo khoác. Người kia lạnh lẽo di chuyển tránh né những đường đạn xẹt ngang qua phòng. Hắn nhảy sang bên và vùng bàn tay phải lên.

-o0o-

Stephanie không rõ hắn làm cách nào nhưng thật công hiệu. Không có viên đạn nào trúng hắn cả.

- Chạy đi! – Skulduggery đẩy cô bé ra cửa.

Nhưng Stephanie vấp ngã vì có người vừa áp sát nó. Cô bé quay lại và thấy người thứ hai vừa lao tới. Có điều gì không ổn ở hắn – nhìn làn da và dáng vẻ kia – trông không giống thật: hắn gần như làm bằng giấy. Cô bé vùng tay đánh trả nhưng không khác gì huơ tay vào thinh không. Bất thần một nắm đấm giáng xuống Stephanie. Khác hẳn với toàn bộ thân hình kia, nắm đấm của hắn đặc và nặng trịch, khiến Stephanie bật ngửa đầu ra sau. Cô bé lão đảo, còn sinh vật nọ giơ tay định tóm lấy nó, nhưng Skulduggery đến kịp và đẩy nó ra xa.

Ba sinh vật tương tự xuất hiện từ cửa chính. Stephanie chạy lên cầu thang với Skulduggery yểm hộ phía sau. Được nửa đường, cô bé cảnh giác ngoảnh lại nhìn thì thấy có một gã đi như chạy về phía hành lang. Nó hét lên cảnh báo, Skulduggery quay lại nhưng đã quá muộn. Một luồng khí tím bay từ tay gã bay vút về phía Skulduggery, tạo thành một vòng khói tím quây sau lưng và trên đầu anh rồi quay lại với bàn tay của hắn. Skulduggery quy gối, cố gắng giương súng lên nhưng không được. Khẩu súng rớt cách xuống sàn. - Bắt hắn đi. – Gã đàn ông thu dòng khí tím lại. Skulduggery đổ vật qua một bên. Ba trong bốn tên người giấy tóm lấy anh lôi ra ngoài. Gã nọ ra hiệu cho tên còn lại – Giết con bé cho ta.

Dứt lời, hắn bỏ ra ngoài.

Stephanie chạy lên đầu cầu thang, còn sinh vật như giấy kia lặc lè lên cầu thang ngay đằng sau nó. Cô bé chạy vào phòng làm việc tối om của bác Gordon, đóng sầm cửa lại, và định đẩy kệ sách chắn ngang lối vào. Nhưng kệ nghiêng ngả rồi đổ ập xuống sàn, sánh rơi vãi khắp nơi.

Cánh cửa chợt hé mở nhưng bị kệ sách đổ chặn lại. Có tiếng nắm đấm nặng nề đập rầm rầm lên cửa. Stephanie mở cửa sổ và nhìn xuống. Nếu không bị gãy chân khi tiếp đất, Stephanie cũng ngã ngay trước mặt gã có bàn tay đỏ. Nó lùi lại, lục lọi tìm kiếm vũ khí tạm thời.

Kệ sách bắt đầu trượt trên nền nhà. Cánh cửa hé rộng thêm chút nữa. Stephanie quay lại, chạy ra sau bàn làm việc rồi ngồi thụp xuống trốn để không ai nhìn thấy. Tiếng nện lên cửa vẫn tiếp tục, dai dẳng. Cô bé hé mắt nhìn ra ngoài đúng lúc cánh tay của tên người giấy thò vào trong. Sau đó đến một bên vai, rồi đến đầu hắn. Stephanie chúi đầu tiếp tục trốn.

Thêm một lần xô cửa thật mạnh. Cánh cửa bật tung, đủ rộng để khiến sinh vật kia bước qua khỏi kệ sách đổ. Stephanie nín thở. Hắn đi ngang qua phòng về phía cửa sổ, chống tay lên bực cửa.

Stephanie đứng dậy và phóng về phía trước. Gã người giấy nghe tiếng động và định xoay người lại nhưng cô bé đã tông thẳng vào hắn. Cánh tay to nặng của hắn trượt ra khỏi khung cửa sổ, kéo hắn rơi xuống, Stephanie nhanh tay tóm chân hắn kéo lên. Sinh vật lạ cố với tay lên khung cửa sổ nhưng đã quá trễ. Nó rơi xuống dưới cùng với tiếng giấy loạt xoạt.

Người giấy nằm sõng soài dưới đất. Gã đàn ông mặc trang phục cổ nhìn lên Stephanie. Thấy hắn khoát Stephanie vội lao mình sang bên, tránh cửa sổ đúng lúc một luồng khí tím bay vút lên khiến thành cửa sổ nổ tung. Mảnh kính vỡ sắc nhọn rơi lên áo Stephanie nhưng không đâm thủng được vải áo. Nó nằm im, hai tay ôm sau đầu cho đến khi nghe thấy tiếng xe nổ máy. Stephanie đứng dậy, vụn gỗ và mảnh kính rơi khỏi áo nó. Cô bé tiến đến cửa sổ vừa kịp lúc trông thấy chiếc xe rời khỏi dinh thự. Người ta vừa bỏ rơi nó, rõ ràng là không cần bận tâm đến việc nó còn sống hay đã chết.

Stephanie rút tấm danh thiếp nhả nhúm khỏi túi, lấy điện thoại di động và bấm số. Người ở

đầu dây bên kia trả lời gần như lập tức. Stephanie khẩn khoản.

- Xin hãy giúp cháu. Họ đem Skulduggery đi rồi.

- Nói cho ta biết cháu ở đâu. – China Phiên Muộn nhắc – Ta sẽ cho người đến đón cháu.

PHÁP THUẬT CỦA NHỮNG NGUYÊN TỐ

China Phiên Muộn ngồi như bất động. Cô ta ngồi với một chân gác lên chân còn lại, hai cánh tay duỗi thẳng trên hai tay vịn của ghế. Những tiếng ồn ào của thành phố không thể thâm nhập vào căn phòng của cô – căn phòng chỉ có hai người, như thể họ là hai người duy nhất còn lại trên đời. Stephanie nhìn cô chờ đợi.

Căn phòng rộng lớn, chiếm diện tích cả lối hành lang ngoài thư viện. Khi chiếc xe chở Stephanie đến nơi, nó nhảy khỏi xe, phóng lên cầu thang và được một người đàn ông đeo nơ cài cổ hướng dẫn đến đây. Không thể lãng phí thêm một phút nào nữa: Skulduggery gặp nguy và họ cần giải cứu anh ngay. Cuối cùng China lên tiếng:

- Làm sao cháu biết chắc là Xà Biển?
- Cô còn hỏi ư? – Stephanie gay gắt – Tất nhiên là Xà Biển rồi! Còn ai khác chứ?

Một cái nhún vai thanh nhã từ đôi vai thanh tú.

- Ta phải biết chắc đã.
- Cháu đảm bảo đó là hắc mà.

China nhìn cô bé khiến Stephanie cảm thấy xấu hổ về sự thiếu kiên nhẫn của mình. Nó nhìn xuống và im bặt. Stephanie bị đau, toàn thân nó ê ẩm, nhưng giờ khá ổn vì nó được an toàn.

China biết cô phải làm gì. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Stephanie sẽ chờ cô quyết định, dù China nghĩ bao lâu cũng được. Cô bé tin Skulduggery rồi sẽ bình an và khỏe mạnh. Cho dù nếu anh không được như vậy, thì nó biết làm sao!? China biết nên làm gì. Nếu cô ấy muốn có thêm thời gian, Stephanie sẽ đợi cùng cô.

Không, nó tự nhủ, nó đang bị yểm bùa chú, bùa chú của China đang phát huy hiệu lực với nó. Nó ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt của China. Hình như nó vừa thoáng thấy sự ngạc nhiên thoáng hiện trong mắt cô.

- Cô sẽ làm gì? – Stephanie hỏi.

China đứng lên khỏi ghế, dáng điệu vô cùng duyên dáng.

- Ta sẽ tính kỹ xem nên làm gì. Cháu nên về nhà đi, bé con. Trông cháu mệt mỏi quá rồi.

Stephanie đỏ mặt.

- Cháu ở lại thì hơn cô ạ.
- Cần phải có thời gian lên kế hoạch và sắp xếp mọi việc. Chẳng phải cháu sẽ dễ chịu hơn khi về lại không gian quen thuộc sao?

Stephanie không muốn trái ý China. Nhưng nó không thể về nhà, nhất là khi Skulduggery đang gặp rắc rối.

- Cháu ở lại thì hơn. – Nó lí nhí lặp lại.
- Cũng được. – China khẽ cười – Giờ ta phải đi, nhưng nếu có tin gì mới, ta sẽ về ngay.
- Cháu đi cùng cô được không?
- Ta e là không, bé con à.

Stephanie gật đầu, cố giấu vẻ thất vọng.

China rời khỏi tòa nhà với người đeo nơ hộ tống. Stephanie ở lại căn phòng thêm giây lát, nhưng dù đã ba giờ sáng, nó không thể thư giãn được. Ở đây không có TV và cuốn sách duy nhất viết bằng thứ ngôn ngữ nó có thể đọc được là một cuốn sổ địa chỉ bọc da trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường.

Stephanie ra hành lang, rồi đến thư viện. Cô bé trông thấy một người mang mặt nạ sứ đang chăm chú vào cuốn sách đang đọc và không chú tâm đến nó. Nó bước chậm rãi, tập trung vào những cái tên in trên gáy sách, bắt tâm trí phải bận rộn. Nếu Stephanie tìm được một thứ, một cuốn sách chứa điều nó đang cần, có lẽ nó sẽ không đến nỗi quá vô dụng khi sau này phải đối đầu với Xà Biển, hay với bất cứ ai. Giá nó có chút quyền năng, nó đã có thể giúp được Skulduggery.

Đi men theo hết kệ sách này đến kệ sách tiếp theo, cô bé lang thang sâu hơn vào mê cung. Nó không hình dung được hệ thống sách ở nơi đây – sách không xếp theo thứ tự chữ cái, hay theo tên tác giả, hay chí ít là theo chuyên mục. Tất cả dường như đều được sắp xếp một cách ngẫu nhiên.

- Hình như em bị lạc thì phải.

Stephanie quay lại. Cô gái trẻ mới bắt chuyện cất sách lên kệ. Cô có mái tóc vàng hơi rối, và xinh đẹp lạ thường. Chỉ có điều đôi mắt cô sắc lạnh, hai cánh tay khỏe mạnh lộ dưới lớp vải áo. Giọng cô mang âm hưởng của người Anh.

- Em đang tìm một cuốn sách. – Stephanie phân vân.

- Vậy em đến đúng nơi rồi.

- Ở đây có sách về phép thuật không ạ?

- Tất cả sách đều về phép thuật cả.

- Ý em là sách dạy phép thuật. Em chỉ cần một cuốn thôi.

Cuốn nào cũng được.

- Em không có thầy dạy ư?

- Em chưa có. Ở đây em không biết cách tìm.

Stephanie thoáng có cảm giác nó đang bị thăm dò. Cuối cùng, cô gái nói.

- Tên chị là Tanith Low.

- À, chào chị. Em e rằng em không thể nói tên của mình được.

- Không sao. Sách ở đây được sắp xếp theo phương diện kiến thức. Những cuốn sách này quá nâng cao so với một người chưa được huấn luyện. Nhưng hai hàng sách phía sau kia sẽ có thứ em cần.

Stephanie vừa cảm ơn, Tanith đã quay lưng, mất hút vào rừng sách. Stephanie tìm thấy khu vực nó cần và bắt đầu lướt qua các tựa đề. Nhập môn săn lùng Quái vật, Học thuyết Ma thuật, Lịch sử, Ba cái tên,...

Stephanie cầm lấy cuốn sách Ba cái tên khỏi kệ và bắt đầu lật ra xem. Nó lật đến phần Những cái tên tự đặt, chiếm khoảng 200 trang sách, và bắt đầu đọc tựa đề in đậm. Nó đọc sơ qua các trang, đọc lướt qua các đoạn văn, cố tìm một điều gì đó nổi bật. Lời khuyên hữu ích nhất cho việc đặt tên đó là: Cái tên tự đặt nên phù hợp với bản thân, định nghĩa được con người của bản thân và quen thuộc với chính mình.

Stephanie cụt hứng, cất sách trở lại kệ. Cô bé tiếp tục lướt qua vài tựa sách khác cho đến khi nó trông thấy cuốn: Phép thuật của những Nguyên tố. Stephanie lấy sách xuống đọc. Đây rồi. Chính là sách nó cần tìm. Thấy chiếc ghế cũ trong góc phòng, cô bé co chân lên ghế ngồi thu lu đọc sách.

Điện thoại của nó đặt trên tay ghế. Stephanie thu bàn tay về sát người, tập trung vào suy nghĩ rằng nó và chiếc điện thoại là hai vật thể nối với nhau bằng những mắt xích. Di chuyển bàn tay sẽ khiến những mắt xích nối nhau chuyển động, khiến điện thoại cũng sẽ di chuyển. Nó tập trung tinh thần, thả lỏng cánh tay, xòe nhanh bàn tay, hết như Skulduggery từng làm.

Chẳng có gì!

Stephanie nắm chặt tay rồi thả lại. Chiếc điện thoại vẫn ở nguyên vị trí cũ. Stephanie lặp lại động tác ấy có thể đến hàng chục lần.

- Sao rồi em? Nó nhìn lên và trông thấy Tanith Low đang đến gần.
- Em bắt đầu với vật thể lớn quá. Điện thoại nặng lắm. Ghim cài áo là được rồi em.
- Em không có ghim cài. Tanith lấy quyển sách từ tay Stephanie, mở sách và đặt lên tay ghế.
- Dùng cái này đi. Stephanie cau mày.
- Nhưng cả cuốn sách còn nặng hơn mà.
- Không phải cuốn sách, mà là trang sách.
- Ờ nhỉ.

Stephanie vỡ lẽ. Nó lại tập trung, duỗi ngón tay ra và xòe rộng bàn tay. Trang sách không lật tới. Thậm chí còn không nhúc nhích.

- Việc này cần thời gian. - Tanith nhắc – Và kiên nhẫn.
- Em không có thời gian. – Stephanie cay đắng – Và em cũng chẳng có kiên nhẫn.

Tanith nhún vai.

- Rất có thể em không có khả năng làm phép. Chỉ có một cách để biết em có khả năng đó hay không – đó là đích thân làm thử.

- Vâng.
- Tay em bị bầm tím kìa ... có đau không em?

Stephanie nhìn xuống cánh tay mình, nơi ống tay áo có vén lên. - Em vừa gặp rắc rối nho nhỏ.

- Ra là vậy. Em đã cố gắng hết sức chứ?
- Không hẳn thế. – Stephanie thú thật – Với lại, nguyên nhân gây nên phần lớn những vết bầm này đều do một cái cây...
- Chị từng chiến đấu với những đối thủ em có thể kể tên, nhưng chị chưa bao giờ bị một cái cây tấn công cả. Em giỏi lắm.
- Cảm ơn chị.

Tanith lục túi lấy một viên đá tổ ong màu vàng. - Cho nước vào bồn, để viên đá này tan ra. Sau vài phút ngâm mình trong đó, mọi vết bầm sẽ tan hết.

Stephanie nhận viên đá từ tay Tanith.

- Cảm ơn chị. Tanith nhún vai.
- Chị không có ý hù dọa em, nhưng thời điểm này không phải là lúc thích hợp nhất cho người mới học làm phép. Hành động hắc ám diễn ra nhan nhản ở khắp mọi nơi.

Stephanie giữ im lặng. Cô bé chẳng biết gì về Tanith, cũng chẳng biết ngoài kia có bao nhiêu bè phái và cách họ đối đầu với nhau như thế nào. Nó không thể tin một người hoàn toàn xa lạ được.

- Cảm ơn chị.

- Không có chi. Những chiến binh như chúng ta phải quan tâm chăm sóc lẫn nhau.

Stephanie thoáng thấy có người di chuyển ngang qua những chồng sách –ông đeo nơ đã trở lại, tức là China cũng đã về.

- Em phải đi thôi. –Nói đoạn cô bé vội đứng lên.

Nó tìm thấy China trong căn hộ, quay lưng về phía nó khi nó tiến đến gần.

- Cô đã nói với các Trưởng Lão chưa? – Nó hỏi.

- Ta đã báo tin rồi. – China nói mà không quay người lại.

- Báo tin? Chỉ vậy thôi sao?

- Này bé con, đừng có hỏi vặn ta. Stephanie nhìn cô giận dữ.

- Cháu mong cô đừng gọi cháu là bé con. China quay người lại.

- Nếu cháu không thích thì hãy chọn cho mình một cái tên đi.

- Tại sao chúng ta không đến giải cứu Skulduggery?

- Giải cứu? – China cười nhạt – Chỉ hai ta ư? Đến thối tù và rồi giảng cờ hiệu ư? Cháu nói thật đấy chứ?

- Chú Skulduggery luôn đến giải cứu cháu.

- À, vì thế các Trưởng Lão mới hết cảm tình với Skulduggery chứ gì?

- Báo tin không thôi chưa đủ. Ngài Đáng Kính phải biết. Nói với ông ấy rằng ta cần chú Skulduggery để lấy lại Quyền Trượng; nói với ông ấy rằng nếu không có Skulduggery, Xà Biển sẽ hủy diệt tất cả. Cô muốn nói như thế nào cũng được nhưng chúng ta phải khiến các Trưởng Lão hành động ngay!

- Sau đó thì sao? Bọn họ tập hợp lũ Dao Phay, tập hợp những đồng minh lại rồi cùng hò reo ra trận à? Bé con này, cháu không biết gì về chiến tranh hết. Theo cháu, chiến tranh phải hoành tráng, ồ ạt, là cuộc chiến giữa cái thiện và cái ác. Không phải thế đâu cháu. Chiến tranh là vấn đề nhạy cảm. Ta cần phải chính xác. Ta cần thời gian để hành động hiệu quả.

- Nhưng ta không có thời gian.

- Không hẳn vậy. Chỉ có điều thời gian không còn nhiều thôi.

- Nói vậy tức là cô muốn trì hoãn? Tại sao?

- Ta không thể để tình trạng hỗn loạn bủa vây cho đến khi ta sẵn sàng đối mặt với nó. Ta là một nhà sưu tầm. Một người quan sát. Ta không tham gia. Những tài nguyên của ta, chỗ đứng của ta, cần được bảo vệ trước khi ta cho phép tình trạng hỗn loạn của chiến tranh đổ ập xuống đầu.

- Nhưng còn chú Skulduggery? Trong khi cô chờ thời cơ tuyên bố Xà Biển là kẻ ác, chú Skulduggery sẽ bị chúng giết mất!

Nét do dự chỉ thoáng hiện trên gương mặt China, nhanh đến nỗi khó lòng nhận thấy. - Trong những cuộc xung đột luôn có hy sinh.

Stephanie tự nhiên thấy ghét cô ta quá đi. Nó quay lưng, vung vẩy đi nhanh về phía cánh cửa mở toang.

- Cháu đi đâu đấy? – China gọi với theo.

- Cháu đi làm cái việc cô sợ không dám làm!

- Không được.

Cánh cửa đóng sập trước khi Stephanie kịp bước qua ngưỡng cửa. Cô bé quay phắt người lại. China bước về phía nó, nét mặt vô cùng bình thản, vẻ kiêu diễm không hề suy suyển.

- Cháu không có quyền – China gần giọng - đẩy mọi người vào chiến tranh. Cháu là ai mà dám quyết định thời điểm khai chiến? Vì cố gì cháu tự biến mình thành người quyết định thời điểm tất cả chúng ta phải chết?

- Cháu chỉ cần bạn cháu thôi. – Stephanie lùi một bước.

- Skulduggery không phải bạn cháu. Nó nheo mắt.

- Cô không biết mình vừa nói gì đâu.

- Còn cháu chẳng biết gì về Skulduggery cả, bé con ạ. Trong Skulduggery nuôi một cơn thịnh nộ cháu chưa từng thấy ở bất cứ ai. Một nỗi căm hờn cháu không thể tưởng tượng nổi. Không có nơi nào Skulduggery muốn đến hơn là nơi đó lúc này.

- Cô điên rồi.

- Skulduggery có kể với cháu anh ta chết như thế nào chưa?

- Có. Chú ấy bị một tên lâu la của Mevolent giết.

- Ông ấy bị Xà Biển sát hại. Đầu tiên hắn tra tấn Skulduggery chỉ để mua vui. Hắn chế giễu anh, phớt bỏ quyền năng pháp thuật của Skulduggery. Sau đó hắn mới xĩa ngón tay về phía Skulduggery. Chắc cháu đã biết chỉ động tác đó từ bàn tay đỏ máu của Xà Biển, chỉ cần hắn đưa một ngón tay lên, tất cả đều chấm dứt.

Cái chết đau đớn, như Skulduggery từng nói. Stephanie chợt hiểu Skulduggery đã linh cảm thể nào cũng có ngày này. Dù vậy nó vẫn lắc đầu.

- Giả sử những gì cô nói là thật cũng chẳng thay đổi được gì.

- Khi quay trở lại, Skulduggery đánh bại bè lũ của Mevolent với một ý chí kiên định duy nhất – không phải để đánh bại cái ác, mà là để trả thù tên tay sai của Mevolent. Mevolent đã thất bại, nhưng trước khi Skulduggery có thể trả được thù riêng thì...

- Thì Hiệp định Đình chiến được thông qua. – Stephanie thần thờ.

- Và đột nhiên kẻ thù của Skulduggery thành công dân được bảo vệ. Skulduggery chờ mãi mới có dịp thực hiện ý định báo thù của mình. Giờ anh ấy sẽ bắt chấp cả thiên hạ, bắt chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục tiêu đó.

Stephanie vươn người đứng thẳng.

- Dẫu cô có nói thật, thì điều đó vẫn không thay đổi được sự thật rằng Skulduggery là người duy nhất đứng ra điều tra về cái chết của bác cháu; không thay đổi được sự thật là chú Skulduggery là người duy nhất quan tâm đến thể sự; cũng không thay đổi được sự thật là chú ấy từng cứu mạng cháu.

- Để rồi lại bỏ mặc nó. Mọi việc làm tốt đẹp Skulduggery từng làm cho cháu không thấm thía gì so với những gì xấu xa Skulduggery từng làm với cháu. Cháu không nợ chú ấy điều gì cả.

- Cháu sẽ không bỏ mặc chú ấy đâu.

- Đó không phải là lựa chọn của cháu.

- Nếu cháu cứ đi, cô sẽ làm gì nào? – Stephanie thách thức.

- Cô chỉ cần bảo cháu những gì cô muốn cháu làm.

- Vậy thì câu trả lời là không.

- Stephanie đáng yêu ơi...

Stephanie như hóa đá. China chăm chú nhìn nó.

- Trước khi gặp cháu, cô đã biết tên cháu. Gordon nhắc đến cháu luôn thôi.

Stephanie định lao ra cửa nhưng vô ích.

- Stephanie à. – China khẽ gọi. Hai cánh tay Stephanie mềm nhũn buông thõng. Nó quay lại – Cháu đừng kể với ai chuyện này nhé.

Tự thâm tâm, Stephanie biết chắc rằng nó sẽ vâng lời. Dù tâm não nó cố kháng cự bao nhiêu đi nữa, nó vẫn sẽ nghe lời. Nó không còn cách nào khác. Nó gật đầu, nước mắt sắp tràn khỏi cặp mắt đỏ hoe. China cười, nụ cười duyên dáng yêu kiều muôn thuở.

NGỤC HÀNH XÁC

“ Ừ ” rằng đã lên cao. Những vì sao sáng lấp lánh trên trời đêm. Quả là một đêm tuyệt vời cho những nỗi đau.

Xà Biển đi xuyên màn đen tăm tối, buốt giá trong lâu đài của hắn, rảo bước qua dãy hành lang đá lạnh lẽo. Nụ cười dần rạng rỡ trên gương mặt hắn. Xà Biển đến bên cánh cửa gỗ nặng nề, đặt tay lên chốt cửa nhưng chợt dừng lại, tận hưởng thời khắc ngọt ngào. Mãi sau, then cửa nâng lên và Xà Biển bước vào:

- Ta lại gặp nhau ở đây.

Skulduggery Vui Vẻ ngẩng đầu lên, bộ phận duy nhất trên người anh có thể cử động được. Xà Biển đã niệm bùa trói lên những chiếc công và trói chặt anh vào chiếc ghế. Không thể sử dụng phép thuật, viên thám tử chỉ còn có thể nhìn Xà Biển đóng cánh cửa lại sau lưng hắn.

- Thật đúng là trái đất tròn, phải không Skulduggery? Số phận bắt chúng ta phải lặp lại định mệnh. Giờ ta có quyền quyết định mạng sống của người. Còn ta lại luôn tàn nhẫn.

- Người, nói nhiều mà làm gì. Ta tưởng người đã thôi vai tuồng kẻ ác lộ bạch rồi chứ, Nefarian.

Xà Biển mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện. Căn phòng này nhỏ xíu, tường lát đá và trên trần chỉ có độc một chiếc bóng đèn leo lắt.

- Là một công dân đứng đắn thật không hợp với ta chút nào. Mi cũng biết thế mà. Mi cố tìm cách mách cho chúng biết về ta, nhưng chúng không quan tâm. Chắc là khó chịu lắm nhỉ, khi các Trưởng Lão thậm chí còn không tôn trọng mi đến mức cho rằng mi đang đùa.

- Có lẽ vì ta luôn mỉm cười.

- Có lẽ vậy. Ôi chao, Skulduggery, ta phải làm gì với mi đây?

- Cởi trói cho ta chẳng hạn? Xà Biển cười.

- Chưa đâu. Hình như ta hay thích cái tay đôi với nhau nhỉ.

- Để ta hỏi người một câu. Giả dụ rằng hai ta đang sống trong thế giới của người, nơi mọi thứ đều hỗn loạn và những Kẻ Vô Diện là thật. Khi người triệu hồi chúng, người mong ước điều gì? Một cái vỗ đầu thân ái à?

- Việc chủ nhân và đức ngài của ta trả công cho sự quy phục của ta như thế nào phụ thuộc vào họ. Ta không dám đòi hỏi hay nói chắc điều gì.

- Cửa đóng rồi, Nefarian. Chỉ có hai ta tán gẫu ở đây thôi. Người mong nhận được gì?

Xà Biển ghé sát lại.

- Ta sẽ được ở bên cạnh họ khi họ làm cỏ thế giới này và hủy diệt loài người. Khi mọi việc kết thúc, ta sẽ được tắm trong niềm vinh quang khủng khiếp của họ.

Skulduggery gật đầu.

- Hừm. Ta chẳng hiểu người huyền thuyên cái gì nữa.

Xà Biển cười lớn.

- Rồi người cũng sẽ rơi xuống vực thoi. – Skulduggery nói tiếp.

- Thật vậy sao?

- Người sẽ rơi xuống và chết nát thân. Ta sẽ ở đó. Tự tay ta sẽ đẩy người xuống vực.

- Đồng dạc ghê chưa, nhất là đối với một người đang bị trói vào ghế. Mà này, thậm chí người có phải người đâu! Đúng ra người là gì? Một cái xác quái dị chẳng?

- Họ sẽ đến bắt người.

- Ai? Các Trưởng Lão à? Eachan Đáng Kính và bè lũ của hắn sao? Làm ơn đi. Bọn chúng chỉ bận tâm về việc sợ làm phật ý ta thôi.

- Chắc không cần chờ đến cuối buổi gặp này đâu. Có thể giờ họ đang ở ngay ngưỡng cửa kia, khi ta đang nói những câu này.

Xà Biển đứng dậy, bước ra sau lưng tù nhân.

- Ta không nghĩ rằng chúng có thể tập hợp lực lượng nhanh và hiệu quả như thế đâu. Không đâu, kẻ thù không đội trời chung của ta à, ta nghĩ có lẽ, ngay lúc này đây, chúng ta đang một mình. Và mi có thứ mà ta muốn.

- Phong thái chiến thắng à?

- Chiếc chìa khóa. – Xà Biển tiến về phía điểm khuất, ngoài tầm mắt của Skulduggery.

- Ta không hiểu người nói gì.

Bàn tay trái của Xà Biển phất nhẹ, như thể hắn đang điều khiển dàn nhạc.

- Rõ là mi không tự giác giao nạp thông tin, nên chắc ta phải áp dụng vài hình thức tra tấn.

- Chà. Lại như ngày xưa, nhỉ?

- Ta nhớ đến những ngày thu tắm tối đó, khi ta thông thả cắt từng thớ thịt của người, khiến người phải gào thét.

- Trò tiên khiển hay hóm chưa.

- Có lẽ người nghĩ rằng những trò tra tấn của ta sẽ bị hạn chế vì giờ người không còn da thịt. Nhưng ta đã học được thêm vài mảnh mới cho người thưởng thức.

Xà Biển múa những ngón tay theo đường dợn sóng, chĩa về phía chiếc ghế hắn vừa ngồi. Từng thớ gỗ kêu cọt kẹt, rền rĩ rồi co thắt như thể đang thở vậy. Skulduggery không thể không nhìn.

- Nếu ta có thể làm thế với cái ghế, – Xà Biển khoái trá tận hưởng từng khoảnh khắc- thử nghĩ xem ta có thể làm gì với xương nào.

Chiếc ghế vỡ vụn thành trăm mảnh với một tiếng rắc kinh khủng. Xà Biển cúi người xuống trước mặt Skulduggery.

- Thế nào, Skulduggery? Cái thái độ thách thức cũ rích đó - ngạo mạn, nhạo báng của mi đâu rồi? Những tư tưởng anh hùng sáo rỗng đâu rồi? Mi có dám nhìn vào mắt ta, thách ta cứ việc thử sức?

- Thực ra, ta đang định nói người nhẹ tay một chút. Hôm nay ta không khỏe cho lắm.

Xà Biển đứng thẳng lên, mở bàn tay trái trước mặt Skulduggery.

- Cơ hội cuối cùng của người đấy. Nói ngay, chìa khóa đâu?

- Để ta nói.

Xà Biển nhướn mày.

- Thật sao?

- Không, đùa thôi. Cứ đem hết ngón nghề của người ra mà thử.

Xà Biển cười rống lên, những ngón tay hắc nhảy múa. Tiếng gào thét của Skulduggery vang khắp căn phòng trống trải.

Ý NGHĨA CỦA CÁI TÊN

Stephanie ngâm cả hai khuỷu tay xuống bồn rửa. Nó vừa bẻ một mẩu từ hòn đá Tanith Low đưa cho, hòa tan vào nước. Giờ bồn nước tràn ngập bọt xà phòng, khiến cả khu vệ sinh của Thư viện tràn ngập một mùi hương làm cay sống mũi. Cô bé chẳng cần biết đó là đá gì, chỉ biết nó rất công hiệu. Những vết bầm trên tay nó đang từ từ tan biến.

Stephanie lau khô người bằng khăn bông trắng muốt, rút nắp đầy đường thoát nước. Trong lúc nước rút nhanh xuống đường ống nước thải, cô bé tự cho phép mình thả lỏng, đứng tựa vào tường.

Tuy cơ thể đã rời nhưng tâm trí Stephanie luôn luôn cảnh giác, sục sôi, và hùng hục cơn thịnh nộ. Nó vẫn giận bản thân mình vì đã không cưỡng lại được những lời sai khiến của China. Sao cô ta có thể làm như thế với nó, với Skulduggery? Sau khi chú ấy tin tưởng cô ta đến nhường ấy?

Không, nó tự nhủ: Skulduggery không tin tưởng cô ta. Đó hoàn toàn là lỗi của Stephanie. Vì nó đến gặp China trước khi gặp Trưởng Lão, chú Rùng Rợn, giờ hối lỗi thì đã quá muộn. Tất cả là lỗi của nó.

Lúc này chị Tanith Low gọi nó là gì nhỉ? Một chiến binh ư? Thật nực cười. Dù Tanith có hiểu về nó thế nào, chị ấy cũng sai bét. Làm sao có thể ví nó với chiến binh được! Nó vội đâm đầu vào rắc rối, không dành thời gian suy nghĩ, không một chút do dự. Không phải vì lòng can đảm hay ý chí anh hùng, mà là vì ngu ngốc. Chỉ vì nó không muốn là người ngoài cuộc, không muốn phải chờ đợi. Nó không có kế hoạch, cũng không có sách lược gì, tất cả những gì nó có chỉ là thiên hướng gây rắc rối.

Thốt nhiên Stephanie như bừng tỉnh. Mắt mở to, cô bé đứng thẳng người. Một luồng sức mạnh mới chạy khắp tứ chi.

Và chỉ có thể đã giải được bùa chú của China.

Nó cần Rùng Rợn. Stephanie không biết chú ấy ở đâu nên nó cần địa chỉ. Chỉ có một cách duy nhất để biết. Ra khỏi nhà vệ sinh, Stephanie đi ngang qua dãy cửa sổ và nhận thấy bình minh vừa đến. Vượt qua dãy hành lang, cô bé đến gõ cửa căn hộ của China. Thấy không có tiếng trả lời, cô bé lại gõ tiếp.

China không có trong phòng. Stephanie nhìn cánh cửa. Không có gì đặc biệt. Lúc trước nó đã thấy không có điều gì khác thường ở phía bên kia cánh cửa: không dây xích, không ổ khóa phụ. Cũng có thể China đã yểm bùa khóa. Nếu thế, cô bé chỉ tốn thời gian vô ích. Tuy nhiên, Stephanie không chịu tin điều đó. Chú Skulduggery từng nói muốn vào những cánh cửa như thế phải giải bùa; vào xong thì yểm bùa lại. Cô bé cho rằng China sẽ không đủ kiên nhẫn để làm thế mỗi ngày.

Stephanie lùi lại một bước. Một cánh cửa bình thường. Một cánh cửa lỏng lẻo tầm thường. Chắc thế; không, nó tin chắc thế. Nó cao và khỏe mạnh. Cánh cửa này là thứ duy nhất cản đường, không cho nó đi giải cứu Skulduggery. Nó có đôi chân khỏe mạnh, cửa lại quá lỏng lẻo. Nó sẽ thành công. Nó phải làm. Nó phải cứu bạn cho bằng được.

Stephanie đạp mạnh để ủng vào cánh cửa. Nó thẳng chân đạp lần thứ hai... lần thứ ba... lần nữa... và lần nữa... Với đôi chân rắn rỏi này nó không thể thất bại. Tuyệt vọng cho nó thêm sức mạnh. Cánh cửa lung lay chợt mở toang.

Nhanh nhẹn xông vào, Stephanie đến ngay chỗ nó từng thấy cuốn sách. Sách không có ở đó, không có trên mặt bàn. Sách có thể ở đâu được nhỉ?

Stephanie nhìn quanh. China đã cất sách đi mất rồi. Nhưng cô ấy cất nó đi đâu và tại sao? Chẳng lẽ cô biết Stephanie sẽ đi tìm nó? Không đời nào! Làm sao China có thể tiên liệu được việc đó. Nếu vậy, cô ấy mang sách đi với một lý do khác, một lý do bình thường thôi. Rất có thể cô ấy đã mang sách về vị trí cũ. Phải rồi, cô ấy chỉ có thể đem cất sách về chỗ cũ thôi.

China để cuốn sổ địa chỉ ở đâu được nhỉ?

Stephanie bước đến bàn làm việc, mở từng ngăn kéo ra lục lọi. Giấy bút, thư từ, nhưng không có sổ địa chỉ. Nó quay lại, đảo mắt nhìn khắp phòng, chỉ e China có thể bước vào phòng bất cứ lúc nào. Nó lại gần dãy kệ: cũng không có. Thế thì ở đâu mới được?

Stephanie vào phòng ngủ. Kia rồi, sách trên mặt bàn. Cô bé vồ lấy cuốn sách, tìm loạt tên bắt đầu bằng chữ B, ngón tay trở đi chuyển xuống từng hàng. Thợ may Bespoke. Nó ghi nhớ địa chỉ, rút cuốn sách xuống giường và quay lại.

- Chào cháu. – China lên tiếng.

Cô chậm rãi đi vào. Stephanie lùi lại, cẩn trọng.

- Ta trông thấy thành quả của cháu ngoài kia. Cánh cửa tội nghiệp của ta đã làm gì cháu vậy? Còn thứ gì trong này cháu làm đổ bể nữa đây? Một cái bình? Một chiếc tách chẳng hạn?

- Chỉ mỗi cửa thôi ạ.

- Chà, chắc ta nên hàm ơn cháu về sự khoan hồng đó. Sao, đã thấy thứ mình cần chưa, bé con?

Stephanie nắm chặt tay.

- Đừng có gọi tôi như vậy. China cười.

- Coi kìa, ánh mắt cháu nhìn cô sao đáng sợ thế.

- Cô đã làm gì để cứu Skulduggery chưa, hay cô quá bận bịu giữ cho mình được toàn mạng?

- Skulduggery thật biết cách khơi gợi lòng trung thành nhỉ? – China nhướn mày – Ai chả mến Skulduggery khi ở cạnh chú ấy, muốn được sát vai chú ấy và cùng vào sinh ra tử. Nhưng giá cháu có mặt trong trận chiến hồi đó, thấy được Skulduggery lúc đó.

- Cháu vẫn không hiểu tại sao cô có thể phản bội chú ấy.

Từ khi gặp mặt nhau lần đầu đến giờ, đây là lần đầu tiên Stephanie thấy mắt China chột sặc lạnh lẽo thường.

- Cháu thật trẻ con. Ta không phản bội Skulduggery. Ta khiến anh ấy thất vọng thật, nhưng ta không phản bội. Phản bội có nghĩa ra mặt chống đối. Ta vẫn chưa ra mặt mà.

- Cháu không quan tâm.

- Sao, không có hứng chơi chữ à? – China lại nhoẻn nụ cười mê hồn lúc trước – À phải, tất nhiên là không. Cháu kháng khái quá nhỉ?

- Tôi sẽ đi khỏi đây. – Stephanie vừa nói vừa đi ra cửa.

- Thẳng thắn. Nhưng không sáng dạ cho lắm. Stephanie chóng ngao, đứng lại ngay cho cô.

Stephanie dừng lại.

- Bé con, ta rất khâm phục lòng quả cảm của cháu, ta nói thật đấy. Nhưng sẽ là liều lĩnh nếu giờ ta lệnh cho toán kỵ binh đi giải cứu Skulduggery. Làm sao lường hết những chuyện có thể xảy ra cơ chứ. Giờ thì ra góc nhà ngồi đi, như em bé ngoan hiền ấy.

Stephanie gật đầu nhưng vẫn đi tiếp ra cửa.

- Dừng lại. – China ra lệnh – Ta bảo cháu ra góc kia cơ mà. Stephanie tiến lại gần cánh cửa và quay lại. China cau mày.

- Ta không hiểu. Sao cháu làm thế được, Stephanie, trả lời ta ngay!

- Tôi không phải Stephanie. Và nếu muốn giam tôi ở đây, cô phải giết tôi trước đã.

Đôi lông mày của China giãn ra.

- Ta không muốn giết bé con đâu. – Cô ta thoáng cười. - Vậy ra cháu đã chọn được tên cho mình.

- Đúng vậy. Và tôi phải đi. Ngay bây giờ.

- Thế thì... rất có thể cháu sẽ thành công. Trước khi đi, cháu cho ta vinh hạnh được biết tên cháu nhé?

- Rất sẵn lòng. – ra đến cửa, Stephanie ngoái đầu nói với lại. – Tên tôi là Valkyrie Cain.

Rùng Rợn mở cửa, trông thấy Stephanie và gật đầu.

- Xin lỗi vì đã làm cháu giận. Chú biết chú không có quyền bảo cháu phải làm hay không làm bất cứ điều gì, nhưng xin hãy tin rằng chú chỉ muốn tốt cho...

- Bọn chúng bắt chú Skulduggery rồi. – Stephanie cắt ngang lời anh.

- Sao cơ?

- Xà Biển bắt chú ấy rồi. Tối hôm qua, hắn cùng với lũ người giấy đến tấn công chú ấy và bắt chú ấy đi mất. Ta phải báo cho các Trưởng Lão ngay.

Rùng Rợn cười gượng chờ Stephanie cười theo để tin rằng nó vừa nói đùa. Stephanie không cười.

- Chú nghĩ cháu không nên dính líu vào chuyện này. Không sao. Đó là ý kiến của chú. Chú nghĩ vậy cũng phải thôi. Nhưng hãy quên ý kiến đó đi. Hãy nhìn vào hiện thực. Mạng sống của chú Skulduggery đang trong tay Xà Biển. Hắn đã vi phạm Hiệp Định Đình Chiến. Hắn tin rằng thanh Quyền Trượng có thật. Hắn đã chứng tỏ hắn sẵn sàng giết chóc để chiếm được nó. Ta có thể chặn tay hắn nếu chú giúp cháu. - Cháu tận mắt thấy sao? Cháu có chứng kiến Xà Biển làm thế không đã?

- Cháu đã ở đó.

Rùng Rợn nhìn cô bé, gật đầu.

- Thế thì... chú tin cháu quyết định ở lại là đúng.

Sau khi Rùng Rợn lái xe ra khỏi nhà, Stephanie tường thuật chính xác những gì đã xảy ra khi chiếc xe lăn bánh đến Điện Thờ. Tuy kính xe màu đen đậm, nhưng Rùng Rợn vẫn quàng khăn che mặt và kéo sụp vành mũ che mắt.

Vì Bảo Tàng Sáp chưa mở cửa nên họ vòng ra cửa sau và rảo bước trong bóng tối. Rùng Rợn lần mò tìm kiếm công tắc cửa trên bờ tường tối và kích hoạt khiến bức tường tách ra. Stephanie là người đầu tiên bước xuống những bậc cuối cùng của cầu thang, nó rảo bước về phía Điện Thờ. Viên Quản lý cau mày vội vã đuổi theo.

- Xin lỗi, nhưng cô đến mà không hẹn trước.

- Chúng tôi đến gặp ngài Đáng Kính.

- Không được làm phiền các Trưởng Lão. - Người Quản Lý khẳng khẳng – Các người phải đi ngay.

- Đây là trường hợp khẩn cấp. – Rùng Rợn bước lên sánh vai cô bé nhưng viên Quản Lý vẫn lắc đầu.

- Mọi thỉnh cầu đòi gặp các Trưởng Lão phải được xét duyệt kỹ lưỡng.

Stephanie đã nghe quá đủ rồi. Nó gạt ông qua một bên và đi nhanh tới hành lang. Bất thành lĩnh, một luồng sáng xám vụt qua: nháy mắt một tên lính Dao Phay đã chặn trước mặt, lưỡi hái sắc nhọn kề sát cổ nó.

Stephanie đứng bất động. Tiếng rầm rập vang đến từ mọi hướng. Nhiều động thái đang khẩn trương bao vây cô bé. Chỉ mình nó đứng bất động với tên lính Dao Phay. Nó nghe tiếng chú Rừng Rợn đe dọa viên Quản Lý, nạt nộ lũ Dao Phay. Nó nghe thấy tiếng viên Quản Lý phản đối và khẳng khái đòi họ phải ra ngoài. Giọng của Rừng Rợn mỗi lúc một lớn, trở nên giận dữ, ra lệnh cho tên Dao Phay bỏ vũ khí xuống, nhưng hắn vẫn đứng im như phỗng, như tạc tượng. Stephanie có thể nhìn thấy mặt nó phản chiếu trên lưỡi hái sáng loáng. Nó không dám nhúc nhích.

Trước khi tình hình vượt quá tầm kiểm soát, trước khi đầu Stephanie có nguy cơ lìa khỏi xác, viên Quản Lý chịu thua và đồng ý đến hỏi Đấng Kính xem họ có thể tiếp khách hay không.

Nhận được một cái gật đầu, tên lính lùi xa, hạ lưỡi hái ngang sườn và tra lưỡi dao vào vỏ trông thật điệu nghệ.

Stephanie lui lại, di chuyển chậm rãi, nhưng tên lính Dao Phay đã quay trở lại vị trí của mình như chưa hề có gì xảy ra. -o0o-

Họ đợi trong phòng tập trung trong lúc viên Quản Lý vội vã ra đi, không lâu sau họ nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Echan Đấng Kính bước vào. Ông ta sững sờ khi nhìn thấy Rừng Rợn.

- Anh Bespoke. - Ông đi nhanh về phía hai người - Thật quả là phi thường.
- Đại Pháp Sư. - Rừng Rợn bắt tay ông - Chắc ông đã gặp Valkyrie Cain.
- Vậy là cháu đã chọn tên. - Đấng Kính lộ vẻ bất đồng - Mong là Skulduggery biết việc hắn làm.
- Chú Skulduggery đã bị bắt. - Stephanie buột miệng - Xà Biển đã bắt chú ấy.
- Ôi trời! Lại trò gì nữa đây?
- Cô bé nói đúng đấy. - Rừng Rợn đỡ lời. Đấng Kính nheo mắt.
- Anh có thấy tận mắt không mà nói?
- À... - Rừng Rợn do dự. - Tôi không thấy tận mắt, nhưng... Đấng Kính khoát tay.
- Skulduggery Vui Vẻ là một thám tử tài ba. Chúng ta đánh giá cao chuyên môn của anh ta trong những vụ án khó. Tuy nhiên đối với Xà Biển Nefarian, Skulduggery không giữ được phong thái sắc bén của mình.
- Chính Xà Biển bắt chú ấy mà! - Stephanie kêu lên.
- Cháu gái này, ta rất mến cháu. Ta cũng hiểu lý do khiến Skulduggery cũng mến cháu nữa. Cháu vô cùng thẳng thắn, đó là một đức tính vô cùng đáng ngưỡng mộ. Tuy nhiên, cháu vẫn chưa hiểu hết phong tục và đường lối của chúng ta. Cháu còn có nhiều suy nghĩ lệch lạc về lịch sử của chúng ta. Xà Biển không còn là kẻ gian tà khi trước.
- Cháu đã ở hiện trường. - Stephanie gắng giữ bình tĩnh. - Xà Biển mang lũ tay sai người giấy đến bắt chú Skulduggery mang đi.

Nghe đến đây, ngài Đấng Kính sững sờ.

- Tay sai người giấy ư?
- Trông người chúng như bằng giấy vậy. Ông ta chậm rãi gật đầu.
- Kẻ Vô Hồn. Bè lũ của Xà Biển. Chúng là những sinh vật ghê tởm, bên trong chúng chứa đầy mùi hôi thối và tội ác.

- Bây giờ bác đã tin cháu chưa? Ta phải giải cứu chú Skulduggery ngay.

- Đại Pháp Sư. – Rùng Rợn xen vào - Bạn tôi đang gặp nguy. Tôi biết ngài không muốn tin sự thật này, nhưng Hiệp Định Đình Chiến đã bị phá vỡ. Xà Biển và những phù thủy theo phe hắn sẽ không để mất thời gian cướp đi quyền lực. Hội đồng Trưởng Lão cần phải hành động ngay.

- Ta có quyền gì để làm thế? – Đáng Kính hỏi vặn – Ta không chỉ dựa vào lời nói của một bé con ta không hề biết rõ.

- Cháu không nói dối. – Stephanie cãi.

- Nhưng cháu có thể làm.

- Không. Xà Biển muốn có thanh Quyền Trượng, hắn nghĩ Skulduggery có thể giúp hắn lấy được nó.

- Thanh Quyền Trượng chỉ là cổ tích...

- Thanh Quyền Trượng có thật. – Stephanie ngắt lời - Đủ thật để khiến Xà Biển theo đuổi nó. Hắn đã giết hai trinh sát của bác để bác không biết về điều đó trước khi quá muộn.

Đáng Kính ngần ngừ khá lâu.

- Cháu Cain này, nếu cháu làm, còn ta lại đi gây hấn với Xà Biển tại thời điểm này, tức là ta sẽ khai hỏa cho một cuộc chiến mà ta không hề lường trước hậu quả.

- Cháu rất tiếc phải nói rằng – Thấy sự dao động trong mắt các Trưởng Lão, Stephanie gằn giọng – Chiến tranh đã được châm ngòi từ rất lâu rồi.

-o0o-

Chiếc kẹp giấy nằm trên mặt bàn, nhất định không chịu nhúc nhích. Stephanie tập trung, dẫn những khớp tay và đẩy lòng bàn tay về phía nó, cố tưởng tượng rằng thỉnh thoảng không là gì cả ngoại trừ những mắt xích nối với nhau. Chiếc kẹp vẫn nằm yên bất động. Cô bé đẩy nhẹ chiếc kẹp để chắc rằng nó không bị kẹt. Rùng Rợn bước vào phòng.

- Chú sẵn lòng đi cùng cháu. Nhưng cháu có chắc cháu muốn làm không đã?

- Chắc chứ ạ. – Nó gạt đầu cất kẹp vào túi và hất đầu về phía cánh cửa sau lưng Rùng Rợn – Mình có cả một đội quân đi cùng chứ chú?

- Hừm... không hẳn.

- Vậy họ có bao nhiêu người ạ? Rùng Rợn ngập ngừng.

- Hai.

- Hai thôi sao? Ông ấy có cả một đội Dao Phay cơ mà. Sao chỉ điều động hai người đi với ta thôi hả chú?

- Nhiều người đi sẽ bị nghi ngờ. Ngài Đáng Kính cần chút thời gian đàm phán với Mowenna Quạ Đen và Tome Sắc Sảo và thuyết phục họ rằng hành động này là cần thiết, và cho đến khi ông ta làm được điều đó thì nhiệm vụ giải cứu này là hoàn toàn không chính thức.

- Hãy nói với cháu rằng họ cũng giỏi như chú Skulduggery.

- Đồng phục và lưỡi hái của họ đều có thể chống đỡ những đòn tấn công phép thuật, và hiếm có ai có thể điều luyện hơn họ khi đánh giáp lá cà.

- Chiến đấu tầm gần ư? – Stephanie cau mày - Thế còn ném cầu lửa thì sao? Họ là Giả kim Thuật sĩ hay là Nguyên tố Thuật sĩ?

Rùng Rợn tăng hăng.

- Thực ra là không phải cả hai. Ma thuật có thể làm con người trở nên xấu xa, và bọn Dao

Phay cần có góc nhìn bình đẳng, nên...

- Vậy ra họ không dùng phép thuật? Dù chỉ một chút thôi?

- Họ có một vài phép thuật riêng, nhưng những bùa chú chỉ dùng để hỗ trợ chiến đấu. Bù lại, họ khá khỏe và rất nhanh nhẹn.

- Vậy chúng ta làm gì đây? Chạy vòng quanh Xà Biển cho đến khi hấn chóng mặt mà ngã vật ra sao?

- Nếu mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch, chính Xà Biển cũng không thể biết có ta ở đó.

- Vậy xác suất để xảy ra tình huống đó là....?

Rùng Rợn ngẩn mặt nhìn cô bé cả phút đồng hồ. Lát sau anh quay mặt đi.

- Không lớn lắm. - Chính xác.

Ông lại nhìn lên.

- Nhưng ông Bliss đã đồng ý giúp chúng ta.

- Ông ấy cũng đi à? – Stephanie hỏi giọng lo lắng. Nó không thích viễn cảnh phải đi đâu đó cùng ông Bliss cho lắm.

- Không. Nhưng ông sẽ cử người đi thay. Năm người là đủ rồi, ta có thể lẻn vào, giải cứu Skulduggery rồi lẻn ra. Đơn giản thôi.

Cánh cửa đằng sau họ bật mở. Ngài Đáng Kính bước vào.

- Ta đã chuẩn bị xong phương tiện đi lại cho mọi người rồi nhé.

Họ theo ông rời Điện thờ, ra cổng sau khu trưng bày những tác phẩm sáp, nơi một chiếc xe tải lớn đang đậu. Eachan Đáng Kính vừa ra khỏi bóng tối, hai tên lính Dao Phay lập tức bước lên. Chúng nhanh nhẹn cầm lưới hái rồi vào xe. Stephanie chỉ mong xe đừng phải chạy trên ổ gà, nếu không người nó sẽ bị rạch ngang dọc trước cả khi đến được lâu đài của Xà Biển.

Một người nữa vừa bước vào. Là cô gái trong thư viện.

- Tanith Low, - ngài Đáng Kính giới thiệu – Đây là Bespoke Rùng Rợn và Valkyrie Cain.

- Chúng cháu có quen nhau rồi à. Tanith cúi đầu chào Stephanie. Cô mang theo bên mình một thanh kiếm bao đen, lớp sơn mài ngoài vỏ kiếm đầy những vết trầy xước và sứt mẻ.

- Ông Bliss cử em đến à? – Rùng Rợn hỏi.

- Đúng vậy. Ông ấy cho là tôi có thể có ích cho mọi người.

- Thật là một đề cử hào phóng.

- Ông ấy chỉ muốn kết thúc nhanh vụ này. Giờ tôi chịu sự chỉ huy của các vị.

- Vậy ta nên đi ngay thôi.

Tanith vào xe, còn Rùng Rợn ngồi sau tay lái.

- Chúc may mắn. – Eachan Đáng Kính nói với Stephanie khi nó vừa định lên xe.

- Cảm ơn ông. Ông nhún vai.

- Cháu sẽ muốn cầu may đấy.

CUỘC GIẢI CỨU NGOẠN MỤC

➤] ứng bên này đường, toán giải cứu nhìn sang bức tường bao quanh điền trang của Xà Biển. Chiều cao của nó dễ gấp ba lần chiều cao của Stephanie. Phía bên kia bức tường là đất rừng, và hết đất rừng là đến tòa lâu đài của hắn.

Stephanie nghĩ: nếu không giải cứu được Skulduggery, tất cả sẽ chấm hết. Xà Biển sẽ lấy được thanh Quyền Trượng và bọn Vô Diện sẽ quay lại. Định mệnh của cả một thiên hà đang nằm trên vai một bộ xương di động, và năm người được cử đến để giải cứu anh.

- Nếu lỡ ta phải đối đầu với Xà Biển thật thì sao?

Cô bé ráng không để nỗi sợ lấn át giọng nói. Nó không thể cho mọi người biết rằng nó chỉ là một đứa nhóc mười hai tuổi bình thường. - Nhỡ ta bị phát hiện khi vào hoặc ra thì sao? Ta đã tiên liệu cho trường hợp đó chứ?

- À việc đó thì... – Rừng Rợn ngấm ngợi hồi lâu – Chưa, hình như thế.

- Tôi sẽ thử sức và phạt ngang người hắn với lưỡi kiếm này. – Tanith cố tỏ ra hữu ích.

- Phải rồi. – Stephanie hỏi - Tuyệt thật. Thế còn toán lính gác? Theo mọi người, liệu chúng có phát hiện ra ta không?

- Xà Biển đã quen với kiểu làm việc của Hội đồng Trưởng Lão: họ luôn tốn thời gian ngấm ngợi trước khi có một quyết định thấu đáo. – Tanith giải thích – Nên hắn sẽ không nghĩ đến khả năng ta chọn một kế hoạch hành động khó thực hiện và liều lĩnh thế này đâu.

Rừng Rợn gật đầu.

- Vì thế hắn sẽ chủ quan, coi thường ta là những kẻ ngốc.

- Thôi được. – Stephanie nói – cháu chỉ muốn ta suy nghĩ ổn thỏa mọi bề. Ta đi thôi.

-o0o-

Không nói một lời, hai tên Dao Phay phóng tới trước, co gối bật người lên cao, đập chân lên đỉnh tường và biến mất dạng.

- Bọn khoe mẽ. – Rừng Rợn lăm bầm, quạt hai cánh tay xuống hai bên hông. Một luồng gió nâng ông lên và đưa ông bay thẳng đến bức tường. Ông vịn tay vào thành tường và tự kéo mình lên. Tanith quay sang Stephanie.

- Có cần chị đẩy em không?

- Nếu chị không phiền.

Tanith khom người, lồng hai bàn tay vào nhau để Stephanie đặt một bàn chân lên đó. Sau khi đếm đến ba, Tanith hất thẳng Stephanie lên không trung. Tanith thật khỏe, khỏe hơn vẻ ngoài của cô nhiều, vì Stephanie nhận thấy nó đập lên đến đỉnh tường một cách dễ dàng. Rừng Rợn giúp nó leo lên, rồi nhảy xuống bên kia và quay người lại chờ đợi. Nó bám tay vào thành tường rồi thả mình xuống, đôi ủng nó đè lên nền lá khô và nhánh cây giòn sột soạt. Một vài giây sau, Tanith đáp xuống bên cạnh nó.

Khoảng đất rừng dày đặc và khi họ càng đi vào sâu hơn, khung cảnh chung quanh càng tối lại. Nắng chiều leo lắt xuyên qua những tán cây cao. Trời lạnh khiến Stephanie cảm thấy mừng vì đã mặc áo ấm. Bọn lính Dao Phay không gây một tiếng động nhỏ khi đi chuyển. Cánh rừng im ắng, im ắng hơn một cánh rừng bình thường. Không có chim chóc hót líu lo. Không tiếng rột rột dưới nền đất. Sự yên lặng tạo nên một xúc cảm rợn sống lưng.

Họ đến được phía bìa rừng giáp với lâu đài và cả bọn cúi thấp người xuống. Một toán lính Vô Hồn sắp tuần tra ngang qua đây.

- Ôi trời. – Rừng Rợn chán nản – Làm thế nào qua mặt được chúng bây giờ?
- Chúng ta cần đánh lạc hướng chúng. – Tanith cương quyết.
- Có ai có cao kiến gì không?

Tanith không nói gì, nhưng sau một lúc cô ngược nhìn bọn Dao Phay và Rừng Rợn hiểu ngay.

- Nhưng chúng đông quá. – Ông phản đối. Tanith không đổi giọng nhưng dứt khoát.
- Chúng ta không còn cách nào khác.

Hai tên lính Dao Phay nghiêng đầu về phía cô và một lúc sau chúng gật đầu. Chúng lách mình ra sau những rặng cây và biến mất. Stephanie chờ đợi cùng Rừng Rợn và Tanith.

- Chúng không cầm cự lâu được đâu. – Rừng Rợn lạc quan.
- Đủ lâu để chúng ta có thể lên vào. – Tanith tiếp lời.
- Đó không phải là ý của tôi đâu nhé. Cô vừa đưa chúng vào chỗ chết đấy.

Cô không nhìn ông.

- Để chúng làm công việc của mình. Chúng ta cũng vậy. Anh có muốn cứu bạn không đã? Rừng Rợn lặng thinh, không đáp.

- Nhìn kìa. – Stephanie kêu lên. Bọn người Vô Hồn sắp đi khuất.

- Đi thôi. – Tanith giục.

Họ rời khỏi lùm cây, vội vã băng qua khoảng đất trống để đến lâu đài. Stephanie liếc nhìn sang bên phải và trông thấy hai tên Dao Phay đang đứng tựa lưng vào nhau. Chúng bị bao vây bởi một toán khá đông người Vô Hồn.

Đội giải cứu Skulduggery đã đến lâu đài. Tanith áp tay lên ổ khóa và xoay nhẹ cổ tay. Stephanie nghe thấy tiếng ổ khóa bật mở từ phía trong cánh cửa. Tanith khẽ đẩy cửa mở hé. Họ lách mình vào trong, rồi đóng cửa thật cẩn thận.

Cả nhóm đi dọc theo dãy hành lang, tránh những nơi lạnh lẽo trong tòa lâu đài rộng mênh mông. Họ đến một cầu thang dẫn xuống phía dưới. Tanith dẫn đường, kiểm trên tay phải, bao kiểm trên tay trái. Tiếp đó vài bước là Stephanie và Rừng Rợn đi sau cùng. Lúc đến tầng hầm, Stephanie nhìn quanh và tự nhủ: gọi đây là ngục tối có lẽ chính xác hơn. Chợt Tanith đưa tay lên làm hiệu. Chẳng ai bảo ai, cả nhóm đều dừng bước và thấy một người Vô Hồn nặng nề lê bước phía trước họ rồi dần đi khuất.

Cả đội lại đi tiếp. Tanith tới cánh cửa sắt đầu tiên và áp tai vào cửa. lát sau, cô chỉ việc đẩy cửa mở. Các khớp cửa rền rĩ phản đối nhưng trong phòng không có người.

Rừng Rợn bước đến căn phòng tiếp theo, nghe ngóng và mở cửa. Cho đến lúc đó anh vẫn không có gì.

Tanith nhìn qua Rừng Rợn, họ cùng trao đổi ánh nhìn. Hiểu tình thế, Stephanie đề nghị:

- Chúng ta nên chia ra.
- Không được. – Tanith phản đối.
- Không đời nào. – Rừng Rợn đáp.

- Nếu chúng ta phí phạm thêm thời gian lũ người Vô Hồn sẽ đến đứng trước cửa và chúng ta sẽ không thể nào thoát ra được.

- Thế thì cháu đi cùng ta. – Rừng Rợn nói nhỏ. Stephanie lắc đầu. - Cháu sẽ bình yên vô sự mà.

Cháu sẽ lắng nghe trước khi mở cửa. Nếu có nghe thấy gì cháu sẽ báo ngay. Nếu chẳng may cháu có đụng mặt chúng, chắc hai người cũng sẽ biết thôi. Ta chỉ còn mỗi cách đó.

Cả hai cùng quay sang nhìn cô bé nhưng không ai phản đối. Tanith tiến tới cánh cửa tiếp theo, còn Rùng Rợn khẩn trương xuống cuối hành lang. Stephanie đi theo hướng ngược lại vòng qua khúc quanh. Nó thấy dọc hành lang là một hàng cửa sắt. Cô bé áp tai lắng nghe kỹ từng cửa một. Cứ thế Stephanie lần theo ma trận hành lang. Nó chợt nhận ra này giờ nó toàn thở bằng miệng, nuốt xuống vị ghê tởm của bầu không khí nơi đây xuống cuống họng. Đoạn hành lang nó đang đi đầy những vũng nước tù đọng trên nền nhà gồ ghề. Cửa ở đây không còn bằng sắt nữa, mà toàn làm bằng gỗ mục. Bóng của những ngọn lửa trên giá đỡ chập chờn nhảy múa như ma trôi.

Thình lình thấy có người đi ngang qua, cô bé định thụp xuống tránh nhưng kịp nhận ra đó là Rùng Rợn. Anh vẫy tay với nó và cô bé vẫy tay đáp lại rồi tiếp tục kiểm tra cánh cửa gần nhất. Lúc sắp đến gần Rùng Rợn, Stephanie đến trước một cánh cửa có tiếng huýt gió phía sau. Nó cau mày. Tiếng huýt gió của Skulduggery chẳng? Chú ấy có thể nói mà không cần môi hay hơi thở, nên nó nghĩ không có lý do nào mà chú ấy không thể huýt gió được. Tuy nhiên, nó không biết giai điệu này. Nó ra hiệu cho Rùng Rợn và anh rón rén lại gần. Sao khi lắng nghe một chút, anh gật đầu.

- Bài "Cô gái đến từ Ipanema" – Anh thì thầm – Đúng là Skulduggery rồi.

Rùng Rợn đưa ba ngón tay lên, rồi hai, rồi một ngón. Họ đồng loạt xông vào phòng. Skulduggery nhìn lên, tạm ngưng huýt sáo.

- Chào đấy. – Skulduggery nói ngay – Tôi biết chìa khóa vào hang ở đâu rồi.

Stephanie khép kín cửa. Rùng Rợn chạy ngay ra sau Skulduggery tháo còng.

- Tay nghề điêu luyện đấy. – Skulduggery khen.

- Tôi tưởng anh biết giá trị của nó từ lâu rồi chứ. Có một bùa trói được yểm vào bên trong lớp sắt.

- Hay đấy. Chờ tôi một chút.

- Tôi đâu có đi đâu đâu nào.

- Chú không sao chứ? – Stephanie lo lắng.

- Chú được chăm sóc khá tốt. – Skulduggery gật đầu - Trừ những phiên tra tấn. Thời gian nghỉ giữa hai phiên cho chú thời cơ suy ngẫm. Giờ chú biết chìa khóa ở đâu rồi.

- Cháu nghe rồi.

Rùng Rợn đứng lên, chiếc còng rơi xuống sàn. Skulduggery đứng dậy: - Eachan Đáng Kính có ở đây không? - Ông ấy đến chỗ Hội đồng Trưởng Lão để báo cáo tình hình. – Rùng Rợn giải thích.

- Ra vậy. – Skulduggery chợt hiểu – Hóa ra mọi người làm thế này chỉ là hành động tự phát?

- Ấy, Tanith Low cũng tham gia đấy nhé! Thôi được.... về căn bản thì cậu nói đúng.

Skulduggery nhún vai.

- Công nhận là tình hình ngày một sáng sủa.

- Chiếc chìa khóa. – Stephanie nhắc – Chú không tiết lộ với Xà Biển đấy chứ?

- Chú có muốn nói cũng không được. Chú vừa mới nghĩ ra đây thôi. Thực ra thì rất dễ. Nó nằm ngay trước mắt ta.

- Để sau hẵng nói – Rùng Rợn giục – Giờ ta phải đi thôi.

- Nay, có được đánh nhau không thể?
- Mong là ta không phải ra mặt.
- Còn tôi đang muốn ra tay đây.
- Nếu thế, - Stephanie đưa Skulduggery khẩu súng – Chú sẽ cần đến thứ này.
- Ờn trời. Chú nhớ nó quá. Cháu có mang đạn chứ?
- Dạ... không. Skulduggery sưng lại.
- Tuyệt thật. Anh đành cất khẩu súng đi.
- Đi thôi. – Rùng Rợn đi nhanh ra cửa.

Stephanie và Skulduggery lập tức theo sau. Ba người vội xuống cuối hành lang, nhắm đến khúc quanh thứ nhất. Một toán người Vô Hồn đã ở đó từ trước. Chúng khựng lại nhìn họ với ánh mắt không cảm xúc. Thời gian như ngừng trôi.

- Chà. – Skulduggery hài hước - Quả đúng là một cuộc giải cứu ngoạn mục.

Lũ người Vô Hồn xông về phía họ, Skulduggery và Rùng Rợn lao vào trận. Đòn của Skulduggery đặc biệt với khuỷu tay, lên gối và đủ chiêu khóa cổ, bẻ tay. Rùng Rợn khéo léo len vào và tấn công liên tục, sẵn sàng thui như trời giáng vào kẻ nào dám đến gần. Đứng từ xa, Stephanie thấy Tanith lao đến. Cô gái leo lên tường chạy nhanh lên trần nhà, và cứ chạy như thế trong tư thế lộn ngược. Stephanie trợn mắt nhìn. Giờ nó mới biết tài này của Tanith.

Từ trần nhà, Tanith tham gia chiến bằng cách vung kiếm phạt ngang một rừng đầu đối thủ phía dưới. Chỉ trong nháy mắt, lũ người Vô Hồn chỉ còn rải rác đây đó vài tên. Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Từ trên trần nhà, Tanith nhảy xuống, xoay người và tiếp đất trong tư thế đứng thẳng. - Một đám đông hơn đang đến đây. – Cô nhắc một câu không hề thừa chút nào – Ta nên đi thôi.

-o0o-

Không còn ai cản đường, cả nhóm nhanh chóng đến được cầu thang thoát hiểm. Nhưng khi vội chạy thẳng đến cửa ra, hai cánh cổng lớn bật mở toang. Họ lọt vào vòng vây của đám lính Vô Hồn tiếp viện. Skulduggery và Rùng Rợn tiến về phía trước, búng tay triệu hồi từng quả cầu lửa phóng về phía quân địch. Stephanie kinh ngạc nhìn những bàn tay uyển chuyển, điều khiển ngọn lửa cho đến khi một bức tường lửa chắn giữa họ và đám lính kia.

Tanith quay về phía Stephanie.

- Áo khoác của em.
- Chị vừa nói gì?

Không giải thích dài dòng, Tanith nắm cổ áo khoác của Stephanie lột phăng khỏi người cô bé. Đoạn cô lao về phía cửa sổ, trèo áo lên đầu và nhảy. Cánh cửa sổ vỡ toang cùng một trận mưa kính vỡ. - Hay quá – Stephanie khẽ reo lên.

Nó leo cửa sổ ra ngoài. Tanith đứng dậy.

- Cảm ơn em nhé.

Tanith vừa trả áo khoác cho cô bé thì đã nghe:

- Cẩn thận! – Rùng Rợn hét lớn.

Stephanie vừa kịp tránh đường, Rùng Rợn và Skulduggery cùng nhất loạt nhảy xuyên qua cửa kính – Rùng Rợn bên dưới, Skulduggery phía trên – như hai diễn viên nhào lộn vừa mất trí vậy. Họ nhào xuống nền cỏ, lăn người rồi cùng bật dậy.

- Chạy thôi. – Skulduggery kêu lên

Trên đường chạy đến bìa rừng, Stephanie trông thấy một trong hai người lính Dao Phay khi nãy. Nhìn giấy rách bám đầy người, cô bé đoán anh này đã chiến đấu hết sức phi thường. Nhưng số đông đã quyết định thắng bại: phần thắng nghiêng về lũ người Vô Diện. Anh lính Dao Phay giờ nằm chết phoir mình trên bãi cỏ. Stephanie không thấy bóng dáng anh kia đâu.

Với tốc độ không hề suy giảm, chẳng mấy chốc nhóm đã vào sâu trong rừng. Lũ người Vô Diện vẫn rầm rập bám theo, đè nát cây cỏ và đất rừng.

Rừng Rợn là người đầu tiên đến được bức tường quây quanh đất của Xà Biển. Anh chỉ việc vẫy tay lệnh cho luồng khí đưa anh đi xuyên tường.

Tanith cầm đầu chạy miết. Lúc ai cũng tưởng cô sắp húc mạnh vào tường, Tanith chỉ việc nhẹ nhàng nhảy bật lên và thoăn thoắt chạy trên tường.

Trước khi Stephanie kịp nhờ Skulduggery tạo đà cho mình nhảy qua tường, cánh tay anh đã kịp vòng ngang eo cô bé. Stephanie có cảm giác đỉnh tường vừa trôi nhanh dưới chân nó. Hai chú cháu nhẹ nhàng, uyển chuyển tiếp đất sang bên kia tường. Stephanie suýt bật cười.

Họ vào xe tải trước khi Rừng Rợn tra chìa vào ổ khóa, đưa xe vòng ra đường nhựa, nhanh chóng đi rời xa lâu đài của Xà Biển.

ĐÊM ĐẾN, TRÊN MÁI NHÀ

Nghe tiếng cười nói vọng lại từ xa, Skulduggery bèn ngo sang. Họ đã đứng trên mái nhà tiệm may của Rùng Rợn. Thành phố Dublin lấp lánh ánh đèn trước khi chìm vào giấc ngủ. Từ đây, Stephanie có thể ngắm những mái nhà, những con đường, thấy rõ quang cảnh đường phố dọc ngang phía dưới. Những chiếc xe đang lao nhanh trên phố xá chỉ còn vài bóng người thừa thớt. Skulduggery quay lại:

- ‘Valkyrie Cain’ ư?

- Theo chú, tên ấy không đến nỗi làm người ta phì cười đấy chứ?

- Ngược lại, theo chú cái tên nghe rất hoàn hảo. Valkyrie. Nữ chiến binh từng chỉ huy đoàn quân gồm toàn linh hồn của người chết tham chiến. Một nhân vật rất hắc ám. Nhưng chú đâu có quyền phán xét. Về cơ bản thì... chính chú cũng chết rồi đó thôi.

Stephanie nhìn Skulduggery và mất một lúc mới nói tiếp được.

- Có tệ lắm không chú? Bị tra tấn ấy?

- Chẳng vui mấy. – Skulduggery thở dài – Chắc chỉ sau vài tiếng đầu, lúc mới bắt được chú, hắn biết ngay chú chẳng biết gì về chìa khóa hết. Sau đó, hắn tra tấn chú chỉ vì hắn thích thế. Chú đã cảm ơn cháu đã giải cứu chú chưa nhỉ?

- Chú đừng bận tâm mà.

- Cháu nói gì vớ vẩn thế? Cảm ơn cháu. Nó cười.

- Không có chi.

- Trên đường về, cô bạn Tanith của cháu có vẻ khá trầm lặng đấy.

- Chắc chị ấy hối hận vì đã dùng hai người lính Dao Phay để nghi binh.

- Nếu là chú, chú cũng không làm khác được. Nhóm Dao Phay có phận sự riêng. Cứ để họ làm việc của họ.

- Chị ấy cũng nói thế.

- Hừm... hiểu là một chuyện, chấp nhận lại là chuyện khác. Từ nay đến khi Tanith có khả năng chấp nhận sự thật, cô ấy sẽ phải trải qua vài cơn ác mộng. Nhưng Tanith là chiến binh. Cô ấy sẽ làm được thôi.

- Một đấu sĩ cừ.

- Đúng vậy.

- Nếu giờ cháu bắt đầu luyện tập, liệu khi bằng tuổi chị ấy, cháu có giỏi được như chị ấy không?

- Được chứ. Sáu mươi năm khổ luyện là đủ giúp cháu thành đấu sĩ lão luyện.

- Cái gì?

- Sao cơ?

- Sáu mươi năm? Tanith bao nhiêu tuổi?

- Theo chú, ít nhất cũng phải bảy mươi. Stephanie trợn mắt.

- Chà. – cô bé nghiêm giọng – Đã đến lúc chú nên nói cho cháu biết bí quyết khiến mọi người

ở đây sống lâu đến như vậy.

- Ăn kiêng và thể dục đều đặn.

- Chú Skulduggery...

- Sống khỏe mỗi ngày.

- Cháu thề sẽ...

- Thì... là phép thuật vậy. Nó nhìn Skulduggery.

- Pháp sư nào cũng bắt tử hả chú?

- Không, làm gì có chuyện bắt tử. Không có chuyện đó đâu. Bọn chú có già đi, chỉ có điều chúng ta lão hóa chậm hơn rất nhiều so với người bình thường. Việc sử dụng phép thuật thường xuyên giúp trẻ hóa cơ thể, khiến cơ thể già lâu.

- Vậy nếu học phép thuật ngay lúc này, cháu sẽ mười hai tuổi mãi ư?

- Phải cần vài năm để đạt đến trình độ khiến ta trẻ mãi không già. Nhưng cháu nói đúng, cháu sẽ trẻ lâu hơn tự nhiên cho phép nhiều. Đề cập đến tuổi tác của phái đẹp là bất lịch sự, nhưng China bằng tuổi chú đấy. Thậm chí chú cũng phải công nhận là cô ta hợp với tuổi trẻ hơn chú! – Đang cười lớn, Skulduggery chợt ngưng bật. Anh chăm chú nhìn Stephanie - Vì chú là bộ xương. – Anh giải thích.

- Vâng, cháu biết.

- Nhưng cháu không cười.

- Cháu không thấy buồn cười.

- Ra vậy.

- Vậy chúng ta phải làm gì với cô ấy đây?

- Với China ư? Ta không làm được gì đâu. Cô ấy hành xử đúng như chú nghĩ. Con bò cạp đốt con cáo bởi đó là bản chất của bò cạp. Không ai có thể phủ nhận bản chất của mình.

- Vậy bản chất của chú là gì? Skulduggery nghiêng đầu.

- Câu hỏi lạ đấy.

- China có nói đôi điều về chú. Và Xà Biển. Cô ấy nói chú chỉ muốn trả thù.

- Và cháu đang phân vân không biết chú sẽ đi xa đến mức nào để đạt được mục đích đó phải không? Chắc cháu đang nghĩ ngợi về chuyện chú sẽ hy sinh những gì để bắt hắc phải trả giá vì đã giết chú nhiều năm trước?

- Dạ đúng thế.

Skulduggery im lặng một chút rồi dứt tay vào túi quần:

- Có một chuyện China chưa nói với cháu. Chú cũng chưa nói với cháu. Rằng chú không phải kẻ duy nhất bị rơi vào bẫy của Xà Biển.

Stephanie im lặng. Nó chờ Skulduggery kể tiếp.

- Một cái bẫy rất tinh vi. Phải nói là một kỳ xảo. Valkyrie này, để có cái bẫy thành công cần một yếu tố vô cùng quan trọng. Một yếu tố tương tự như trong những trò ảo giác hay ảo thuật. Đó là sự phân tâm. Khi ta đang tập trung vào này, sau lưng lại xảy ra những việc khác. Chú thậm chí không biết đó là bẫy cho đến khi có chuyện. Nhưng Xà Biển thì biết rất rõ. Hắc còn biết trước cả phản ứng của chú nữa. Hắc biết, trong trường hợp hắc giết cả vợ và con chú ngay trước mắt chú, chú sẽ không ngờ đến khả năng cán con dao trong tay mình có độc.

Stephanie sững sờ nhìn Skulduggery, nhưng anh chỉ mê mải ngắm thành phố về đêm.

- Lần ấy chú không dùng phép thuật. Hẳn cũng biết chú sẽ không dùng. Hẳn biết chú sẽ vô cùng giận dữ, hẳn biết rằng cơn cuồng nộ của chú sẽ châm ngòi cho một đòn tấn công thể xác, rằng chú thể nào cũng muốn đến tận nơi để giết hẳn vì thù riêng. Khi những ngón tay chú bao quanh cán dao, chú mới biết mình trót dại. Tất nhiên, lúc đó đã quá muộn. Bị phế phép thuật, chú thành vô dụng.

Tuy nhiên, hẳn vẫn dành vài ngày cho trò xử tử chú. Chú chết trong lúc cầm hờn hẳn tốt cùng. Khi chú quay trở lại, nỗi thù hận đã quay trở lại cùng chú. – Skulduggery quay đầu về phía nó – Cháu hỏi bản chất của chú là gì ư? Đó là một thứ tâm tối và hắc ám.

- Cháu không biết phải nói gì. – Stephanie khẽ nói.

- Đâu thể nói gì nhiều sau khi nghe một câu chuyện như thế, phải không nào?

- Không hẳn.

- À nhĩ. Skulduggery bao giờ cũng lên trang nhất mỗi khi kể chuyện kịch tính mà.

Họ đứng đó trong im lặng. Khí trời đêm nay ấm áp nhưng trên mái nhà này khá lạnh, dù vậy Stephanie không cảm thấy phiền.

- Giờ thì sao hả chú?

- Các Trưởng Lão sẽ vào trận. Nhưng họ sẽ chỉ thấy tòa lâu đài trống rỗng – Xà Biển sẽ không lưu lại sau chuyện vừa rồi – nên họ sẽ truy lùng hẳn. Họ cũng sẽ lần tìm những bằng hữu cũ của Xà Biển để chắc chắn rằng chúng sẽ không có cơ hội co cụm lại để gây dựng lực lượng.

- Còn nhóm chúng ta sẽ làm gì ạ?

- Lấy thanh Quyền Trượng trước Xà Biển.

- Chìa khóa! Chìa khóa ở đâu hả chú Skulduggery? Skulduggery quay về phía nó.

- Gordon giấu đi rồi. Bác cháu quả rất khôn ngoan. Tuy cho rằng không ai có thể tiếp cận vũ khí ấy, nhưng ông ấy vẫn giấu chìa khóa ở nơi mình dễ tìm khi thực sự cần, khi tình hình vượt ra ngoài vòng kiểm soát đến độ phải có Quyền Trượng mới giải quyết được. Ta chỉ cần chút trí tuệ của thám tử là biết ngay thôi.

- Vậy nó ở đâu?

- Lời khuyên giản dị Gordon gửi đến chú lúc ở văn phòng luật sư. Cháu còn nhớ chứ?

- Bác ấy có nhắc tới một cơn bão sắp đến.

- Gordon còn nói chìa khóa mở lối vào bến bình yên nằm bên trong mỗi người. Nhưng đôi khi nó ở ngay trước mắt ta.

- Lời ấy ám chỉ chìa khóa ta đang tìm ư? Nói ‘nó ở ngay trước mắt chúng ta’ là sao hả chú?

- Ngay lúc trong phòng luật sư thì đúng là như vậy.

- Bác Fedgewick giữ chìa khóa sao?

- Không phải Fedgewick. Ông ấy đưa nó cho người khác rồi. Stephanie cau mày, nhớ lại buổi tuyên bố di chúc, rồi đến khóa trong phòng giam, không to hơn bàn tay Skulduggery là mấy.

- Chẳng lẽ là cây trâm cài áo.

- Đúng nó đấy.

- Bác Gordon đưa chìa khóa nơi có vũ khí tối thượng của loài người cho chú Fergus và dì Beryl giữ ư? – Stephanie thấy khó tin quá – Sao bác ấy lại làm thế?

- Cháu có bao giờ nghĩ đến việc đi tìm cây Trượng với họ không?

Nó ngẫm nghĩ một lát rồi nhoẻn cười.

- Được thừa hưởng thứ quý giá nhất của bác Gordon mà họ không hề hay biết.

- Trớ trêu thay.

- Vâng, chú nói đúng ạ.

- Giờ ta chỉ việc mang nó về đây thôi.

Stephanie vừa cười vừa gật đầu lia lịa. Nhưng ngay sau đó nụ cười vụt tắt. Cô bé bắt đầu lắc đầu nguầy nguậy.

- Này, cháu sẽ không đi đâu nhé.

- Cháu phải đi.

- Không bao giờ.

- Chỉ cần một lần ghé thăm thôi mà...

- Sao chú không đột nhập vào mà lấy? Chú cũng đột nhập vào Kho Tàng đó thôi.

- Chuyện đó khác.

- Phải, khác xa. Kho có hệ thống báo động và ma cà rồng – Nhà dì Beryl có gì đâu!

- Nhiều khi dùng biện pháp mạnh lại không không phù hợp.

- Nhưng trường hợp này lại rất phù hợp!

- Valkyrie...

- Chú đừng bắt cháu đến thăm họ!

- Nhưng ta không còn lựa chọn nào khác.

- Cháu chưa từng đến thăm nhà đó! Họ sẽ nghi ngay!

- Thám tử không phải lúc nào cũng liên quan đến cực hình, mưu sát và quái vật. Thám tử đôi khi cũng phải làm những việc chẳng dễ chịu chút nào.

- Nhưng cháu không thích họ! – Stephanie rên rỉ.

- Vận mệnh của cả thiên hạ đôi khi phụ thuộc vào một chuyến thăm họ hàng của cháu đấy.

Nó quay sang lờ mắt nhìn Skulduggery.

- Thế ư?

- Valkyrie này...

- Thôi được, để cháu đi vậy.

- Giỏi lắm.

Được thám tử khen mà cô bé chỉ khoanh tay trước ngực không nói không rằng.

- Cháu đang dối đấy à?

- Đúng vậy. – Nó đáp cụt ngủn.

- Chả sao cả.

THÍ NGHIỆM

Chú lính Dao Phay bị trói vào bàn. Chất lỏng được truyền vào người chú lính từ một thiết bị không phát ra tiếng động ở phía sau. Thiết bị ấy chứa đầy thứ nước đen kịt, một sự pha trộn giữa khoa học và phép thuật. Gương mặt chú lính không biểu hiện cảm xúc gì. Chú ta đã thôi vùng vẫy từ hơn một tiếng trước. Chất lỏng bắt đầu có hiệu lực.

Từ trong bóng tối, Xà Biển bước ra chỗ có ánh sáng. Chú lính liếc nhanh về phía hắn. Mắt chú ta như thủy tinh mờ, ánh nhìn yếu ớt, không còn mang vẻ hung tợn như khi bị lũ người vô hồn áp giải và tháo bỏ nón sắt. Skulduggery Vui Vẻ trốn thoát, nhưng Xà Biển vẫn có tù binh. Và hắn rất biết cách đối xử với tù nhân.

Thời giờ đã điểm. Bàn tay Xà Biển xiết chặt dao găm chọt vung lên cho chú lính Dao Phay nhìn thấy. Không một phản ứng nhỏ. Không dè chừng, sợ sệt, hay ý thức được gì. Người này, một chú lính suốt đời phục tùng mù quáng kẻ khác, sắp sang thế giới bên kia, một nơi cũng tối mịt mù như thế giới đằng sau đôi mắt mù lòa. Một sinh linh thảm hại. Xà Biển nắm chuôi dao bằng hai tay, giơ lên cao rồi vung xuống, lưỡi dao xuyên thẳng vào ngực chú lính Dao Phay. Người lính tắt thở.

Xà Biển rút dao, lau thật sạch rồi đặt sang một bên. Nếu lần này thành công, hắn sẽ có vài thay đổi, chỉnh sửa, và cải tiến. Lính Dao Phay chỉ là vật thí nghiệm, không hơn không kém. Nếu thành công, một thủ pháp tinh xảo nhỏ sẽ được thực thi. Sắp rồi đây. Tối đa là sau một tiếng đồng hồ nữa.

Xà Biển ngồi chờ bên xác chết. Căn nhà kho im lặng như tờ. Hắn đã tính đến khả năng phải di tản khỏi lâu đài. Nhưng nhìn chung thế cuộc, hắn sẽ không phải tốn nhiều thời gian. Trong vòng vài ngày tới, kẻ thù của hắn sẽ bị tận diệt, không ai dám chống đối hắn nữa. Hắn sẽ có mọi thứ cần thiết để triệu hồi bọn Người Vô Diện – điều mà chủ nhân cũ của hắn – Mevolent – không tài nào làm được.

Xà Biển chọt cau mày. Có phải ánh sáng vừa trêu ngươi hắn, hay tên lính Dao Phay vừa cử động? Hắn ghé sát lại, xem lồng ngực kia có phập phồng chẳng, có còn dấu hiệu của sự sống nào chẳng. Nhưng không, không hề có dấu hiệu nào cả. Mạch của hắn ngừng đập.

Thình lình, tên lính Dao Phay mở bừng mắt.

LỜI NGUYỄN GIA TỘC

Stephanie leo qua cửa sổ phòng ngủ và thấy ảo ảnh của mình đang ngồi chờ trên chiếc giường chìm trong bóng tối.

- Cậu đã sẵn sàng quay lại với cuộc sống của mình chưa? – Nó hỏi.

Tuy có hơi ngượng ngập khi phải giao tiếp với ảo ảnh của chính mình, Stephanie cũng gật đầu. Ảo ảnh đến bên tấm gương, bước xuyên qua, rồi quay người lại chờ đợi. Stephanie chạm tay vào tấm gương, những ký ức của một ngày vừa qua truyền vào trí óc nó. Cô bé thấy ảo ảnh của mình thay đổi, bộ quần áo Stephanie đang mặc dần hiện lên trên người nó. Lát sau, nó thành một hình bóng phản chiếu trong gương.

Stephanie tỉnh dậy vào sáng hôm sau, hoàn toàn không thích thú gì với việc nó sắp phải làm. Mặc quần jean và áo thun, nó định triệu hồi ảo ảnh của mình một lần nữa, nhưng rồi lại thôi. Ảo ảnh khiến nó nổi gai ốc.

Biết mình không thể chần chừ lâu hơn được nữa, Stephanie lê bước đến nhà dì nó và gõ cửa. Nặng lung linh và bày chim ca hót rộn ràng, nụ cười gượng gạo của con bé không được đáp trả khi Chrystal mở cửa nhìn ra ngoài.

- Chị muốn gì? – Đứa em họ hoài nghi.

- Chị ghé thăm nhà em. – Stephanie hồ hởi – Để xem tình hình mọi người như thế nào.

- Vẫn ổn. – Chrystal cay cú – Tụi này chỉ được xe và một chiếc thuyền ngó ngẩn. Còn Nhà của chị sao rồi?

- Chrystal này, chị biết em còn giận về chuyện thừa hưởng gia tài. Nhưng chính chị cũng không biết vì sao chị lại được những thứ đó.

- Bởi vì chị nịnh bợ chú ấy. – Chrystal cười khinh bỉ – Nếu biết trước là chỉ cần cười và hầu chuyện ông ta, bọn này dại gì mà không làm.

- Nhưng chị không biết...

- Chị là kẻ thủ đoạn.

- Chị không có.

- Chị có thể mạnh riêng. Thật không công bằng chút nào.

- Em nói gì vậy? Chị đâu có biết bác ấy sẽ chết.

- Chị biết. – Chrystal chụm môi – Chị đã biết sớm muộn gì ông ấy cũng sẽ chết. Nhưng chị ra tay sớm hơn. Cả nhà tôi là kẻ đến sau. Làm sao đấu lại chị chứ.

- Nay, em có quý mến bác ấy hay không vậy?

Nụ cười khinh khỉnh tái hiện trên gương mặt Chrystal.

- Đâu cần phải mến một người moi của cải của người đó. Stephanie phải ráng kiếm chế. Nếu không, nó sẽ thẳng tay đâm thẳng vào bản mặt khinh khỉnh của Chrystal vừa kịp lúc Beryl bước qua ngưỡng cửa. Thấy Stephanie, bà ta tròn mắt ngạc nhiên.

- Stephanie. Mà đến đây làm gì?

- Chị ấy muốn đến thăm. – Chrystal mỉa mai – Để xem tình hình chúng ta như thế nào.

- Con ranh, mà quá quắt vừa chứ.

Chrystal nhân cơ hội đó lảng lảng lĩnh ra ngoài. Stephanie quay sang Beryl:

- Dì không đeo chiếc trâm bác Gordon tặng ạ?

- Món đồ kinh khủng đó à? Không, dì không mang. Thậm chí dì còn không nghĩ gì đến nó nữa. Trời ạ, trâm cài gì mà không sáng bóng nữa cơ. Nhìn là biết rẻ tiền rồi.

- Tiếc thật. Trông nó cũng được đấy chứ, cháu nghĩ vậy; trông nó rất hợp với mấy chiếc áo len của dì...

- Hôm qua dì và các em bắt gặp cháu ngoài đường. – Beryl ngắt lời.

- Sao cơ ạ?

- Cháu ngồi cùng xe, chiếc xe màu vàng góm ghiếc, với gã Skulduggery Vui Vẻ kỳ dị.

Stephanie phát hoảng, bụng dạ nôn nao. Nhưng nó bắt toàn thân phải bất động. Cô bé cười gượng.

- À... chắc dì nhầm đấy chứ. Cả ngày hôm qua cháu ở nhà.

- Vớ vẩn. Cháu đi ngang qua chỗ dì đứng mà không để ý. Nhưng ta thấy cháu rõ lắm. Cả hăn nữa. Vẫn trùm kín mít như thường lệ.

- Không có đâu. Người dì thấy không phải là cháu. Beryl cười nhạt.

- Nói dối là có tội, cháu biết chứ?

- Cháu nghe đồn là...

- Anh Fergus!

Beryl quay mặt vào nhà thét gọi. Chỉ vài giây sau chồng mụ từ phòng khách bước ra. Những ngày này hăn tự nhốt mình trong nhà sau vụ “tai nạn nghiêm trọng” ở công ty. Chẳng là Fergus đang trong quá trình thừa kiện giới chủ công ty, nói rằng vì họ nên hăn mới bị chấn thương tâm thần và suy nhược trầm trọng. Tuy nhiên trông gã không hề suy sụp khi bước ra cửa.

- Anh Fergus, con Stephanie bảo hôm nọ nó không đi cùng với gã Skulduggery kinh khủng đó. Fergus quắc mắt.

- Nó bảo ta nói dối à?

- Không ạ. – Stephanie cười trù - Cháu chỉ nói chắc đó là người khác thôi ạ.

- Stephanie. – Beryl rầy – Đừng đùa nữa. Ta biết thừa chính là cháu. Thật là một bi kịch khi thấy một cô bé ngây thơ vô tội như cháu lại đi theo cái đám ô hợp đó.

- Đám ô hợp ư?

- Toàn bọn quái dị. – Fergus nhếch mép khinh bỉ – Ta còn lạ gì bọn chúng. Khi trước Gordon cũng đi với hạng người như vậy, những con người với đủ thứ... bí mật.

- Tại sao hăn phải giấu mặt mãi thế? – Beryl hỏi – Hăn bị dị hình à?

- Làm sao cháu biết được. – Stephanie ráng giữ giọng nói bình thản.

- Cháu đừng có tin những kẻ đó. – Fergus tiếp tục – Ta thấy chúng nhan nhản cả đời rồi, hết đứa này đến đứa khác. Ta chẳng muốn dây dưa gì với lũ đó. Cháu chưa biết mình đang giao du với ai, và chúng có những âm mưu nhớp nhúa nào đâu.

- Chú ấy trông có vẻ ổn mà. – Stephanie cố tỏ ra thân mật – Trông có vẻ là người tốt.

Beryl lắc đầu buồn bã.

- Vậy là cháu không hiểu rồi. Cháu còn nhỏ quá. Stephanie phát bực.

- Dì còn chưa nói chuyện với chú ấy nữa là.

- Người lớn không cần phải nói chuyện mới biết người kia là kẻ xấu hay người tốt. Chỉ cần một cái nhìn là đủ.

- Vậy theo dì, còn ai là người xấu nữa nào?

- Ai không giống chúng ta đều xấu cả, nhóc ạ.

- Bố mẹ cháu luôn dạy không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.

- Này, - Beryl đánh đá – Lỗi của bố mẹ cháu là cứ tiếp tục sống trong sự thiếu hiểu biết của mình.

- Bố mẹ cháu không thiếu hiểu biết.

- Dì không nói thế. Dì nói là họ sống trong sự thiếu hiểu biết thôi.

Stephanie không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

- Cháu cần đi tiểu. – Nó đột ngột “thông báo”.

- Sao cơ? – Beryl chớp mắt.

- Đi tiểu. Cháu cần đi tiểu. Cháu mượn phòng tắm nhà mình được không ạ?

- Ừ...được...

- Cảm ơn dì.

Stephanie đi qua hai người họ và nhanh chân chạy thẳng lên lầu. Nó vào phòng tắm, và khi biết chắc Beryl không theo nó lên lầu, nó lên ngay vào phòng ngủ chính. Cô bé đến thẳng hộp nữ trang trên tủ quần áo. Đó là một cái hộp to tướng ngập tràn đồ nữ trang rẻ tiền lấp lánh, nhóng nhánh đủ kiểu. Nó tìm thấy chiếc trâm cài trong ngăn kéo giữa hộp, yên vị bên cạnh một đôi bông tai và một cặp nhíp. Nó nhét trâm vào túi, đẩy hộp trang sức và ra khỏi phòng. Nó giật nước xả bồn cầu trong phòng vệ sinh và phóng nhanh xuống cầu thang. - Cảm ơn dì nhé.

Nó vui vẻ chào và trước khi Beryl kịp lên tiếng, cô bé đã ra đến khoảnh sân trước nhà.

-o0o-

Stephanie ngồi trên mỏm đá chắn phía bắc của bãi biển, chờ Skulduggery. Bản tin dự báo thời tiết đoán thời tiết hanh khô sắp kết thúc. Nhưng sáng nay trời trong vắt không một gợn mây. Gần chỗ nó ngồi có một vỏ ốc trên mỏm đá đẹp đến nỗi thoát nhìn cô bé đã thích ngay.

Nhưng kìa, vỏ ốc vừa động đậy. Tuy chưa có luồng khí quây quanh tay cô bé, nhưng vỏ ốc vẫn chuyển động. Cũng không phải vì gió trời. Tim Stephanie chột đập nhanh lạ thường, nhưng cô bé chưa vội mừng. Chưa được. Biết đâu đó chỉ là may mắn. Nếu thử lại lần nữa vẫn có kết quả tương tự, lúc đó nó sẽ tự tán thưởng.

Nó tập trung vào vỏ ốc. Nó nâng tay lên, cố gắng hình dung khoảng cách giữa nó và vỏ ốc là chuỗi đồ vật nối tiếp nhau, đang chờ được di chuyển. Những ngón tay từ từ duỗi ra và cô bé cảm nhận được luồng không khí trên da tự nhiên dần rần rại. Nó đẩy tay và vỏ ốc bắn xuống khỏi mỏm đá.

- Hay quá!

Nó reo lên, vung tay vui sướng. Phép thuật! Nó đã biết dùng phép thuật! Cô bé cười mãn nguyện.

- Có gì vui thế, con gái?

Stephanie quay phắt lại, suýt ngã xuống từ mỏm đá. Bố nó vừa cười tươi vừa tiến lại gần. Nó đỏ mặt, lén rút điện thoại trong túi và giờ cao lên.

- Con có tin nhắn. Vậy thôi ạ.

- À. – Bố nó ngồi xuống bên cạnh nó – Có chuyện gì bố cần biết không?

- Không ạ. – Nó nhìn quanh, cố ra vẻ tự nhiên, cầu cho không có chiếc xe màu vàng chói nào đột nhiên đậu sát bên – Bố không đi làm ạ?

Bố nó nhún vai.

- Bố có buổi họp mặt quan trọng vào buổi chiều nhưng bố để quên một thứ quan trọng ở nhà, nên bố lên ra ngoài vào giờ ăn trưa.

- Bố quên gì? Đồ án ạ?

- Con đoán gần đúng. – Ông gật đầu – Mà không, hoàn toàn khác con nghĩ. Bố quên mặc quần lót.

Nó nhìn bố.

- Sao cơ ạ?

- Lúc thay đồ bố để đầu óc ở nơi khác. Bố hay bị thế lắm. Bình thường thì không sao. Nhưng cái quần dài này làm bố ngửa quá...

- Eo ôi! Kia bố, con không muốn nghe.

- À nhỉ, xin lỗi đấy. Bố thấy con đi xuống đây nên cũng muốn gặp con một chút. Hồi bé, con hay xuống đây, ngồi ở đây và nhìn ra ngoài đó. Bố thường phân vân không biết con đang nghĩ gì...

- Toàn trò ranh mãnh linh tinh thôi ạ. – Nó bất giác trả lời. Ông bố mỉm cười.

Sau một thoáng im lặng, ông nói:

- Mẹ lo cho con lắm đấy.

Nó giật mình ngẩng phắt lên:

- Sao lại thế ạ? Sao mẹ phải lo cho con chứ? Bố nó nhún vai.

- Chỉ là... dạo này con không là chính mình cho lắm.

Vậy là bố mẹ đã nhận ra được sự khác biệt giữa nó và ảo ảnh kia.

- Con không sao đâu, thật đấy. Chỉ là dạo này tâm trạng con có hơi lộn xộn.

- Phải, bố biết. Mẹ cũng giải thích hết cho bố nghe rồi. Chẳng hạn con gái mới lớn hay bị rối loạn tâm lý... Nhưng bố mẹ vẫn lo lắm. Từ khi bác Gordon mất đến giờ...

Stephanie kiềm chế cái nhú mày lo lắng. Hóa ra không chỉ chuyện ảo ảnh.

- Bố biết con luôn gần gũi bác. – Bố nó tiếp tục –Bố cũng biết hai bác cháu rất hợp chuyện. Bố cũng biết bác ấy mất đi, con mất một người bạn tốt.

- Đúng ạ. – Nó khẽ nói.

- Bố mẹ không muốn làm gián đoạn quá trình trưởng thành tâm lý đó của con, dù chúng ta có thể can thiệp. Con đã lớn khôn, thành một cô gái tốt. Bố mẹ rất tự hào về con.

Cô bé cười ngượng ngịu, không dám nhìn vào mắt bố. Cái chết của bác Gordon đúng là đã thay đổi nó. Nhưng sự thay đổi đó lớn lao hơn nhiều, đến nỗi ngay cả bố mẹ cũng không thể hình dung hết. Bước ngoặt ấy đã đưa cô bé đi trên một con đường mới, biến nó từ Stephanie thành Valkyrie Cain, con đường dẫn đến sứ mệnh cuộc đời đã dành sẵn cho nó. Stephanie đã thay đổi đường đời của chính mình – cô bé tự định hướng, tự tìm mục đích sống cho mình. Đồng thời, cô bé cũng tự đặt mình trước những mối hiểm nguy khó lường hết hậu quả.

- Bố mẹ chỉ lo cho con thôi.

- Bố mẹ lo vậy là không cần thiết rồi.

- Làm bố làm mẹ là thế đấy con. Ngày sau khi con có bốn mươi, bố mẹ có kẹt trong viện dưỡng lão, chúng ta vẫn luôn lo lắng cho con. Cha mẹ không bao giờ hết trách nhiệm với con cái đâu.

- Khiến nhiều người tự hỏi có con để làm gì không biết. Bố nó khế cười.

- Có thể con nghĩ thế thật. Nhưng không có gì tuyệt vời hơn khi được nhìn thấy con cái trưởng thành. Đó là lúc bố mẹ mãn nguyện nhất. Con rồi cũng vậy thôi. Sau này, lắm lúc con cũng sẽ chỉ ước con mình bé bỏng mãi. Nhưng con cái trưởng thành là chuyện đương nhiên. Ngày đó sẽ đến, dù bố mẹ có muốn khác cũng không được.

Phải, phải. Nhưng nếu có phép thuật trợ giúp thì khác đấy, Stephanie tự nhủ.

- Dì Beryl vừa gọi điện nói là con có ghé thăm họ.

Stephanie gật đầu xác nhận. Dì đã biết trâm cài bị mất chưa nhỉ? - Con muốn biết hồi này gia đình dì ra sao, mọi người có ổn không. Chắc bố cũng biết bác Gordon mất đi khiến con càng trân trọng người thân hiện còn ở quanh mình. Nói chung là thế. Theo con thì quan trọng là ta cần sát cánh bên nhau.

Ông bố ngơ ngàng nhìn cô con gái:

- Ôi, con nói đúng lắm. Steph có lý đấy. Con thật chí tình. – Chợt ông im bặt. Mãi sau, ông khẽ nói – Còn bố chắc không phải thăm họ đâu nhỉ?

- Không đâu ạ.

- Mừng quá, tạ ơn Chúa.

Stephanie không thích phải nói dối bố. Nhiều năm trước, nó từng hứa với lòng sẽ hết sức thành thật với bố mẹ. Nhưng giờ thì khác. Stephanie đang có những bí mật riêng.

- Thế dì Beryl còn nói gì nữa không bố?

- Có. Dì tưởng hôm qua dì có thấy con đi cùng Skulduggery Vui Vẻ.

- Nói cứ như thật! – Stephanie vờ thản nhiên – Dì cũng bảo con vậy. Lạ ghê.

- Dì cho rằng con đang bị kẻ xấu dụ dỗ.

- Giá bố biết thái độ của dì lúc nói với con. Làm như dì biết rõ chú Skulduggery không bằng. Dì còn tưởng con gia nhập giáo phái này nọ nữa...

- Nhưng con có thể thật không? Nó sững sờ nhìn bố.

- Bố bảo sao cơ? Bố nó thờ dài.

- Dì Beryl có lý do chính đáng để nghĩ như vậy.

- Thật điên rồ!

- Điện rồ đã thành di truyền trong gia đình ta rồi. Stephanie thấy ánh mắt bố thoáng lưỡng lự, nhần nhịn.

- Ông của bố, ông cố của con, là một người toàn diện – khi còn bé chúng ta rất yêu quý ông. Bố, chú Fergus và bác Gordon thường vây quanh ngồi nghe ông kể những câu chuyện phi thường, những chuyện ông từng kể cho ông nội con nghe thuở còn tằm bé. Nhưng khi lớn khôn, ông nội con hiểu ra tất cả chỉ là hoang đường. Nhưng ông cố không chịu nhìn nhận sự thật ấy. Ông tin... ông cho rằng con người có quyền năng phép thuật.

Stephanie lặng người nhìn bố.

- Sao cơ?

- Ông bảo quyền năng phép thuật được truyền từ đời này sang đời khác. Ông còn nói ta đều là hậu duệ của một pháp sư tối cao: Tiền Bối Cuối Cùng.

Tiếng sóng biển xa dần rồi ngưng hẳn. Ánh mặt trời dịu lại, bãi biển như không tồn tại. Trước mặt Stephanie chỉ còn bố nó; âm thanh duy nhất nó nghe được trên đời là tiếng nói phát ra từ miệng ông.

- Thực ra những chuyện ông kể, tin điều ông rao giảng, đã đeo bám dòng họ ta hàng thế kỷ rồi. Bố không biết chúng đến bằng cách nào hay khi nào. Nhưng chúng luôn là một phần của cuộc sống chúng ta. Cũng có thành viên gia đình ta chọn cách tin theo nữa đấy.

- Bác Gordon tin. Dù rất duy lý, uyên bác, bác vẫn tin có phép thuật, phù thủy, và những con người trẻ mãi không già. Đa phần, nếu không nói là tất cả, những gì bác Gordon viết đều xuất phát từ niềm tin ấy.

- Chính thế Gordon mới dính líu đến nhiều vấn đề... không lành mạnh. Phần tử giao du với Gordon, toàn những người dung dưỡng ảo tưởng của ông, những kẻ cũng điên loạn không kém bác ấy, những kẻ nguy hiểm. Có thể nói đó là một căn bệnh, Steph à. Ông của bố mắc bệnh đó, Gordon cũng mắc bệnh đó... bố không muốn con cũng vậy.

- Nhưng con có điên đâu.

- Bố không nói con điên. Nhưng bố biết ta rất dễ bị rù quấy khi nghe kể chuyện, để rồi tin vào những điều không có thật. Hồi còn trẻ dại, bố cũng tin lắm. Thậm chí còn tin hơn cả bác Gordon. Nhưng bố đã thôi không còn tin như vậy nữa. Bố quyết định quay về với thực tại, không còn dấn thân vào thế giới ma thuật đã từng ám ảnh mình. Gordon giới thiệu bố với mẹ của con bây giờ và bố đã yêu, vĩnh viễn từ bỏ quá khứ trước đây của mình.

- Hóa ra theo bố, bác Gordon cũng theo giáo phái ư?

- Nếu nói hoa mỹ thì đúng là vậy.

Cô bé nhớ nét mặt bố hôm rồi, lúc bất ngờ thấy chú Skulduggery bước vào phòng ông Fedgewick. Stephanie chưa bao giờ thấy bố nó nhìn ai như thế – hoài nghi, thiếu tin tưởng, thù địch – chỉ một thoáng, rồi biến mất ngay. Cho đến hôm nay nó mới vỡ lẽ.

- Giờ bố cũng cho rằng.... con theo tà đạo ư? Bố cười khẽ.

- Không, bố không nghĩ thế. Không hẳn vậy. Nhưng dì Beryl nói làm bố phải suy nghĩ. Những ngày vừa qua, lắm khi mắt con cứ nhìn mông lung ở tận đâu không biết. Bố chưa từng thấy con như vậy bao giờ. Bố chẳng hiểu gì cả. Con bây giờ mới đích thực là con của bố. Còn nhiều lúc... bố có cảm giác như... Bố không biết nữa. Như con đang ở một nơi khác vậy.

Stephanie không dám trả lời.

- Bố chỉ mong con có người tâm sự, sẻ chia. Không nhất thiết phải là bố vì bố hay nói nhiều. Nhưng con còn có mẹ... Có bất cứ tâm sự gì, con hãy cho mẹ biết nhé. Đừng ngại kể hết với bố mẹ. Chỉ cần con thành thật, bố mẹ sẽ hết sức và sẵn sàng giúp con.

- Con hiểu.

Khi bố quay sang nhìn, Stephanie tưởng bố nó sắp khóc đến nơi. Nhưng ông chỉ choàng tay ôm vai và hôn lên trán nó.

- Con biết con là bé cưng của bố, đúng không nào?

- Vâng.

- Ngoan lắm. – Ông trèo xuống khỏi mỏm đá – Bố phải về đi làm đây.

- Con chào bố. Bố mỉm cười nhìn con gái rồi đi dọc bờ biển theo hướng ngược lại.

Stephanie ngồi lại nơi nó đã chọn. Nếu truyền thuyết gia tộc theo lời bố kể vừa rồi là đúng, thì quả là... là gì thì cô bé cũng không biết nữa. Nhưng hình như điều đó rất quan trọng. Rất lớn lao. Nó rời bãi biển ra lề đường chờ đợi. Khi Skulduggery lái chiếc xe vàng nhạt trở tới, Stephanie kể lại toàn bộ những gì bố nó nói.

-o0o-

Ông Bliss xoay xoay chiếc trâm cài trong tay.

- Anh có chắc đây đúng là nó không?

Ông Bliss mặc đồ đen, còn bộ quần áo Skulduggery mặc màu xanh sẫm có sọc nhỏ. Rùng Rợn mới may xong cho anh sáng nay, cùng chiếc áo sơ mi trắng vải cứng và cà vạt xanh. Họ đang đứng dưới bóng của tòa tháp Martello, một khu đồ nát cổ tồn tại cách nay hàng thế kỷ tọa lạc trên vách đá xanh rì những cỏ nhô ra biển dọc theo bờ biển Haggard. Dưới chân họ, sóng biển ào ạt xô bọt trắng xóa lên vách đá lởm chởm.

- Chắc chứ. – Skulduggery khẳng định – Ông có thấy khi bẻ ngược ra sau, phần này thành một tay cầm tạm thời không? Đó là chìa khóa ta đang tìm.

Stephanie ráng không để sự hiện diện của ông Bliss khiến nó phát khiếp. Nhưng mỗi khi ông liếc về phía nó, cô bé toàn quay đi. Dù không phản đối khi Skulduggery bảo ông Bliss sẽ hộ tống họ xuống tận dưới hang, nhưng cô bé cũng không nháy mắt lên vì vui sướng.

- Cảm ơn vì đã gọi cho tôi. – Ông Bliss trả chiếc trâm cài cho Stephanie.

- Hiện chúng tôi cần tranh thủ mọi sự trợ giúp. – Skulduggery thú nhận – Nhưng tôi hết sức ngạc nhiên khi ông đích thân cùng chúng tôi thực hiện kế hoạch này.

- Xà Biển mạnh dần lên, đến mức mạnh hơn ta tưởng nhiều.

- Ông có vẻ sợ hãi. Ông Bliss ngập ngừng:

- Tôi không sợ. Khi không còn hy vọng, ta chẳng thấy sợ nữa. Nhưng tôi kính nể quyền lực của hắc, nỗ lực khả năng của hắc.

- Nếu hắc có Thanh Quyền Trượng trước ta, mọi người sẽ phải tận mắt chứng kiến năng lực của hắc.

- Cháu vẫn không hiểu. Nếu lấy được Thanh Quyền Trượng, cứ cho là hắc bất bại. Nhưng làm thế nào Xà Biển có thể dùng nó để triệu hồi bọn Người Vô Diện?

- Chú không biết. Theo lý thuyết, trên đời chỉ có hai người biết nghi lễ đó. Chú còn không biết trong hai người ai đáng sợ hơn ai.

Ông Bliss lắc đầu.

- Xà Biển không định làm ai sợ cả. Theo hắc nói thì tôi nghĩ Thanh Quyền Trượng của các Tiên Bối chỉ là bàn đạp, một thứ đồ chơi hắc cần để có được thứ hắc muốn.

- Hắc muốn gì?

Ông Bliss chỉ im lặng nhìn ra một cõi xa xăm ngoài đại dương.

- Tôi không hiểu. – Skulduggery hỏi tới – Ông đã nói chuyện với hắc à?

- Ừ. Mới sáng nay.

Nghe giọng cam chịu của Ông Bliss, Stephanie nheo mắt nghi ngờ. Có điều gì đó không ổn. Không ổn chút nào. Nó lùi lại, nhưng Skulduggery bị cuốn vào câu chuyện nên không để ý.

- Ông gặp hắc ư? – Skulduggery tiến đến gần Bliss – Có thấy hắc, sao ông không hạ hắc luôn?

- Quyền năng của hắc đã đạt đến một mức cả tôi và anh đều không thể sánh bằng. Tôi sẽ không tham chiến nếu biết mình không có cơ thắng thế. Làm thế nguy hiểm lắm.

- Thế hắn đang ở đâu? Các Trưởng Lão đang tìm hắn đấy!
- Họ không cần phải tìm. Sẽ đến thời điểm hắn tự đi tìm họ.
- Tại sao ông lại gặp hắn?
- Xà Biển có điều muốn nói. Còn tôi chỉ nghe thôi.
- Ông bảo sao cơ?

- Hắn biết thừa về cái hang này. Thứ kìm chận hắn là chưa thấy được chìa khóa này đây.

Skulduggery trôn trối nhìn Bliss, Bliss nhìn thẳng vào anh. Giờ Stephanie mới thấy Skulduggery đang đứng trên rìa một vách đá chênh vênh.

Bliss vung tay chạm vào ngực Skulduggery. Stephanie chưa kịp hét lên cảnh báo, hắn đã xô mạnh khiến Skulduggery bật ngửa, ngã nhào khỏi vách đá, rơi xuống dưới mắt tầm. Sau đó, Bliss quay sang Stephanie.

HANG ĐỘNG

Stephanie cố gắng chạy.

Vừa chạy thực mạng, nó vừa ngoái nhìn phía sau, nhưng không thấy Bliss đâu cả. Thành linh một bóng đen vụt xẹt ngang qua chỗ nó đứng. Bliss đáp xuống từ thành không. Mất đà, Stephanie đâm sầm vào hẻm và loạng choạng suýt ngã. Tay hẻm uốn lượn như một con rắn trên đà tấn công và giật lấy chiếc trâm cài khỏi tay nó. Stephanie ngã lăn ra đất.

Nó quay nhìn mỏm đá cầu cứu, những mong thấy Skulduggery từ dưới bay lên để cứu nó. Nhưng không. Bliss cắt trâm cài vào túi áo khoác mới.

- Ông sẽ đưa trâm cho hẻm chứ gì?

- Đúng vậy.

- Sao ông lại thế?

- Hẻm quá mạnh, không ai chống lại hẻm được đâu. - Nhưng ông hùng mạnh nhất cơ mà! Nếu mọi người đồng loạt tấn công hẻm...

- Không thể đánh bạc với số phận được, cô Cain ạ. Nếu chống lại hẻm, hoặc ta sẽ thắng, hoặc hẻm sẽ lừa ta vào tròng rồi đánh úp khi ta sơ hở nhất. Không ai lường trước được đâu. Chiến tranh là vấn đề nhạy cảm. Tính toán chuẩn xác không bao giờ thừa.

Stephanie cau mày. Những lời này nghe quen lắm. Cả đôi mắt xanh kia, một màu xanh nhạt lạ thường...

- China cũng đã phản bội chúng tôi. - Stephanie vỡ lẽ - Hóa ra phản bội cũng là đặc điểm di truyền.

- Chuyện em gái ta làm, và động cơ của nó không liên quan đến ta.

- Cô ta cũng theo phe Xà Biển, đúng không?

- Ta không biết nó có theo Xà Biển hay không. Nhưng cũng như nó, ta biết nói dối. Mấu chốt để thành đồng minh hay thù địch chính là chỗ đó - cho đến phút cuối cùng mới biết đâu là thật, đâu là giả.

Lúc Stephanie lồm cồm bò dậy, Bliss đã ra xe. Nó bắt lực vì không thể đoạt lại chiếc trâm cài.

- Chúng tôi sẽ chặn tay Xà Biển cho xem. - Nó hét với theo.

- Nếu muốn, cứ việc thử sức đi.

Bliss không ngoái đầu nhìn lại. Không thèm nhìn nó, hẻm lên xe chạy trở ra con đường đất ngoài tòa tháp Martello, nhằm hướng ngoại thành thẳng tiến. Nó trông theo làn khói bụi đùn lên sau xe rồi nhanh chóng chạy về phía con đường hẹp xuống phía dưới vách đá.

Xin hãy bình an vô sự, nó lẩm nhẩm mãi câu đó, đừng hề hẻm gì nhé, làm ơn đừng có bị thương.

Khi đến được cuối con đường, nó trông sang dãy đá lởm chởm, sợ phải trông thấy Skulduggery nằm đó. Ở độ cao như vậy thì xương cốt chú ấy hẻm phải vỡ ra từng mảnh. Tuy nhiên Skulduggery không nằm trên mỏm đá, nên Stephanie chuyển hướng nhìn về phía biển, vừa đúng lúc đầu anh nhô lên khỏi mặt nước.

- Chú Skulduggery? - Đã vững tâm hơn, Stephanie gọi lớn - Chú có sao không?

Skulduggery không trả lời ngay. Thay vào đó, người anh nhô cao dần, thân hình trôi lên khỏi

mặt nước cho đến khi anh đứng thẳng bằng trên ngọn sóng.

- Chú không sao. Skulduggery trả lời vẫn tắt và đi về phía nó. Stephanie đã thấy hàng ngàn điều quái dị trong những ngày qua, đến độ nó không còn quá ngạc nhiên khi có cảnh kỳ dị xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng cảnh chú Skulduggery đi trên mặt nước thể này thì quá lạ lùng. Tuy có nhấp nhô cùng ngọn sóng, nhưng anh vẫn giữ được thăng bằng tuyệt đối. Khi anh đặt chân lên bờ, hơi nước bay từ người Skulduggery và bị biển hút trở lại. Stephanie thấy quần áo của Skulduggery không hề hấn gì sau cú ngã chí mạng vừa rồi.

- Hóa ra chính vì Bliss nên Xà Biển không cử người đuổi theo ta. – Skulduggery chua chát – Hẳn mặc ta đi tìm chìa khóa, vì biết đã có tay trong thân tín cướp chìa khóa từ tay ta. Đúng là... đúng là chơi trò gian lận.

- Người quen của chú còn ai không đem lòng phản bội ta không vậy? – Stephanie hỏi trên đường quay ra.

- Im lặng nào. Stephanie mĩa mai:

- Với lại, cảm ơn chú đã cho biết Bliss và China là anh em ruột.

- Không có chi.

- Nếu biết trước, cháu đã dặn chú đừng tin hẳn.

- Chú phải công nhận chú không ngạc nhiên khi China phản bội. Nhưng Bliss... Hẳn chưa từng hành động khi chưa cân nhắc đến quyền lợi của mình.

- Có lẽ hẳn nghĩ Xà Biển đang trên đà thắng.

- Có lẽ vậy.

- Vậy ta làm gì bây giờ. Không thể để Xà Biển đến chỗ Thanh Quyền Trượng trước ta, hẳn sẽ trở thành bất bại mất.

- Cháu có cao kiến gì không?

- Cháu định về nhà thay đồ, triệu hồi ảo ảnh khỏi gương trước đã. Sau đó, ta lên theo Xà Biển vào hang rồi lấy Thanh Quyền Trượng trước hẳn.

- Kế hoạch hay đấy. Vậy ta cùng thực hiện thôi.

Cả hai cùng đến dinh thự của Gordon và thấy chiếc xe màu bạc sáng loáng đậu phía ngoài. Cánh cửa chính một lần nữa đổ kèn trên lối đi. Skulduggery dẫn lối vào nhà với súng trong tay. Stephanie theo sát đằng sau trong bộ đồ đen tuyền. Kiểm tra nhanh tầng trệt xong, hai người xuống cầu thang dẫn đến tầng hầm.

Khi tra chìa vào ổ khóa, cánh cửa dần lộ diện. Một phần nền nhà mở rộng, để lộ những bậc thang dẫn xuống lòng đất. Hai chú cháu men theo bậc tam cấp dẫn thân sâu hơn vào bóng tối. Sau khi lần mò trong bóng đêm một lúc và xuống tận đáy hang, họ men theo đường hầm đào xuyên qua tầng đá dưới lòng đất. Sâu phía dưới này sáng hơn: còn đường được chiếu sáng bởi hàng chục lỗ nhỏ được thiết kế để đón nắng xuyên từ bên ngoài vào, sau đó luồng sáng được dẫn sâu vào trong lòng đất.

Đi hết đường hầm, hai chú cháu đến một hang động chia làm nhiều ngả.

- Mình đi đường nào bây giờ? – Stephanie thì thào.

Skulduggery duỗi thẳng cánh tay, mở lòng bàn tay. lát sau, Skulduggery gật đầu.

- Có một nhóm đang hướng về phía bắc.

- Chú ‘đọc’ không khí đấy ư? – Stephanie cau mày.

- Đọc sự khuấy động trong không khí thì đúng hơn.

- Vậy chúng ta đuổi theo chúng? Skulduggery ngẫm nghĩ trước khi trả lời:

- Chúng cũng như ta, không biết vị trí của Thanh Quyền Trượng. Chúng chọn hướng bắc đơn giản vì đó là nơi chúng bắt đầu cuộc tìm kiếm.

- Vậy ta nên đi hướng khác, biết đâu lại tìm thấy quyền trượng trước?

- Nếu có thể lấy được thanh Quyền Trượng trước cả khi chúng kịp biết ta cũng ở đây, ta có thể niêm phong đường hầm, giam giữ hẳn ở đây trong khi ta đến cảnh báo cho các Trưởng Lão.

- Nếu vậy ta còn đứng tán gẫu làm gì?

Họ chọn con đường bên trái, di chuyển nhanh nhưng lặng lẽ. Hệ thống hang động nơi đây rộng ghê gớm, nhưng Skulduggery trấn an nó rằng anh biết cách tìm đường ra. Những vết sáng đôi chỗ to dần lên, phản chiếu lên bờ tường đá và đâm xuyên qua màn đêm mịt mù. Có nhiều loài thực vật và nấm kỳ lạ mọc nơi đây, nhưng Skulduggery dặn trước cô bé tránh xa chúng. Ngay cả nấm cũng thành nguy hiểm trong hang này.

Đi được chừng mười phút thì Stephanie trông thấy vật lạ di chuyển phía trước. Cô bé khẽ chạm vào cánh tay Skulduggery và chỉ cho anh thấy. Hai chú cháu lùi vào bóng tối để quan sát.

Sinh vật hiện ra trong tầm mắt họ là hiện thân của tận cùng gớm ghê. Nó cao hơn hai mét, ngực nở nang và hai cánh tay dài, hình thù quái dị, nổi cơ đồ sộ. Bàn tay của nó có kích thước bằng chiếc đĩa, ngón tay có móng vuốt dùng để xé xác con mồi. Gương mặt nó hết như loài chó Doberman. Bộ bờm bản thủ chạy dọc hộp sọ đến tận đám lông bù xù trên hai vai.

- Con gì vậy chú? – Stephanie thì thào.

- Valkyrie thân mến, nó là thứ ta thường gọi là quái vật. Nó nhìn Skulduggery:

- Chú không biết đó là con gì, đúng không?

- Chú nói rồi – nó là loài quái vật gớm guốc. Giờ thì im lặng trước khi nó đến tận đây ăn thịt chúng ta.

Họ trông theo con quái vật biến vào một ngách hang khác.

- Đừng đi lối đó. – Stephanie cản.

- Ý hay đấy. – Skulduggery đồng tình. Họ cùng nhanh chân tiếp tục đi.

Con đường dẫn họ đến một đồng đồ nát. Hai chú cháu đành quay lại, chọn đường khác nối với một đường hầm dài. Trên đường đi, nhiều sinh vật ẩn nấp trong bóng đêm bên cạnh họ, đập cánh phành phạch trong bóng đêm phía trên đầu họ. Nhưng chỉ cần chúng không nhảy xổ ra cắn xé họ, Stephanie sẽ chẳng thấy phiền chút nào. Skulduggery cúi xuống, nhặt thứ gì đó từ mặt đất. Một miếng giấy gói sô cô la!? Nhưng theo lời của Skulduggery thì đó là:

- Một manh mối.

Stephanie nhìn Skulduggery.

- Cửa bác Gordon để lại ư?

- Ta đi đúng hướng rồi.

Họ tiếp tục đi, rà soát mặt đất mong tìm thấy thêm nhiều manh mối Gordon rải sẵn trên đường đi. Rủi thay, chưa đầy năm phút sau, Skulduggery đã phải dừng lại lần nữa và quay lại, đưa tay ra trước để cảm nhận dòng khí lưu chuyển.

- Mình bị bám đuôi. – Skulduggery thì thầm.

Một câu Stephanie không hề muốn nghe. Nó quay lại nhìn con đường họ vừa đi qua. Con đường hầm dài và thẳng, và mặc dù bóng đêm lan tỏa, nó vẫn nhìn được một khoảng cách khá xa trước mặt. Tuy nhiên, không có ai đằng sau cả.

- Chú có chắc không? – Stephanie hỏi nhỏ.

Skulduggery không đáp, anh giơ cả hai tay ra trước – tay trái dọc luồng khí, tay phải lăm lăm khẩu súng.

- Ta phải đi lùi đấy.

Skulduggery tuyên bố. Họ bắt đầu đi giạt lùi. Giờ Stephanie đã nghe được tiếng động vừa văng đến.

- Ta nên lùi lại nhanh hơn một chút. –Skulduggery giục.

Họ tăng tốc đi lùi. Stephanie luôn phải cúi xuống nhìn chân ngó nghiêng để tránh bị vấp, rồi ngã ngồi xuống đất. Riêng Skulduggery đi rất vững, hệt như đi về phía trước như bình thường.

Stephanie nhận ra tiếng động kia là tiếng bước chân nện thành thịch. Nó chỉ kịp hiểu điều đó khi con quái thú mặt chó khi này bây giờ đang phi nước đại về phía họ với tốc độ chóng mặt.

- OK. – Skulduggery đồng tình –Giờ thì chạy được rồi!

Họ xoay người cầm đầu chạy. Skulduggery nhả sáu phát đạn trúng con quái thú. Mỗi phát đều tìm được đích đến, mỗi phát đều trúng vào thân thể con quái thú nhưng không làm tốc độ của nó chậm lại. Skulduggery nạp đạn, quăng vỏ đạn rỗng xuống đất và nhanh chóng nhét những viên đạn mới vào ổ, rồi khóa súng chỉ với một lần vẩy cổ tay. Đường hầm dần mở rộng, cửa ra ở ngay phía trước thôi.

- Chạy tiếp đi. – Skulduggery ra lệnh.

- Chú định làm gì?

- Chú không biết. – Skulduggery đáp, liếc nhìn ra sau – Hành động dừng cảm chẳng hạn.

Skulduggery bất ngờ dừng lại khiến Stephanie theo đà chạy ngang qua anh đến cuối đường hầm. Nó thấy một mái vòm hang động rộng lớn có dây leo đu xuống từ màn đêm mờ mịt phía trên trần hang. Phía trước nó là một vực sâu thăm thẳm.

Stephanie nhìn lại vừa kịp lúc con quái thú đâm sầm vào Skulduggery. Khẩu súng rơi khỏi tay anh, còn Skulduggery ngã lăn xuống nền đất. Con quái thú nắm được cổ chân Skulduggery. Nó lùi lại, vung tay nhắc bổng Skulduggery rồi quật người anh vào tường đá. Vai anh đập mạnh xuống đất nhưng con quái thú đã lại vung tay. Stephanie phải chứng kiến quái thú quật anh lên tường lần nữa. Con quái vật gầm rú, giật mạnh người Skulduggery khiến thám tử xương văng ra xa, rơi xuống một nơi tít phía trong đường hầm. Trong tay quái thú giờ chỉ còn một mẩu xương cẳng chân.

Gầm gừ vẻ khó hiểu, quái thú ngóc đầu lên, đánh hơi thấy mùi của Stephanie.

- Chạy đi! Skulduggery la lớn khi con quái thú quăng khúc xương chân xuống đất và lao thẳng tới cô bé. Stephanie quay người định chạy trốn nhưng đã cùng đường. Nó đành chạy về phía mép đá và nhảy xuống.

Tóm chặt nắm dây trơn trượt, cô bé tuyệt vọng cố đeo bám nhưng nó bắt đầu rơi xuống. Tay Stephanie níu chặt một nhánh dây leo to tướng rồi đu người lên. Quán tính tiếp tục nâng nó lao tới trước. Stephanie trợn mắt ngó xuống màn đêm mịt mù dưới chân, cảm nhận làn không khí lạnh buốt, tanh tưởi bốc lên. Stephanie xoay tròn đu người lên tiếp, và giơ chân lên cao kịp tránh tầm tay của con quái thú vung đến. Đứng trên miệng vực, con vật lạ gào rống khó chịu vì bị con mồi chơi xỏ, bèn giơ móng vuốt về phía cô bé.

Stephanie trông thấy Skulduggery bò lê dọc theo sàn đường hầm, chộp lấy khúc xương chân, giày và vớ vẫn còn nguyên vẹn. Anh ngồi thẳng, luồn khúc xương đùi vào trong quần, đưa đến hông, vặn khớp xương vào nhau rồi thử co duỗi cẳng chân. Thấy ổn, Skulduggery vớ khẩu súng dưới sàn ngay cạnh anh và đứng bật dậy. Anh đi nhanh ra khỏi đường hầm, tiến đến gần lưng quái vật trong khi nó đang gầm gừ và vung vuốt về phía Stephanie. Thấy vậy, cô bé an tâm ôm

lấy nhánh dây leo đang khế đung đưa. Tim nó không còn đập thình thịch trong lồng ngực nữa.

Stephanie vừa chăm chú quan sát vừa lôi kéo sự chú ý của quái vật về phía mình. Rủi thay, Skulduggery càng lúc càng vất vả khi đến gần hơn. Bất ngờ, anh vô tình đá phải một viên sỏi khiến con quái thú quay phắt lại.

Skulduggery khoát tay như không có gì xảy ra. Stephanie nhớ lại lời của ông Bliss nói rằng nơi này có những sinh vật hút quyền năng phép thuật. Hình như trước mặt họ là một quái vật biết làm điều đó.

- Chết tiệt.

Skulduggery rửa thầm rồi lao tới trước, bắn thẳng vào giữa ngực con quái vật, rồi lao tới xô quái thú lùi ra sau một bước.

Quái thú chỉ còn cách miệng vực một bước chân.

Quái thú dẫm như trời giáng vào vai Skulduggery khiến anh quy ngã, chống đầu gối xuống đất. Nhưng anh bật đứng lên, vung cao nắm đấm nhưng tay anh mém sượt qua cằm nó. Anh thụp xuống tránh bàn tay quái thú vừa vụt xuống. Skulduggery chuyển động như một võ sĩ boxing, thúc mạnh báng súng vào sườn quái vật nhưng chỉ làm quái vật hơi khó chịu rồi thôi.

Stephanie cau mày và nhìn sợi dây leo nó đang treo mình trên đó. Hình như sợi dây vừa chuyển động. Nó tiếp tục quan sát thì thấy tay trái Skulduggery túm được một nắm lông bờm. Anh nhẩy vọt lên thẳng tay dẫm vào mặt con quái thú.

Con quái vật rống lên lùi lại nhưng giờ dưới chân nó chỉ là khoảng không tối om. Skulduggery lùi ra xa. Quái thú đứng trên một chân còn ở miệng hang, nhưng không có gì nó có thể bám víu để tự cứu mình được nữa. Skulduggery lão đảo lùi lại khi con quái thú rơi xuống vực với một tiếng rú rợn người.

- Xong! – Skulduggery phủi bụi trên quần áo – Thế là xử lý xong.

- Hình như cháu đang di chuyển chú ạ.

Stephanie cảm thấy mình đang bị kéo lên một cách nhẹ nhàng. Skulduggery ra miệng vực tò mò ngó xuống, và...

- Stephanie. – Skulduggery kêu lên – Đó không phải là dây leo.

- Sao cơ? – Stephanie trố mắt nhìn thứ nó đang nắm trong tay – Vậy nó là gì hả chú?

- Stephanie, đu về phía chú. – Skulduggery hốt hoảng giục – Mau lên, đu về phía chú. Nhanh lên! Nó quấy đạp, đu người ra trước. Dần dà nó đu xa hơn nhưng đồng thời nó cũng bị kéo lên trên ngày càng cao.

- Cháu thả tay ra đi! Skulduggery giang hai tay đỡ nó. Cô bé vừa nhìn xuống vừa đu ra xa. Nhớ lại cảnh quái vật rú lên khi rơi xuống vực, nó tự hỏi không biết quái vật đã rơi xuống đáy hang hay chưa. Khi lần đu cuối cùng ra xa hết mức, Stephanie buông tay, bay ra trước và lao về phía Skulduggery.

Nhưng sợi dây leo vươn dài ra như một cái roi, quấn quanh cổ tay Stephanie và kéo giật nó lại. Skulduggery vươn tay định chụp lấy nó nhưng hụt mất. Stephanie nhanh chóng bị kéo lên trên.

- Cứu cháu với!

Nó la hét và thấy như cánh tay nó sắp long ra khỏi khớp xương. Có nghe thấy Skulduggery nguyên rủa, nhưng nó bị kéo đi quá nhanh. Nó chẳng thể làm gì để sợi dây dừng kéo nó lên cao mãi. Skulduggery tuyệt vọng nhìn cô bé bị kéo lên màn đen tối phía trên cao.

THANH QUYỀN TRƯỞNG CỦA TIỀN BỒI

Hết bị kéo khỏi gờ đá, Stephanie lại bị kéo lê đi tiếp. Nó cố mãi mới gỡ được một xúc tu quấn quanh cánh tay, nhưng một búi xúc tu trườn về phía nó từ trong bóng tối và quấn chặt vào tay nó. Stephanie cố vươn tay còn được tự do búi lấy gờ đá nhưng vô ích. Những ngón tay không thể trụ được khiến nó phải buông ra. Thế là nó đành để mặc thân mình bị kéo lên trên mặt đá.

Thứ trước mặt nó là một khối thịt lớn màu xám, một sinh vật phủ khắp một góc hang vốn không ai kiểm soát và chưa bao giờ bị tranh giành. Những xúc tu đang kéo nó về phía trung tâm, nơi có một cái miệng nhóp nhép, hết há hoác lại đóng lại về thêm thường, nước dãi nhỏ giọt nhóp nháp trên hàm răng như dao cạo.

Cánh tay chưa bị trói của cô bé sờ soạng tìm hòn đá, dùng cạnh sắc của hòn đá ấy như một con dao, Stephanie đập mạnh hòn đá xuống. Hòn đá cắt xuyên qua xúc tu và Stephanie rút tay ra, đứng lên quay đầu chạy, nhưng một búi xúc tu nhiều hơn lúc trước văng về phía nó. Chùm xúc tu tìm thấy chân nó và Stephanie ngã xuống. Nó càng cố đạp, xúc tu càng siết chặt hơn.

Xúc tu ở khắp mọi nơi.

Sinh vật kia, cho dù nó là gì, có mạch đập phập phồng khi kéo lê Stephanie về phía nó. Nó không thấy mắt. Chỉ có những xúc tu và cái miệng khổng lồ đó... Tức là nó hoạt động hoàn toàn dựa trên xúc giác.

Stephanie tự ép mình thôi không vùng vẫy nữa. Chống lại mọi bản năng đang gào thét, nó thả lỏng cơ thể, và dù tốc độ kéo không thuyên giảm, nó đã thấy những xúc tu phần nào nới lỏng hơn. Những xúc tu khác ngừng tiến lại gần nhưng chúng vẫn kề sát bên. Chúng sẽ vồ lấy cô bé nếu Stephanie định tìm cách thoát thân.

Stephanie ném mạnh hòn đá. Hòn đá rơi trúng một xúc tu và nảy văng ra xa. Tưởng có con mồi khác đang ở gần, tùm xúc tu bắt đầu trườn theo, mò mẫm trong bóng đêm. Stephanie hít một hơi dài, vờ xuống mắt cá chân, chờ lúc xúc tu nới lỏng hơn, nó bèn nắm lấy dứt chúng ra.

Stephanie lồm cồm bò dậy, và, thay vì bỏ chạy, nó lao về phía sinh vật với cái miệng khổng lồ kia. Nó nhảy lên, ngang qua cái miệng đang nhóp nhép không ngừng, đôi ủng của nó suýt trượt trên lớp da nhầy nhụa. Stephanie nhảy cao thêm lần nữa, búi được gờ đá trước mặt, và đu người lên đúng lúc những xúc tu quất túi bụi và co thắt phía dưới, động thái của chúng ngay một phần khích khi tìm kiếm con mồi bị vượt mặt.

Stephanie không cho phép mình nghỉ ngơi. Nó đứng bật dậy và chạy nhanh về phía màn đêm bủa vây con đường trước mặt. Nó cố xua đi nỗi sợ sẽ bị lạc ở dưới đây mãi mãi. Mãi mãi thì không đâu, nó tự trách. Nếu quái vật không tìm đến để giết nó thì nó cũng sẽ chết trong vài ngày vì dưới này làm gì có nước uống.

Chính Stephanie không thể tin nổi nó lại có suy nghĩ ấy. Cố gắng loại bỏ những suy nghĩ sợ hãi, hoài nghi và bi lụy – mặc dù khá thực tế - nó chạy chậm lại và tập trung tìm đường quay trở về với Skulduggery. Và rồi nó trông thấy một ánh sáng.

Nó bò về phía trước cho đến khi nó đến được một bao lơn bằng đá, đứng từ đây có thể nhìn bao quát toàn bộ lòng hang nhỏ phía dưới. Stephanie vội nhìn xuống phía dưới và trông thấy hơn chục người Vô Hồn, một trong số đó tay đang cầm đèn lồng. Hình như Bliss không theo sau hộ tống đoàn viên chinh này. Tuy nhiên dưới đó có Xà Biển. Hắn đứng trước một tảng đá nhỏ, bề mặt bằng phẳng như mặt bàn. Trên tảng đá này là một chiếc rương bằng gỗ có một ổ khóa lớn. Tim Stephanie thắt lại. Hắn đã tìm thấy Thanh Quyền Trượng. Nó nhìn xuống: mặt đất cách đó không xa, chỉ tầm vài mét. Nó không còn lựa chọn nào khác. Nó phải thử.

Lũ người Vô Hồn đang quay lưng về phía nó, nên Stephanie yên tâm di chuyển đến mép gò đá mà không bị phát hiện và buông mình xuống nền hang động. Ánh đèn không đến được nơi nó đang đứng, bóng tối bao trùm nó nên khi một trong những người Vô Hồn quay lại, ánh mắt trống rỗng của hắn chỉ lướt qua nơi Stephanie vừa thụt xuống. Nó chờ hắn quay đi và tiếp tục di chuyển.

Bóng tối dọc theo rìa hang động dày đặc; quần áo nó đang mặc cũng tuyền một màu đen. Stephanie cố thể lén đến bên kẻ thù mà không bị trông thấy. Nó di chuyển thật chậm và gần như không dám thở. Stephanie tin chắc Xà Biển có thể nghe được tiếng tim nó đập thành thịch trong lồng ngực. Nhưng hắn còn đang mải mê với chiếc rương.

Hắn gõ nhẹ lên ổ khóa bằng một trong năm ngón tay không có da mọc từ bàn tay đỏ lôm. Bên trong ổ khóa gỉ sét mở bung trong nháy mắt. Vừa đeo bao tay vừa cười hớn hở, hắn mở nắp rương ra và nhắc Thanh Quyền Trượng của các Tiền Bối lên.

Nó có thật. Vũ khí tối thượng, vũ khí các Tiền Bối từng dùng để đánh bại thần linh của họ - nó có thật. Thời gian trôi qua không thể làm phai mờ đi vẻ đẹp đúc bằng vàng khối. Quyền Trượng kêu lách cách, cổ thích nghi với chủ nhân mới. Vũ khí tối thượng giờ đây đang nằm trong tay Xà Biển.

- Cuối cùng thì... - nó nghe tiếng hắn thì thào.

Một tiếng hát kỳ lạ tràn ngập khắp căn phòng. Stephanie nhận thấy tiếng ấy phát ra từ viên pha lê đen trên Thanh Quyền Trượng. Xà Biển quay phắt người lại đúng lúc khi Skulduggery chạy xộc vào.

Skulduggery khoát tay và đám Người Vô Hồn bay ra sau. Skulduggery lao vào Xà Biển khiến Thanh Quyền Trượng rơi xuống sàn. Xà Biển vung nắm đấm, nhưng Skulduggery thụt người né kíp. Anh tiến sát bên hắn, bàn tay Skulduggery trườn lên người Xà Biển, xoay hông vật hắn xuống, Xà Biển bị ném ra sau và đau đón ngã quỵ.

Stephanie lén bước trong bóng tối về phía Thanh Quyền Trượng. Lũ Người Vô Hồn bắt đầu đứng dậy, nặng nề lê bước vào trận chiến ở tâm hang động.

Skulduggery búng tay, Xà Biển không thể né được với khoảng cách gần như vậy. Quả cầu lửa bay thẳng vào ngực hắn và nuốt chửng hắn hoàn toàn. Lũ Người Vô Hồn đứng yên bất động khi thấy chủ nhân của chúng lặn lộn trên nền hang, bị lửa bao vây. Bàn chân hắn đá phải Thanh Quyền Trượng và nó trượt về phía rìa khoảng sáng...

...Và gần hơn về phía Stephanie.

Skulduggery khoát tay và Xà Biển bay thẳng vào tường rồi rơi xuống nằm bất động trên sàn hang. Skulduggery dập tắt ngọn lửa chỉ với một cái khoát tay. Xà Biển nằm yên tại chỗ, quần áo hắn cháy nham nhở, da thịt ám khói đen và cháy nham nhở. Hắn bị phỏng nặng.

- Hết thật rồi. - Skulduggery bảo hắn - Đây là nơi quá khứ của ngươi kéo dài thêm mãi. Đây sẽ là mồ chôn của ngươi.

Bất ngờ, và thật khó tin, một tràng cười phát ra từ chỗ Xà Biển. Hắn vừa ngồi dậy.

- Đòn vừa rồi - Hắn nói - Đau đấy.

Stephanie trở mắt nhìn da thịt cháy nham nhở của hắn dần lành lặn. Tóc mọc nhanh từ mảng da đầu bóng rộp, thậm chí không để lại một vết sẹo nhỏ.

Xà Biển triệu hồi làn khói tím trong tay và phóng thẳng vào Skulduggery khiến anh văng ra xa. Làn hơi tím dần hóa thành sợi tua rua, uốn éo lao vào bóng đêm, quấn quanh Thanh Quyền Trượng và kéo nó về phía tay Xà Biển đúng lúc Stephanie định đưa tay nhặt lấy. Skulduggery ngồi dậy nhưng không kíp. Làm gì bây giờ đều quá muộn. Gã phù thủy đứng lên, cầm Thanh Quyền Trượng trong tay và mỉm cười.

- Ta đang phân vân. - Xà Biển đắc thắng trong lúc Stephanie tiến dần, gần như vô hình, đến

đằng sau hần – Ta có nên sử dụng thứ này để tiêu diệt mi, để biến nắm xương vô dụng kia thành tro bụi, hay ta nên bỏ mặc ngươi ở dưới đây trong đêm tối? Cách thứ hai nghe có vẻ thỏa mãn trong một thời gian dài, đúng là vậy, nhưng biết làm sao được? Ta cuồn sự thỏa mãn tức thì cơ. Ta nông cạn thế đấy.

Stephanie nhào tới trước, húc vai nó vào lưng Xà Biển đúng lúc Thanh Quyền Trượng sáng lên. Chớp lờ hình chữ chi sáng lờ khắp không trung, chỉ cách Skulduggery vài xăng ti mét và biến hòn đá đằng sau thành cát bụi. Xà Biển quay lại và tóm lấy nó. Stephanie dùng hết sức bình sinh đâm mạnh vào mặt hần nhưng hần chỉ găm gù khó chịu. Thành linh Skulduggery vụt đến bên mang luồng khí rẽ sang hai bên khiến Xà Biển ngã xuống trượt trên sàn hang, nhưng tay hần vẫn không rời cây Trượng.

Skulduggery vung tay về phía lũ Người Vô Hồn. Chúng đồng loạt văng ra sau trước khi Stephanie nhận thấy một bàn tay đeo găng tóm lấy cổ tay lôi nó ra ngoài hang. Skulduggery chạy nhanh đến nỗi Stephanie chỉ có thể buông xuôi để bản thân mình bị lôi đi thật nhanh.

Skulduggery quả quyết tiến lên, vài phút sau họ đã đến được bậc thang bằng đá, và nhanh chóng rời hang. Lúc họ đến được tầng hầm cũng là lúc chìa khóa bay từ ổ khóa vào tay Skulduggery. Sàn nhà rền rĩ, lầu bầu rồi từ từ khép lại.

- Cách này đủ giữ chân hần không chú? – Stephanie hỏi.

- Hần có Thanh Quyền Trượng. – Skulduggery khẳng định – Không có gì có thể ngăn được hần.

Như thế muốn chứng minh cho điều anh vừa nói, sàn nhà bắt đầu nứt nẻ.

- Tránh ra mau!

Skulduggery hét lớn. Lúc nhảy lên cầu thang, Stephanie ngoái nhìn thì thấy toàn bộ sàn nhà nhanh chóng biến thành bãi bụi và khí nhẹ như tơ.

Hai người lao ra khỏi nhà, tầm mình trong ánh nắng chói chang với lũ Người Vô Hồn bám theo sau. Khi chỉ còn cách chiếc xe hơi màu vàng ba bước chân thì Stephanie bị một tên Vô Hồn tóm được.

Stephanie cào mạnh mặt hần. Ngón tay nó xé rách mặt gã Vô Hồn, xé toạc da thịt hần. Một luồng khí hôi hám bắn ra. Cả cơ thể hần xẹp lép cho đến khi hần không còn là gì ngoại trừ một đồng da như giấy bị đồng bọn của mình giẫm đạp lên.

Một tên khác nhào về phía nó đúng lúc Skulduggery kịp ra tay. Anh thúc cùi chỏ vào cổ hần khiến hần lộn nhào. Có ai đó vừa đến bên: đó là Tanith Low vừa chạy tới với lưới kiếm tuốt trần. Cô nhanh chóng tham chiến, lưới kiếm vung lên lấp lánh dưới ánh nắng, phạt ngang bọn Người Vô Hồn thành từng khúc khiến mảnh thi thể chúng bay vào không trung như bông giấy.

Một tia chớp đen bay từ khung cửa chính về phía chiếc xe vàng chanh: nháy mắt chiếc xe đã bị thiêu rụi thành đồng tro tàn. Xà Biển ngênh ngang bước ra khỏi cửa đúng lúc Stephanie thấy sức nóng từ ngọn lửa tấp vào má nó: Skulduggery vừa ném quả cầu lửa về phía hần. Xà Biển khoát tay gạt quả cầu thứ nhất sang một bên và ngửa đầu ra sau để tránh quả thứ hai. Stephanie vẫn chưa tỉnh trí thì chiếc xe thứ hai thẳng lại ngay phía sau nó. Cửa xe bật mở, Tanith tra kiếm vào bao, đẩy Stephanie vào xe, nhanh chóng nhảy vào theo và cho xe tiếp tục lăn bánh.

Stephanie ngồi dậy vừa kịp lúc trông thấy Skulduggery ném quả cầu lửa cuối cùng rồi quay lại, nhảy qua cửa sổ xe hơi có Stephanie lúc xe vào ngay khúc cua kế tiếp. Khuỷu tay anh thúc vào đầu nó rõ đau. Chiếc xe đánh một vòng cua nữa khiến hai người ngã sang hai phía. Hàng cây hai bên đường lao vun vút qua họ và Stephanie biết họ đã nằm ngoài tầm bắn của Xà Biển.

Xe chạy qua cánh cổng sừng sững trước dinh thự của Gordon. Skulduggery chỉnh lại trang phục:

- Chà. Hoàn hảo thật.

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Hồi này tôi không có nhiều thời gian quanh quẩn ở đây chờ dịp cứu anh đâu nhé.

Stephanie quay phắt lại thì thấy ông đeo nơ đằng sau tay lái. Trên chỗ ngồi cạnh ông ta là China Phiên Muộn, điềm đậm và hoàn mỹ.

- Skulduggery này, thật khó hình dung nếu không có tôi, anh sẽ xoay sở ra sao. Tôi thật không hiểu nổi.

SUY NGÃM VỀ CÁI CHẾT KHỦNG KHIẾP

Đáng Kính và Tome Sắc Sảo không vui chút nào.

Eachan Đáng Kính và Tome Sắc Sảo thì thầm nhỏ to ở cuối phòng họp của Điện Thờ. Đáng Kính bình tĩnh nhưng buồn bã, còn Tome cáu gắt và hoảng loạn.

Stephanie ngồi bên cạnh Skulduggery. Phía bên kia bàn, Tanith đang lau chùi thanh kiếm quý. Có thứ gì đó lẩn trong tóc cô.

- Chị Tanith?

Stephanie thì thào. Tanith nhìn lên.

- Chị có cái gì kia... – nó chỉ lên đầu mình ra hiệu – Trông như chiếc lá hay sao ấy.

- Ồ, cảm ơn em.

Tanith lùa tay vào tóc, vuốt vuốt lần tìm rồi rút nó ra khỏi tóc. Cô quan sát kỹ, cau mày nhìn gần hơn, rồi bỗng nhăn mặt ghê tởm, thả nó xuống bàn.

- Trời đất.

- Cái gì vậy?

- Mảnh da của người Vô Hồn. Stephanie tái nhợt.

- Eo ơi, khiếp quá.

- Nó bắn vào tóc chị mới kinh chứ.

Tanith rên rỉ, búng mảnh da vào góc bàn.

Stephanie bật ngửa, gẩy nó trở lại khiến Tanith bật cười. Nhưng Skulduggery đã hạ tay chụp lấy món 'đồ chơi' và nhìn hai chị em:

- Cứ như trẻ con mới lên ba không bằng. – anh lắc đầu – Ta không những phải đối mặt với một cơn khủng hoảng trầm trọng. Ta còn phải trông chừng hai đứa con nít nữa.

- Xin lỗi chú.

- Em xin lỗi. – Tanith đồng tình.

Vừa lúc ấy, Morwenna Quạ Đen và China Phiền Muộn bước vào, theo sau là Bespoke Rừng Rợn.

- Họ có tìm được manh mối nào chưa? - Skulduggery đứng bật dậy.

Morwenna trả lời.

- Lính Dao Phay đã đột chiếm khắp những nơi trú ẩn và mọi lối đi ta đã biết. Nhưng họ không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của Xà Biển.

- Tin tức về Thanh Quyền Trượng đang được loan đi rộng khắp. – China báo cáo – Có kẻ nói rằng hắn đang tìm cách hồi sinh đồng minh của hắn.

Đáng Kính và Tome góp chuyện.

- Chỉ cần một kẻ bị lưu đày trở lại, - Đáng Kính phân tích – cán cân quyền lực cũng bị chênh lệch đi rất nhiều. Chúng ta sẽ bị áp đảo.

- Ta phải đoạt lại Thanh Quyền Trượng. – Tanith góp ý – Cứ nhìn Xà Biển khoái trá mà xem.

- Không được đâu. – China phản đối – Cho dù ta có thể đến gần nó mà không bị viên pha lê đen báo động cho hẳn biết chúng ta đang đến gần, hẳn đang sở hữu nó và không có cách nào lấy được nó khi hẳn còn sống.

- Thế thì ta sẽ giết hẳn. – Tome cương quyết. Đáng Kính nhìn Skulduggery. Anh gật đầu:

- Đáng tiếc là việc giết Xà Biển không đơn giản như ta tưởng. Lẽ ra hẳn phải chết rồi mới phải. Không phải bị thương, hấp hối, mà là chết hẳn. Nhưng hẳn đã tự chữa lành.

Stephanie cau mày.

- Không có gì hạ được hẳn ư?

- Tất cả mọi người đều có thể bị giết. – Skulduggery hơi nghiêng đầu về phía nó – Đó là điều chắc chắn nhất. Tôi chưa bao giờ bắt gặp bất cứ vật gì trên thế giới này mà tôi không thể tiêu diệt được, và tôi càng không thể để hẳn lọt vào danh sách ngoại lệ. - Ta cần hành động ngay, - Morwenna hồi hã – trước khi hẳn kịp củng cố quyền lực.

- Làm sao để thực hiện điều đó nếu ta còn không biết hẳn đang ở đâu? – Tome Sắc Sảo nôn nóng.

- Nhưng ta có thể biết được hẳn đã ở đâu. – Skulduggery nói – Đêm qua tôi nhận được một cuộc gọi từ một người thi thoảng có cung cấp thông tin cho tôi. Người ta phát hiện có một chiếc xe màu bạc rất nổi trên đường Denholm, gần cảng. Tôi đã gọi vài cuộc, biết chắc rằng hầu hết tất cả những căn nhà ở đó đang được rao bán bởi một công ty có tiếng. Duy chỉ có duy nhất một căn nhà kho được bán cho một cá nhân duy nhất, ông Howard L.Craft.

Tome cau mày.

- Thì sao nào?

- L.Craft. Lovecraft. Howard Phillip Lovecraft đã viết một bộ truyện thường được biết với cái tên Những Truyền Thuyết về Cthulhu, viết về những vị thần đen tối muốn thống trị mặt đất. Một số nhà sử học cho rằng những tác phẩm của ông Lovecraft, phần nào, dựa trên những truyền thuyết ông ấy nghe kể lại về những Kẻ Vô Diện.

Tome làm mặt chế giễu.

- Đó là đầu mối duy nhất của anh à? Một cái tên giả tạo mà Xà Biển có thể sử dụng sao? Chúng ta không có thời gian để phung phí vào những manh mối mơ hồ nửa vời, chúng ta cần phải hành động dựa trên những gì chúng ta biết!

- Nhưng ta thì biết được gì chứ? – Morwenna hỏi – Ta chỉ biết hẳn có một kế hoạch điên rồ muốn đưa bọn Vô Diện quay trở lại, nhưng ta không biết hẳn định làm điều đó như thế nào.

- Ông Bliss nói rằng Thanh Quyền Trượng chỉ là một bàn đạp, không hơn không kém. – Stephanie nói.

- Đây là cuộc đàm thoại của người lớn. – Tome khinh khỉnh – Chúng ta không cần thông tin từ một đứa nhóc.

Tanith và China cùng đồng thanh.

- Đừng gọi Stephanie là nhóc.

Rõ là trước giờ chưa bị phản bác bởi bất cứ ai ngoại trừ các Tiền Bối, Tome lấp bắp. Mặt ông ta đỏ lựng. Stephanie cố giấu nụ cười hết cỡ sau bộ mặt bình thản không thiên vị. Tanith quay sang nhìn nó và nháy mắt.

- Nếu Thanh Quyền Trượng là bàn đạp, - Skulduggery phớt lờ cơn giận của Tome – hẳn sẽ sử dụng nó để tìm loại nghi thức hẳn đang cần.

- Nếu vậy việc của ta là không thể điều đó xảy ra. – Ngài Đáng Kính kết luận – Skulduggery, thay mặt Hội đồng các Trưởng Lão, ta xin lỗi anh vì đã không bổ nhiệm anh sau cái chết của

đội giám sát Xà Biển. Ta cũng xin lỗi vì đã không nghe theo lời cảnh báo của anh.

- Hẳn Xà Biển phải có kế hoạch phụ. – Skulduggery phân tích – hẳn vô cùng nguy hiểm là nhờ kế hoạch phụ này đây.

- Có lẽ là vậy. Phải nói cho rõ là người phải nỗ lực tìm hiểu bước tiếp theo của hẳn sẽ là anh, cô Cain và bất cứ ai mà hai người cần. Ta xin lỗi đã đặt trách nhiệm nặng nề này lên vai hai người, nhưng các Trưởng Lão và ta cần thời gian chuẩn bị lực lượng để thực hiện một cuộc chiến tranh toàn diện.

Skulduggery khẽ cúi đầu.

- Nếu vậy, chúng tôi sẽ thi hành ngay lập tức.

- Cảm ơn đấy.

Skulduggery quấn khăn quàng cổ quanh mặt và đội mũ lên, rồi ngược nhìn những gương mặt căng thẳng xung quanh.

- Vui lên nào mọi người. – Skulduggery hồ hởi – Trước sau gì ta cũng sẽ phải chết một cách khùng khiếp thôi, có gì phải lo nào?

Stephanie lo là hình như nó đã phát điên, bởi vì nó hiện đang rất đồng tình với bộ xương người biết đi kia khi đang theo chân anh ra khỏi phòng.

Chiếc Bentley đang chờ họ sau khi cả hai rời khỏi Điện Thờ. Chiếc xe sáng bóng như thể vui mừng được quay trở lại với vẻ hào nhoáng khi xưa. Stephanie leo vào trong và thả mình xuống ghế. Chiếc Bentley có mùi thơm thật dễ chịu. Mùi thơm đúng nghĩa của những chiếc xe sang trọng. Chiếc xe vàng chanh không thơm lắm. Mùi xe đó cứ... vàng vọt làm sao ấy.

- Thích quá, xe sửa xong rồi này. – Stephanie nói với Skulduggery vừa ngồi vào trong – Thật đúng là kỳ tích. Chỉ trong hai ngày mà làm xe giống như mới vậy.

Skulduggery gật đầu.

- Tốn cả gia tài mới được vậy đấy.

- Cũng đáng đồng tiền mà chú.

- Ừ, phải rồi. Cũng may là sắp tới chú không tốn tiền ăn. Hoặc nói đúng hơn là: cũng may chú không bao giờ phải ăn cả.

Nó mỉm cười nhìn Skulduggery, còn anh chăm chú quan sát con đường phía trước kính chắn gió. Hai chú cháu im lặng trong vài phút.

- Chuyện gì vậy chú?

- Sao cháu hỏi thế?

- Chú đang suy nghĩ kìa.

- Chú lúc nào cũng có việc phải nghĩ. Nghĩ là việc chú hay làm. Chú giỏi việc đó.

- Nhưng chú vừa nghĩ đến một phát kiến.

- Làm sao cháu biết?

- Kiểu nghiêng đầu của chú khác lắm. Chú nói đi, chú có phát kiến gì vậy?

- Chú vừa chợt nghĩ... Lúc ở trong hang, viên pha lê đen báo động cho Xà Biển biết chú đang đến gần – nhưng nó lại không báo động khi cháu đến gần hẳn.

Nó nhún vai:

- Có thể nó không cho rằng cháu là một mối đe dọa. Cháu chẳng thể nào làm gì được hẳn.

- Đó không phải điểm chính. Ý chú là hình như ta đã tìm được điểm yếu của vũ khí tối thượng.

Stephanie cau mày.

- Sao cơ? - Còn nhớ những gì Oisin, ông lão tốt bụng bên trong Viên đá Vọng nói không? Viên pha lê hát cho các vị thần nghe khi kẻ thù tiến đến gần, nhưng nó hoàn toàn im lặng khi các Tiền Bối đoạt lấy nó.

- Vậy thì sao nào? Chú nghĩ cháu là một Tiền Bối à?

- Về lý thuyết thì đúng là vậy. Ít nhất thì bố cháu cũng nghĩ thế.

- Nói thế có nghĩa chính chú cũng bắt đầu tin rằng họ không chỉ có trong truyền thuyết và thần thoại?

- Chú đang... cân nhắc chuyện đó. Tuy nhiên, chú không hiểu tại sao Gordon không bao giờ kể về lịch sử gia đình của cháu cho chú nghe? Chú và bác cháu là bạn vong niên, có thể ngồi suốt ngày bàn tán sôi nổi về các Tiền Bối và Kẻ Vô Diện. Vậy mà Gordon lại giấu chú!?

- Còn ý nghĩa gì khác không chú? Làm hậu duệ của Tiền Bối ấy. Nếu cháu là...

- ... Hậu duệ của Tiền Bối thì sẽ thế nào?

- Đúng vậy.

- Điều đó có nghĩa là cháu đặc biệt. Tức là cháu sinh ra để làm những việc cháu đang làm. Cháu thuộc về nơi này, cuộc sống này.

- Thật thế ạ?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy đó chính là lý do bác Gordon không nói với chú. Bác ấy muốn viết về thế giới phép thuật theo quan điểm của người ngoài cuộc. Không phải của người bị mắc kẹt trong cái thế giới đó.

Skulduggery ngẩng phắt đầu nhìn lên.

- Suy nghĩ của cháu đi trước tuổi rồi đó.

- Vâng. Chú nói đúng.

KẾ HOẠCH ÁM SÁT

Bliss đứng giữa Tầng Đá Ghi nhìn Xà Biển tiến lại gần. Tầng Đá Ghi trông như một bàn tay lật ngửa, xòe ra từ đỉnh ngọn núi, những ngón tay cò lại, như thể muốn vươn tới mặt trời giữa bầu trời đỏ máu.

Xà Biển lẹ làng trèo lên lòng bàn tay đá. Bliss khẽ cúi đầu chào. Về phần Xà Biển, hắn chỉ nhếch mép cười.

- Ngài biết rồi phải không? – Bliss hỏi.

- May cho người là ta có biết.

- May mắn cho tôi ư?

- Bliss mếu, nếu ta rời hang mà không có Thanh Quyền Trượng, người sẽ ra sao? Người sẽ bị nhốt trong những cái lồng ở Nhà Giam Điện Thờ, bắt lực, chờ người ta tuyên án. Thay vào đó, giờ người ở đây, đứng cùng ta, trên bờ một thế giới mới. Hãy tỏ lòng biết ơn đi.

- Có lẽ ngài quên rằng nếu ngài đi lên tay không, ngài cũng sẽ ở trong chiếc lồng đó với tôi thôi...

Xà Biển nhìn Bliss. Lúc trước, có thể thế lực của chúng từng ngang ngửa. Nhưng bây giờ thì không.

- ... Thừa chủ nhân. – Bliss kết thúc một cách kính cẩn, nghiêng đầu. Nụ cười quay lại với Xà Biển, hắn quay lưng về phía Bliss, ngắm nhìn thung lũng phía dưới họ qua kẽ những ngón tay đá khum lại.

- Có thật quyền năng của nó đúng như các học giả từng hình dung không ạ? – Bliss hỏi.

- Những gì họ tưởng tượng không thể sánh với thực tế. Giờ ta là bất bại, không ai có thể ngăn nổi ta.

- Có đấy. Các Trưởng Lão. – Bliss cảnh báo. Xà Biển quay đầu lại.

- Ta có nhiều kế hoạch cho các Trưởng Lão đây. Họ chỉ ra tay khi biết rõ nguồn cơn cơ sự, và họ sẽ chết vì điều đó. Ngay cả Đấng Kính rồi cũng sẽ tan thành cát bụi. Không gì có thể cản đường chúng ta.

- Ông có thể tính trước động thái của Các Trưởng Lão. Nhưng Skulduggery Vui Vẻ thì khác đấy. Hắn ta khôn ngoan, quyền năng và rất, rất nguy hiểm.

- Người khỏi lo về tên thám tử đó. Đích thân ta lên kế hoạch cho hắn rồi đây.

- Thật sao?

- Skulduggery Vui Vẻ chỉ có một điểm yếu duy nhất – hắn gắn bó với những kẻ có thể bị giết một cách dễ dàng. Trong quá khứ, là vợ con hắn. Giờ là con ranh Valkyrie Cain. Skulduggery Vui Vẻ là mối đe dọa với ta chỉ khi hắn suy nghĩ sáng suốt. Nhưng người cũng biết rằng khi tức giận, quyết định của hắn dễ bị ảnh hưởng lắm.

- Vậy ngài sẽ làm gì ạ?

- Ta đã làm rồi, Bliss. Ta đã cử một người... làm phán quyết của hắn thiếu sáng suốt. Trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ sắp tới, Valkyrie Cain sẽ chết và Skulduggery Vui Vẻ sẽ không còn quấy rầy ta được nữa.

TÊN LÍNH DAO PHAY TRẮNG

Họ rời chàng vạng tối khi xe tới đường Deholm, màn đêm bắt đầu bao phủ khắp thành phố. Con phố này dài hun hút, dơ bẩn và quanh quẽ. Chiếc Bentley đỗ xích phía ngoài một nhà kho. Rùng Rợn và Tanith đang chờ họ.

- Có ai ở bên trong không thế? – Skulduggery vừa hỏi vừa kiểm tra xem súng đã lên đạn chưa.
- Theo như chúng tôi biết thì không. – Rùng Rợn đáp – Nhưng kẻ thù có thể cải trang. Và nếu Xà Biển hay Bliss đích thân đến đây, chúng tôi cần hỗ trợ.
- Chúng không có ở đây đâu. – Skulduggery khẳng định.
- Làm sao chú biết? – Stephanie hỏi.
- Xà Biển đã dùng nơi này cho một mục đích khác, khoa trương, kỳ lạ để khiến nhiều người chú ý. Hẳn biết nhiều người đã chú ý, hẳn hiểu chú biết điều đó nên đã bỏ đi rồi.
- Vậy tại sao chúng ta lại ở đây?
- Ta sẽ đoán ra một người sắp làm gì nếu biết được hắn đã làm trước đó.

Cả nhóm đến trước một cánh cửa đơn. Tanith áp tai vào cửa nghe ngóng. Một lúc sau cô đặt tay lên khóa cửa, nhưng thay vì ổ khóa bị phá vỡ, lần này Stephanie nghe nó kêu lách cách.

- Sao chú không làm được thế? – Stephanie thì thầm với Skulduggery – Cách ấy nhanh hơn cạy khóa cửa và đỡ ồn ào hơn là đánh sập cả cánh cửa.

Skulduggery chán nản lắc đầu:

- Một bộ xương người biết đi chưa đủ với cháu phải không? Chú phải làm gì mới gây được ấn tượng với giới trẻ thời nay nhỉ?

Stephanie bật cười. Tanith đẩy cửa và họ cùng bước vào trong. Cánh cửa dẫn họ thẳng đến phòng làm việc của nhà kho. Phòng này chật chội, tối tăm, chỉ có một bàn làm việc và một ván cách âm trống rỗng. Rõ là dù có tồn tại cách nay khá lâu, văn phòng cũng không thể thuộc về một công ty danh tiếng. Trong phòng làm việc có một cánh cửa rộng mở sang nhà kho chính, và một cửa sổ bám đầy bụi bẩn. Stephanie ngó qua cửa sổ.

- Có vẻ yên tĩnh ghê. – Cô bé nhận xét.

Skulduggery nhấn vài công tắc trên tường. Đèn điện nhấp nháy rồi sáng hẳn. Họ rời văn phòng để đến nhà kho. Vài chú bồ câu đậu trên xà nhà phía trên đầu họ gáy lên, gọi nhau và bay hối hả từ thanh xà này sang thanh xà khác vì bị ánh sáng bất ngờ làm giật mình. Họ bước ra chính giữa nhà kho trông như nơi trưng bày dụng cụ y tế trên bàn mổ vậy. Stephanie nhìn Skulduggery.

- Cái gì đây chú? Skulduggery ngập ngừng.
- Hãy gạt sự thật hiển nhiên sang một bên trước đã. Nhiều dụng cụ cho thấy họ có truyền dịch ở đây.

Tanith cầm một ống nghiệm lên quan sát và kiểm tra phần chất lỏng còn lại bên trong.

- Tuy không phải bác sĩ, nhưng tôi có thể khẳng định đây không phải là kết quả của một cuộc thí nghiệm y khoa.
- Vậy đúng là Ma thuật rồi. – Rùng Rợn khẳng định.
- Có thể bơm ma thuật được sao? – Stephanie cau mày.

- Ta có thể bơm chất lỏng chứa thành tố ma thuật. – Vừa giải thích Skulduggery vừa cầm chiếc ống từ tay Tanith – Trước khi máy móc hiện đại ra đời, quy trình được thực hiện lộn xộn hơn thế này nhiều, nhưng kết quả vẫn như nhau thôi.

- Và kết quả là gì?

- Bệnh nhân sau phẫu thuật biến thành người khác. Hoặc biến thành phụ nữ. Hoặc... sinh vật khác. Câu cần hỏi là: đối tượng của trò chơi này là gì? Thứ đặc biệt Xà Biển đang tìm kiếm là gì?

- Và ai là người bệnh?

- Nhiều người bệnh thì đúng hơn.

- Sao chú biết?

- Ở đây có hai bộ đỉnh, hai túi IV, cái gì cũng hai cả - đủ để thực hiện hai ca thí nghiệm cùng một lúc. Chúng ta sẽ lấy một chút mẫu về Điện Thờ, phân tích và cố gắng tìm hiểu xem nó dùng làm gì. Còn bây giờ, mọi người tản ra tìm kiếm đi.

- Tìm gì hả chú? – Stephanie ngơ ngác.

- Manh mối.

Stephanie khẽ liếc sang Tanith, thấy chị nhướn một bên lông mày ra ý hỏi. Nó không nhận được cười.

Skulduggery và Rừng Rợn bước thật chậm, quan sát kỹ từng bề mặt, kiểm từng xen ti mét diện tích máy móc, mặt bàn và không gian xung quanh. Stephanie và Tanith đến bên nhau và cùng nhìn xuống sàn nhà.

- Manh mối trông như thế nào em? – Tanith thì thào. Stephanie suýt bật cười khúc khích. - Em không rõ nữa. Em đang tìm xem có dấu chân không.

- Em tìm ra chưa?

- Chưa. Nhưng có lẽ bởi em vẫn đứng yên tại chỗ.

- Chị nghĩ chắc ta nên đi thôi, làm bộ như chị em mình cũng biết việc cần làm vậy.

- Ý kiến hay đó.

Hai người đi thật chậm, mắt vẫn dán xuống sàn nhà.

- Em tập phép thuật đến đâu rồi? – Tanith hạ thấp giọng hỏi.

- Em làm vỏ sò nhúc nhích rồi.

- chà, chúc mừng em! Stephanie nhún vai.

- Chỉ là vỏ sò thôi.

- Cũng được quá đi chứ. Em giỏi lắm.

- Cảm ơn chị. Chị bắt đầu làm phép từ khi mấy tuổi?

- Bắt sinh em ạ. Mọi người trong gia đình chị đều là pháp sư – anh trai chị luôn có việc để làm. Còn chị thì làm phép thuật.

- Em không biết là chị có anh trai.

- À, phải nhỉ. Anh ấy lớn hơn chị. Em có anh em gì không?

- Em là con một. Tanith nhún vai.

- Chị chỉ thích em gái. Anh của chị rất tuyệt, chị thương anh ấy vô cùng. Nhưng chị vẫn muốn có đứa em gái để nói chuyện, kể bí mật cho nhau ấy, hiểu không?

- Em nghĩ có em gái cũng tốt.

- Em còn cơ hội không?

- Chẳng biết bố mẹ em tính thế nào. Có đưa con gái hoàn hảo quá đi rồi – chẳng nhẽ còn muốn gì hơn sao?

Tanith bật cười rồi vội húng hắng ho để đánh lạc hướng. - Hai chị em tìm thấy gì vậy? – Skulduggery ngoái đầu hỏi. Tanith quay lại làm mặt nghiêm:

- Tiếc là chưa có. Em tưởng mình vừa thấy một manh mối, nhưng hóa ra chỉ là...ờ... sàn nhà.

Stephanie ôm bụng, giữ không để đôi vai rung lên vì cười.

- Thôi vậy. Cứ tìm tiếp đi nhé.

Tanith gật đầu, quay lại huých Stephanie nhắc nó im lặng. Stephanie bùm tay che miệng, quay mặt đi để cổ trấn tĩnh.

- Ôi, buồn cười quá đi mất.

Tiếng Tanith nói nhỏ như giọt nước tràn ly. Thế là hết: cửa xả lũ rộng mở. Stephanie ôm bụng cười lăn lộn. Tanith tránh xa Stephanie và chỉ vào nó ‘tố cáo’:

- Anh Skulduggery coi kìa, Stephanie chẳng chuyên nghiệp gì cả!

Tiếng cười của Stephanie lây lan nhanh chóng khiến Tanith cũng khuyu gối trên đất mà cười ngặt nghẽo. Skulduggery và Rùng Rợn trở mắt đứng nhìn.

- Chuyện gì thế nhỉ? – Rùng Rợn ngo ngoác.

- Tôi đâu có biết. – Skulduggery trả lời.

Họ quay sang Stephanie và Tanith, cùng lắc đầu: - Đúng là con gái có khác. Stephanie quệt nước mắt rồi nhìn quanh tìm Skulduggery. Thốt nhiên một vật bay từ trần nhà và tiếp đất ngay sau lưng vị thám tử mà không gây một tiếng động nhỏ. Đang cười ngặt nghẽo, Stephanie im bật, đứng bật dậy.

- Coi chừng sau lưng! – Nó hét lớn.

Skulduggery quay phắt lại, súng lăm lăm trong tay. Mọi người im phăng phắc, cùng ngược nhìn người nọ. Đồng phục của hắn, tuy giống hệt đồng phục của lính Dao Phay nhưng lại trắng toát một màu.

- Lùi lại ngay. – Rùng Rợn ra lệnh trong lúc Stephanie và Tanith chạy đến bên - Chúng ta đang làm việc cho Hội Đồng Trưởng Lão. Lùi lại đi.

Tên Dao Phay Trắng không cử động.

- Ngươi muốn gì? – Skulduggery đồng dục.

Một phút trôi qua trước khi hắn đưa tay chỉ Stephanie.

- Ta chỉ cần có thế.

Dứt lời, Skulduggery bóp cò: bốn phát đạn trúng ngực và hai phát trúng đầu hắn. Tên lính Dao Phay giật nảy người sau mỗi phát đạn nhưng rõ là đầu đạn không thể xuyên thủng áo hắn. Hai viên đạn bay đến đầu hắn đều nảy bật khỏi nón giáp, để lại những vết đen trên nền trắng toát.

- Chết tiệt thật. – Skulduggery lăm bầm.

Stephanie lùi lại khi Skulduggery, Tanith và Rùng Rợn cùng tiến đến gần kẻ thù mới xuất hiện. Chiếc mũ giáp khiến họ không biết hắn đang nhìn hướng nào. Nhưng Stephanie biết chắc rằng hắn đang nhìn thẳng vào mắt nó.

Tanith tấn công trước, cô đá nhử một cú thấp sau đó tung chân lên cao. Tên lính Dao Phay không bị đánh lừa: hấn gạt chân Tanith trong lúc bị Rừng Rợn tấn công từ phía sau. Hấn đá mạnh vào bụng Tanith và cúi xuống né cú đâm của Rừng Rợn. Rừng Rợn ra đòn nhanh nhưng tên lính hấp thụ toàn bộ sức mạnh từ đòn ấy rồi vung tay thộp cổ Rừng Rợn. Rừng Rợn lao đảo lùi lại đúng lúc Skulduggery duỗi cánh tay: một luồng khí bắt đầu hình thành như đường sóng uốn lượn.

Nhưng thay vì bị hất ra xa, tên lính bước xuyên qua dải sóng ấy mà không hề hấn gì. Chắc là do bộ đồng phục kia, Stephanie nghĩ. Không hề nao núng, Skulduggery đâm như trời giáng vào hấn nhưng tên lính bắt được tay anh.

Người Skulduggery bị lật ngược ra sau nhưng anh sớm lấy được thăng bằng. Skulduggery đổi ngược chiều nắm tay. Anh vung chân đập thẳng vào đầu gối tên lính Dao Phay, bây giờ Skulduggery mới là người quật hấn xuống.

Nhưng khi còn chưa tiếp đất, tên lính đã chống một tay xuống và hất người trở mình đứng xuống đất vững vàng trên hai chân. Mãi đến giờ, ba người bạn của Stephanie mới giật mình ý thức về đối thủ của họ.

Tanith rút thanh kiếm dưới áo khoác và tuốt kiếm khỏi bao. Rừng Rợn cởi phăng áo khoác, còn Skulduggery cất khẩu súng để hai tay dễ dàng hoạt động.

- Người không cần phải động thủ. – Skulduggery bảo tên lính – Chỉ cần nói ta hay Xà Biển đang ở đâu – và kế hoạch của hấn là gì. Ta có thể giúp người, còn người không cần chạm tới Valkyrie Cain. Chúng ta giúp được người mà.

Tên lính Dao Phay trả lời bằng cách đưa tay ra sau rút lưỡi hái. Skulduggery lau bầu chán nản.

Tên lính phóng về phía họ trước khi họ kịp phản ứng. Hấn sử dụng lưỡi hái như sào nhảy cao để tự bật mình lên không trung, cùng lúc đá vào ngực của Skulduggery và Rừng Rợn.

Cả hai cùng ngã ra sau. Tanith lao vào, vung kiếm lên cao. Tên Dao Phay lùi lại né đòn hiểm vung lưỡi hái ra trước đỡ lưỡi kiếm.

Những tia lửa bắn ra khi cả hai thanh kim loại chạm vào nhau, cú tấn công của Tanith mãnh liệt đến nỗi tên lính không để ý đến Rừng Rợn cho đến khi quá muộn. Rừng Rợn vòng hai tay ôm chặt lấy hấn, ghì chặt hai bên khiến hấn phải buông lưỡi hái.

Tanith sấn lên định kết liễu hấn. Nhưng một chân tên Dao Phay vung lên theo đường vòng cung, gót ủng đá trúng cổ tay cô khi cô tiến đến gần. Tanith rít lên đau đớn, buông vội thanh kiếm và nắm cổ tay.

Tên Dao Phay tung gót chân vào ống quyển Rừng Rợn và đập gáy nón giáp vào mũi Rừng Rợn. Hấn đá hai chân vào không trung ngang qua đầu, trườn người ra khỏi gọng kìm của Rừng Rợn. Cánh tay hấn chống xuống sàn và hấn tiếp tục tung cả hai chân vào mặt Rừng Rợn.

Rừng Rợn ngã ngửa. Tên Dao Phay chống tay xuống đất trong giây lát, rồi đặt chân trở về mặt đất khi Skulduggery tiến đến gần.

Skulduggery triệu hồi lửa và tung hai nắm tay đầy lửa về phía hấn. Hấn không bắt lửa nhưng có bị dội ra sau, và Skulduggery vung tay đâm như trời giáng, tiếp tục đến cú đâm móc từ bên phải. Hình như anh không ngại việc đâm túi bụi vào cái nón sắt. Stephanie hả hê khi kẻ thù dần bị đẩy lùi.

Tuy nhiên, tên Dao Phay hồi phục rất nhanh chóng. Hai người họ tiếp tục đâm đá, tấn công nhau bằng đầu gối và khuỷu tay. Stephanie ngậy người nhìn cả hai cùng đỡ, rồi khóa đòn, rồi bẻ khóa... cả hai vờn nhau trong một điệu nhảy phức tạp và tàn bạo.

- Stephanie! – Skulduggery hét lớn – Mau rời khỏi đây!

- Cháu không bỏ chú ở lại được!

- Cháu phải làm! Chú không ngăn hấn được đâu!

Tanith nhặt thanh kiếm trên sàn và nắm cánh tay Stephanie.

- Ta phải đi thôi.

Nghe cô nghiêm giọng, Stephanie đành gật đầu.

Hai chị em chạy ngược hướng họ đến khi này. Lúc băng ngang qua văn phòng, Stephanie ngoái nhìn thì thấy tên Dao Phay đá Skulduggery ngã nhào. Sau đó, chỉ bằng một động tác thành thục, hấn đưa ngón chân xuống dưới cán lưỡi hái, hất lên lòng bàn tay, rồi tức tốc đuổi theo Stephanie.

Stephanie chạy thẳng vào con ngõ tối đen như mực. Tanith áp tay vào cánh cửa vừa đóng lại sau lưng họ. Stephanie nghe thấy cô nói nhỏ:

- Chống chịu.

Lập tức cánh cửa được bao phủ bởi một tấm màn lấp lánh.

- Cái này sẽ chặn hấn thêm giây lát. – Tanith nói.

Cả hai cùng chạy về phía chiếc Bentley. Tên Dao Phay đập cửa phía đằng sau họ, nhưng cửa không mở cũng không sập xuống. Tiếng đập cửa tắt hấn.

Hai chị em đến bên chiếc Bentley. Tanith nhìn Stephanie.

- Em có chìa khóa chứ?

Một cánh cửa sổ gần mái nhà vỡ choang, từ khung cửa tên lính Dao Phay Trắng nhảy xuống, chúi người và đáp xuống ngay giữa lối đi. Mảnh kính vỡ rơi như mưa xuống đầu hấn. Hấn đứng thẳng dậy, thả lỏng hai tay và ngược lên nhìn Stephanie.

Tanith đứng chắn giữa, thanh kiếm lăm lăm bên tay trái. Cô thả cánh tay bị thương xuống hông. Tên Dao Phay xoay vòng lưỡi hái thật chậm rãi. Bất ngờ, Skulduggery và Rùng Rợn bay từ cửa sổ vỡ kính. Rùng Rợn đáp ngay xuống bên trên tên lính Dao Phay.

- Khởi động xe đi! – Rùng Rợn la lớn.

Skulduggery nhấn vào móc chìa khóa và khóa xe bật mở với một tiếng bíp, cả bọn cùng chui vào xe. Động cơ gầm lên sống dậy. - Rùng Rợn! – Skulduggery hét lớn – Đi thôi!

Rùng Rợn tung một cú đấm vào tên lính và bật dậy nhưng tên lính Dao Phay đập ra và Rùng Rợn lao đảo. Lưỡi hái vung lên và cán lưỡi hái đánh trúng hàm của Rùng Rợn khiến anh quỵ mọp xuống.

- Rùng Rợn! – Stephanie hét lên.

Skulduggery mở cửa xe và bước ra ngoài nhưng Rùng Rợn nhìn lên, lắc đầu.

- Chúng tôi không bỏ anh lại đâu! – Skulduggery nói lớn.

Tên lính Dao Phay bước đến gần Rùng Rợn, chuẩn bị vục lưỡi hái xuống.

- Các bạn phải đi ngay thôi. – Rùng Rợn điềm đạm.

Anh cúi đầu, nắm chặt tay, hai mắt nhắm nghiền. Khi lưỡi hái chuẩn bị chạm đến da thịt Rùng Rợn, nền đất trông như hòa với Rùng Rợn thành một thể thống nhất. Đất lan thật nhanh khiến chân anh hóa thành bê tông, rồi đến bụng, đến tay, và đầu, toàn bộ cơ thể chỉ trong khoảng thời gian lưỡi hái kịp hoàn thành đoạn đường của mình. Và khi tên Dao Phay chuẩn bị lấy đầu Rùng Rợn, hấn chỉ làm mẻ một chút bê tông nơi cổ anh. Stephanie chột hiếu Rùng Rợn vừa làm gì – đây là quyền năng Nguyên Tố cuối cùng, đất, quyền năng Skulduggery từng nói chỉ để dùng tự vệ và coi đó là biện pháp chỉ dùng khi không còn các nào khác.

Tên Dao Phay Trắng phóng tầm mắt về phía Stephanie khi Skulduggery rồ máy. Cả nhóm bỏ

lại hai người họ - tên lính và Rùng Rợn – và nhanh chóng băng qua con đường vào thành phố.

SỰ KHÁNG CỰ CUỐI CÙNG CỦA...

Trong bóng tối trong thánh đường nhà thờ Thiên Chúa Dublin, Eachan Đáng Kính ngắm nhìn thế giới xung quanh hồi hải với công việc thường nhật. Đôi lúc, ông hồi hận khi che giấu phép thuật không cho phần đông thế giới được biết. Có những lúc ông tin chắc nếu có cơ hội, họ sẽ chấp nhận sự thật đẹp để phi thường. Nhưng rồi ông chợt tỉnh cơn mê, và nhận ra rằng loài người có đủ thứ để lo toan; họ không cần một nhóm thiểu số họ cho là mối đe dọa cho giá trị của họ. Với tư cách là một Trưởng Lão, việc bảo vệ thế giới bên ngoài không cho họ biết đến sự thật là trách nhiệm của ông.

Morwenna Qua Đen bước lại gần, áo chùng đen dài bằng phẳng trên nền cỏ. Trông bà tinh khôi và duyên dáng y như ngày đầu họ gặp gỡ nhau.

- Trẻ nải như thế này thật không giống Skulduggery Vui Vẻ chút nào. – Bà nhắc.

- Sắc Sảo bảo tình hình của Skulduggery có vẻ nghiêm trọng. – Đáng Kính nói – Có lẽ cậu ta gặp phải chút khó khăn nào đó.

Morwenna nhìn quanh góc thánh đường, về phía con đường phía bên kia hàng rào sắt. Ánh đèn đường sáng tỏ, màu hổ phách và vàng, rọi sáng gương mặt của bà. Trông bà gần như một thiên sứ.

- Tôi không thích phải gặp mặt ngoài công cộng như thế này. Thế lộ liễu lắm. Ta nên nghĩ cách khác kín kẽ hơn.

- Skulduggery chọn địa điểm này là có lý do cả đấy. – Đáng Kính khẽ nói - Ta tin cậu ấy. Ít ra Skulduggery cũng xứng đáng với niềm tin ấy.

Họ quay lại đúng lúc Tome Sắc Sảo xuất hiện sát bên... từ không khí.

- Sắc Sảo này. – Morwenna hỏi – Skulduggery có nói vì sao hắn muốn gặp chúng ta ở đây không?

Chưa hoàn tất quá trình hiện hình, trông Sắc Sảo đã có vẻ lo lắng.

- Tiếc là tôi không biết, Morwenna. Cậu ta chỉ nói với tôi là chắc mọi người phải ra ngoài thánh đường đứng thôi.

- Mong là sắp có tin tốt. Chúng ta không còn nhiều thời gian. Xà Biển có thể tấn công tại bất cứ nơi đâu, vào bất cứ lúc nào.

Đáng Kính nhìn Sắc Sảo cười buồn.

- Đúng vậy. – Sắc Sảo nói – Và nếu có thể, tôi chỉ muốn dùng cơ hội này để nói cho hai người biết rằng, thời gian bầu bạn cùng hai người là thời gian tuyệt vời trong đời tôi.

Morwenna bật cười.

- Sắc Sảo này, ta đã chết đâu.

Tự nhiên Sắc Sảo ngược lên nhìn bà. Nụ cười biến mất, thay vào đó là nét mặt hiểm ác.

- Morwenna à, thực ra thì... bà sắp chết rồi đấy.

Lũ Người Vô Hồn ào tới còn Sắc Sảo biến mất. Đáng Kính thậm chí chưa nhận ra được sự phản bội trước khi trông thấy Xà Biển, sải bước về phía họ, Thanh Quyền Trượng lấp lăm lăm trong tay. Đáng Kính ngay lập tức triệu hồi một trường lực bảo vệ khiến luồng thỉnh không lấp lánh, nhưng khi viên pha lê đen sáng lên, chớp đen xuyên qua tường bảo vệ như không có và sau đó là...

Không còn gì cả.

Viên Quản Lý chen lẫn trong đám đông phía ngoài Rạp chiếu phim Olympia, gây nên một tràng những tiếng la hét giận dữ và rửa xả. Ông bị vấp nhưng cố để khỏi bị ngã và vừa tiếp tục chạy, vừa ngoái đầu nhìn phía sau.

Không thấy ai đuổi theo ông cả. Ông nghĩ mình chưa bị phát hiện, nhưng ông không dám chắc. Ông đứng cạnh chiếc xe đúng lúc Xà Biển Nefarian xuất hiện. Ông tận mắt chứng kiến Đáng Kính nổ tung thành bụi và tro, trông thấy luồng chớp đen bay thẳng vào Morwenna Qua Đen giữa lúc bà cố chống chọi với kẻ thù.

Còn ông khi ấy nép mình trốn vì sợ hãi. Tome đã phản bội họ. Phản bội tất cả mọi người. Viên Quản Lý đã rời bỏ chiếc xe và chạy.

Ông phải trở về Điện Thờ. Ông phải cho mọi người hay.

TRƯỚC CƠN GIÔNG TRỜI KHÔNG LẶNG

Skulduggery đưa tiền cho Stephanie. Cô bé đến quầy thanh toán khi Skulduggery đổ đầy xăng cho chiếc Bentley. Vừa đợi nhận tiền thừa, nó ngắm những thanh sô cô la bày trong tiệm. Nó không nhớ lần cuối cùng được ăn sô cô la là khi nào nữa. Stephanie thường ăn sô cô la có chuyện bất ổn xảy đến. Nhưng những ngày này, sô cô la cũng không thể bù đắp nỗi.

Chẳng có gì tạm gọi là ổn cả. Tanith bị thương, Rừng Rợn giờ chỉ là pho tượng, và họ có thêm tên lính Dao Phay Trắng để xử lý. Tất cả dường như sắp đến hồi kết khiến Stephanie tự hỏi sao họ cứ phải gắng sức chiến đấu mãi. Tuy nhiên, cô bé chưa bao giờ đem chuyện này nói với Skulduggery. Hình như chú ấy nghĩ nó cũng như chú – không bao giờ bỏ cuộc, không bao giờ đầu hàng. Nhưng cô bé không như Skulduggery được. Sở dĩ cô bé không nói là vì nó không muốn làm anh thất vọng. Nhưng sự thật là Valkyrie Cain trong tâm trí Skulduggery mạnh mẽ hơn Stephanie Edgley nhiều.

Nó trở ra ngoài. Skulduggery trả ống bơm xăng lên máy bơm. Tanith rời đi trong giây lát để ngâm tay trong dung dịch mà cô đã đưa cho Stephanie.

Bây giờ họ chỉ có một mình, Stephanie không biết phải nói gì. Skulduggery đóng nắp thùng xăng lại và đứng đó, vô cùng lặng lẽ. Với chiếc mũ và chiếc khăn quàng che đi hàm dưới, trông chú như một ma nơ canh đứng ở đó cho đến thiên thu.

- Cháu xin lỗi. – Stephanie nói. Skulduggery nhìn nó.

- Nếu không phải tại cháu, có lẽ bây giờ chú Rừng Rợn đang... đang ở cạnh bên chúng ta. Là lỗi của cháu khiến chú ấy phải dùng năng lực của đất. – Nó cố gắng để giữ giọng mình không run – Chú ấy sẽ như vậy trong vòng bao lâu nữa? Chú có biết không?

Skulduggery im lặng một lúc.

- Chú thực sự không biết, Valkyrie à. Đó là thứ quyền năng khó đoán nhất mà chúng ta có. Chú ấy có thể kẹt dưới lối đó trong một ngày, một tuần, hoặc một trăm năm. Không có cách nào biết được cả.

- Cháu đã làm hỏng chuyện.

- Không đâu...

- Tên Dao Phay săn lùng cháu. Đáng lẽ chú Rừng Rợn không cần phải...

- Không ai ép Rừng Rợn phải làm gì cả. – Skulduggery cắt ngang – Đó là quyết định của chú ấy. Không phải lỗi của cháu. Xà Biển phái người đến giết cháu để làm chú đau khổ. Mục tiêu của hắn là vậy.

- Hắn phái tay sai bắt cháu vì hắn biết cháu không có khả năng tự vệ. Hắn biết chú trông nom cháu, biết cháu là điểm yếu của chú.

Skulduggery nghiêng đầu.

- Trông nom cháu ư? Cháu nghĩ vậy thật ư? Cháu nghĩ chú phải trông trẻ nít à?

- Không phải vậy sao? Cháu không có phép thuật; không biết đánh nhau; cháu không thể ném lửa và chạy trên trần nhà. Cháu có ích gì cho chú chứ? Cháu thật yếu đuối.

Skulduggery lắc đầu.

- Không, không phải thế đâu. Cháu chưa hề được huấn luyện làm phép thuật hay chiến đấu, nhưng cháu không yếu. Xà Biển đánh giá thấp cháu, mọi người đánh giá thấp cháu. Cháu mạnh

hơn tất cả bọn họ đều biết. Cháu mạnh hơn cháu tướng đấy.

- Mong là chú nói đúng.

- Tất nhiên. Chú là chú mà.

Stephanie nghe thấy tiếng chuông điện thoại và trông thấy Tanith đang tiến lại gần dưới ánh nắng chói chang ngoài sân trước. Cô ấy đã băng một miếng gạc quanh cổ tay. Công thức thần kỳ của hỗn hợp chữa thương chắc đủ để làm bớt sưng và làm thuyên giảm vết thương. Tanith áp điện thoại vào tai. Stephanie không thích vẻ mặt buồn hiu của cô trong lúc nghe điện thoại.

Cô gái gác máy nhưng không nói nửa lời.

- Anh Skulduggery. – mãi sau cô nói nhỏ - Anh có bật điện thoại không vậy?

- Pin yếu. – Skulduggery nói gọn lỏn.

- Họ cố liên lạc với anh. Người Quản Lý, nhân viên Điện Thờ.

- Có chuyện gì vậy chú?

- Các Trưởng Lão. – Tanith thần thờ – Sắc Sảo phản bội họ. Các Trưởng Lão đã chết.

Stephanie vụt đưa tay che miệng.

- Trời...

- Hóa ra trước giờ Tome làm tay sai cho Xà Biển suốt. Đồ phản bội. Bliss cũng vậy. Chúng đều là lũ phản bội. Skulduggery, mình làm gì bây giờ?

Stephanie nhìn Skulduggery, thầm cầu nguyện anh có ngay một kế hoạch tuyệt vời, một mưu kế đảm bảo thắng lợi và một kết thúc có hậu. Nhưng Skulduggery chỉ làm thỉnh.

- Anh có nghe tôi nói không đấy? – Giọng thần thờ của Tanith biến mất, nhường chỗ cho cơn giận ghê gớm - Anh có nghe tôi vừa bảo gì không? Anh có bận tâm không? Hình như không thì phải. Chắc anh muốn chết lần nữa; có lẽ anh muốn sum vầy cùng vợ con, nhưng này! Còn chúng tôi không muốn chết, anh nghe chưa? Tôi không muốn, Valkyrie cũng không.

Skulduggery đứng im phắc. Như gã bù nhìn. Câm Lặng.

- Theo anh, ta có thể chống chọi với Xà Biển không? – Tanith hỏi – Cả Tome? Cả Bliss? Và Tên Dao Phay đó? Anh có nghĩ ta có thể chống lại tất cả lũ chúng nó?

- Thế theo cô thì sao? – Skulduggery ôn tồn nhưng cứng rắn – Rút lui để Xà Biển lộ hành sao? Rút lui để hãn tự do chiêu mộ thêm đồng minh, để hãn mở cổng đón những Kẻ Vô Diện tràn vào sao?

- Thế của hãn đang lên, anh không thấy ư? Xà Biển sẽ thắng cuộc chiến này!

- Không có chuyện đó đâu.

- Sao cơ?

- Không có chuyện đang thắng hoặc đang thua. Chỉ có thắng lợi và thất bại, có kẻ chiến thắng và kẻ bại trận. Đó là những điều tuyệt đối. Tất cả những gì ở giữa chỉ là để ta cố gắng chiến đấu tiếp thôi. Xà Biển chỉ thắng khi nào không còn ai đứng lên chống lại hãn. Từ giờ đến đó, chỉ có một cuộc đấu tranh, và hải triều luôn thay đổi.

- Thật điên rồ...

Skulduggery quay phắt lại. Stephanie tưởng đâu anh định đánh Tanith.

- Tôi vừa chứng kiến bạn chí thân bị hóa thành tượng. Đáng Kính và Quạ Đen, hai trong số rất ít người được tôn trọng trên trái đất này đã bị sát hại. Nên, đúng vậy, cô rất đúng khi nói số đồng minh của ta đang giảm xuống rất nhanh, nhưng ngay từ đầu đây đã chẳng phải là một

cuộc chiến dễ dàng. Mất mát là chuyện không thể tránh khỏi. Cô có biết ta phải làm gì không? Ta vượt qua mất mát mà tiến tới vì không còn con đường nào khác. Giờ tôi sẽ đi chặn tay Xà Biển, một lần và mãi mãi. Ai muốn đi cùng, tôi rất sẵn lòng đón nhận. Ai không muốn đi cũng không sao. Xà Biển sẽ phải dừng tay; đó là chân lý cuối cùng.

Skulduggery trở vào chiếc Bentley, khởi động máy. Stephanie ngáp ngừng giây lát rồi mở cửa xe, vào ngồi ghế cạnh tài xế. Nó quay sang nhìn Skulduggery lúc thắt dây an toàn nhưng anh vẫn nhìn thẳng. Skulduggery đợi ba giây, cài số xe, chuẩn bị phóng xe đi. Cuối cùng, Tanith theo vào xe.

- Không cần phải xúc động lắm đâu.

Tanith làm bầm khiến Stephanie mỉm cười. Skulduggery cho xe lăn bánh ra đường và phóng vút đi.

- Chúng ta đi đâu đây chú?

- Nãy giờ cháu không nghe à? – Skulduggery hình như đã quay về với con người cũ – Ta phải chặn tay Xà Biển. Chú vừa thuyết giảng một tràng đầy thôi. Nghe cũng xúc động đấy chứ.

Tanith ghé sát lại:

- Anh có biết hắn ở đâu không?

- Có. Tôi nghĩ đến chuyện ấy từ lúc đổ xăng cơ.

- Chuyện gì cơ?

- Chuyện Thanh Quyền Trọng. Tại sao Xà Biển lại theo đuổi Thanh Quyền Trọng nào?

Stephanie cau mày.

- Vì nó là vũ khí tối thượng.

- Và hắn muốn nó để làm gì?

- Để, chú biết đấy, đoạt được thông tin về nghi thức hắn cần nhằm đưa những Kẻ Vô Diện quay lại, để ép bất cứ ai biết điều đó phải nói cho hắn biết.

- Không phải.

- Hắn không dùng Thanh Quyền Trọng để có được thông tin về nghi thức đó à?

- Thanh Quyền Trọng quá vụng về, quá cồng kềnh. Nếu hắn đe dọa kẻ duy nhất trên cõi đời này, người biết về nghi thức đó – lẽ dĩ nhiên chọn cách thà chết chứ không nói ra thì sao? Vậy thì hắn phải gì đây? Không. Hắn dùng Thanh Quyền Trọng để giết các Trưởng Lão. Đó là lý do duy nhất hắn cần nó. Hắn biết hắn không đủ mạnh để tay không chống lại họ.

- Làm thế giúp gì được về việc nghi thức?

- Đây không còn là về nghi thức nữa. Nếu giết các Trưởng Lão thì cháu sẽ được cái gì?

- Nghe như đùa ấy.

- Valkyrie...

- Cháu không biết.

- Có, cháu biết đấy. Nghĩ đi nào. Giết các Trưởng Lão thì sẽ được gì nào?

- Hồn loạn à? Sợ hãi? Ba chỗ đậu xe của Điện Thờ chẳng hạn? Skulduggery nhìn nó và mọi thắc mắc của nó được sáng tỏ.

- Trời đất. – Stephanie lẩm bẩm.

- Hắn đang nhắm đến Cuốn Sách. – Skulduggery tiếp tục – Hắn cần Thanh Quyền Trọng để

giết Đấng Kính và Morwenna Qua Đen, từ đó dần hủy hoại Ý chí của các Trưởng Lão. Hắc không cần ép ai khai nhận; hắc chỉ cần đặt câu hỏi. Xà Biển đã theo đuổi cuốn sách từ lâu rồi.

TÀN SÁT

— hành phố Dublin chìm vào im lặng lúc họ đến Bảo Tàng Sáp, như thể cả thành phố đang nín thở vậy. Bầu trời đầy sao giờ đầy mây đen khi họ lục tục rời chiếc Bentley. Khi cả nhóm đến được cổng bên hông Bảo Tàng thì cũng là lúc trời mưa nặng hạt. Trên con đường mặt tiền những ngôi nhà đóng kín cổng, xe chạy bắn nước tung tóe khi lăn bánh qua những vũng nước. Khách qua đường hồi hải cảm cúi đi thật nhanh. Dù rảo bước nhưng Skulduggery cũng rất cảnh giác lúc anh tiến đến gần cánh cửa mở toang. Stephanie và Tanith theo sát sau lưng anh.

Trên đường đi, Stephanie những tưởng ở đây hẳn có một cuộc chiến khốc liệt đang ở cao trào – nó tưởng phải có nhiều âm thanh của một cuộc hỗn chiến. Nhưng quanh nó chỉ là những hình người sáp câm lặng. Đang rảo bước trong khu triển lãm để đến chỗ có cánh cửa bí mật, Skulduggery đột nhiên đi chậm lại rồi dừng hẳn.

- Chuyện gì vậy ạ?

Skulduggery từ từ ngoái đầu nhìn xuyên màn tối.

- Chú không định khiến mọi người phát hoảng, nhưng trong này không chỉ có một mình nhóm ta.

Anh vừa dứt lời, Lữ Người Vô Hồn đã hiện hình. Chúng tách mình khỏi bóng tối chỉ với âm thanh sột soạt khe khẽ báo hiệu. Nháy mắt, Stephanie và đồng đội đã bị vây kín bởi những sinh vật vô hồn, vô cảm và vô tâm.

Tanith phóng ngang qua chúng, lưới kiếm vung lên vô cùng thận trọng và đầy công lực, mỗi nhát tước đi “mạng sống” của một Kẻ Vô Hồn. Đang kia, Skulduggery vừa búng ngón tay, một nhóm Người Vô Hồn lập tức sáng lên. Stephanie lùi lại khi chúng cong oằn người lăn lộn. Ngọn lửa nuốt chửng vỏ da thịt bên ngoài, đốt cháy thứ khí ga bên trong. Lửa và nhiệt độ cao gây tiếng nổ ì ùng trong lúc bọn Người Vô Hồn thay nhau đổ rạp xuống.

Nhưng một tên tránh được ngọn lửa tử thần và lao thẳng về phía Stephanie. Cô bé vung tay đâm vào giữa mặt hắn. Nắm tay nó dễ dàng lún ngập xuống da mặt hắn. Nhưng hắn cũng vung tay đâm Stephanie; cô bé thụp xuống tránh được đòn chí mạng. Nó lao đến gần đối phương hệt như chú Skulduggery từng làm. Cô bé huých ngang hông hắn và xoay người. Tên Vô Hồn ngã xuống sàn. Stephanie ra đòn không duyên dáng và xinh xắn cho lắm, nhưng rất hiệu quả. Trong khi hắn vẫn dán lưng xuống nền nhà, nó nắm cổ tay và đập lên ngực hắn. Sau tiếng soàn soạt như xé giấy, nó giật mạnh cánh tay hắn đứt lìa.

Trong lúc tên Vô Hồn dần bẹp dí dưới chân nó, Stephanie chợt nhận thấy xung quanh yên ắng lạ thường. Quay sang tìm Skulduggery và Tanith, Stephanie thấy cả hai đang nhìn nó.

- Không đến nỗi nào. – Tanith nhướn mày, khen.

- Tên cuối cùng đấy. – Skulduggery nói – Giờ hãy vào tiết mục chính đi.

Cánh cửa bí mật bật mở như một vết thương há hoác. Có xác một tên lính Dao Phay nằm ngay sau cửa. Stephanie ngáp ngừng một chút rồi bước qua thi thể kẻ xấu số rồi cùng đồng đội xuống bậc tam cấp.

Phòng giải lao của Điện Thờ chịu sự tàn sát lớn nhất. Xác chết ngổn ngang khắp nơi. Không có ai bị thương, không một ai hấp hối – chỉ có xác chết mà thôi. Có xác bị bấm vằm làm trăm mảnh, có xác còn nguyên không một vết trầy nhỏ. Phủ khắp nền nhà là một lớp bụi: thi thể của nhiều người bị quyền năng của Thanh Trượng thiêu đốt mà thành. Stephanie không muốn chạm vào xác của bất kỳ ai. Nhưng xác chết ở đây chất chồng khắp nơi khiến nó có muốn vậy cũng khó.

Cô bé vừa đi ngang qua Người Quản Lý. Cơ thể ông co quắp, những ngón tay cong oằn, cứng đờ. Gương mặt của giờ biến thành mặt nạ khủng khiếp, cũng như những nạn nhân khác dưới bàn tay phải đỏ máu của Xà Biển.

Skulduggery đến cánh cửa phía bên trái và nhìn quanh xem trong dãy hành lang có ai không. Tanith đến bên, áp sát tường nghe ngóng rồi gật đầu với Skulduggery. Thám tử xương bước lên một bước rồi dừng lại gật đầu. Cứ thế, họ đi ngày càng sâu hơn vào bên trong Điện Thờ.

Stephanie tự nhủ: không thể cứ cắm đầu lao vào nguy hiểm được nữa. Âm hiệu vừa rồi là cũng chính là dấu hiệu khiến họ lo sợ.

Stephanie theo sát gót nhóm bạn mà lòng bàn tay rịn mồ hôi và cổ họng khô rát. Cô bé chợt nhớ bố mẹ đến cồn cào. Nếu cô bé chết trong hôm nay, ngay tối nay, liệu bố mẹ nó có biết chẳng? Ảo ảnh của Stephanie sẽ tiếp tục màn kịch, còn bố mẹ sẽ dần nhận thấy ảo ảnh, thứ họ tưởng là con gái mình, không có tình cảm. Không biết rằng tất cả chỉ là trò bịp, họ vẫn nghĩ đó là Stephanie. Cho đến cuối đời, bố mẹ nó vẫn còn tưởng con gái không hề yêu quý mình.

Stephanie không muốn bố mẹ mình phải sống với trải nghiệm đó. Cô bé nghĩ mình sắp chết. Nó nên trở về, quay đầu chạy thoát thân. Chuyện ở đây không liên quan đến nó. Thế giới này cũng chẳng phải của Stephanie. Như chú Rừng Rợn từng nói lúc mới gặp nó – Gordon thiệt mạng chỉ vì những thứ vô nghĩa này. Có phải nó đang hăm dọa đi theo vết xe đổ của bác ấy không?

Stephanie không nghe thấy bất kỳ tiếng động nhỏ nào báo hiệu sự hiện diện của hắc. Nó không nghe được tiếng bước chân hắc, ngay cả khi hắc đến gần nó đến nỗi có thể với tay chạm vào tóc nó. Mắt nó không thấy hắc, dù chỉ là cái bóng hay ảo ảnh; bởi nếu hắc đã không muốn bị phát hiện, không ai có thể nhìn thấy hắc. Nhưng khi hắc chuyển động sau lưng cô bé, Stephanie biết có hắc ở gần. Nhờ luồng không khí dao động nhẹ lướt trên da tay, Stephanie biết mà không cần phải ngoái nhìn – nó chỉ biết, thể thôi.

Stephanie chạy vọt lên trước. Skulduggery và Tanith thấy cô bé lộn vòng rồi ngồi bật dậy.

Tên lính Dao Phay Trắng hiện nguyên hình: hắc đứng đó trắng bệch như một hồn ma, chết chóc như một dịch bệnh.

Tanith quay lại thì thấy Valkyrine lộn vòng và đứng lên ngay, còn tên Dao Phay Trắng ở ngay sau lưng cô bé.

- Valkyrie. – Tanith cố trấn tĩnh. Cô nghiêm giọng – Ra sau lưng chị ngay.

Thấy Stephanie làm theo nhưng tên Dao Phay định cản đường cô bé.

- Để tôi giữ chân hắc. – Tanith không rời mắt khỏi kẻ thù – Hai người đi tìm Xà Biển đi. Nói đoạn, cô rút kiếm khỏi vỏ. Tiếng bước chân của Skulduggery và Stephanie ngày một xa dần. Tên Lính Dao Phay với tay sau lưng rút lưỡi hái sáng loáng.

Tanith bước về phía hắc.

- Ta có lệnh cho người đánh lạc hướng lũ Người Vô Hồn!? Người là một trong hai lính Dao Phay được cử đi với chúng ta.

Hắc không trả lời, cũng không cử động.

- Tuy không thay đổi được gì, nhưng ta vẫn xin lỗi về việc đã xảy đến với người. Người hãy hiểu quyết định của ta là cần thiết. Và tuy không thay đổi được gì nhiều, ta vẫn xin lỗi về những gì sắp đến với người. Tiếc là cả việc ấy cũng là cần thiết. – Hắc xoay cây lưỡi hái trên tay, còn Tanith nhướn mày thách thức – Đến đây thử sức nếu người nghĩ người đủ cứng cỏi.

Hắc lao đến trước khiến Tanith phải tự vệ. Cô gái nhảy lên vung kiếm về phía hắc. Hắc lùi lại tránh và xoay người phất lưỡi hái qua đầu Tanith. Thanh kiếm của cô hết cỡ đòn từ lưỡi hái sắc ngọt đến cán lưỡi hái của đối phương. Vũ khí lợi hại của tên lính Dao Phay không chỉ đấu với thanh kiếm quý của Tanith. Ngay cả vỏ kiếm trầy trụa bên tay trái cô cũng tham chiến.

Tanith thụp xuống, tiến sát đối phương: như thế cô có nhiều ưu thế hơn vì lưỡi hái khó điều khiển ở cự ly gần.

Tuy đỡ đòn rất nhanh, nhưng hấn đang ở thế bị động. Thế rồi, có một lúc tên lính không đỡ kịp đòn tấn công của Tanith. Lưỡi kiếm của cô phất ngang sườn hấn khiến hấn lao đảo lùi ra xa tầm lưỡi kiếm có thể với tới. Tanith bất giác mỉm cười khi thấy có dấu máu vương trên áo hấn. Vết máu sậm màu dần và hóa thành một vết ố đen nơi xương sườn đối thủ. Nụ cười của cô cũng biến mất nhanh như vết thương của hấn. Tanith vừa lui vào một căn phòng chật đầy lồng sắt. Trong đó có cả đàn ông lẫn đàn bà, đứng hoặc ngồi lổ nhổ. Người trong lồng là những kẻ đại ác của những kẻ đại ác: chỉ những tội phạm thuộc tầng lớp bệnh hoạn và đáng tởm nhất bị nhốt ở nơi này. Những chiếc lồng này phê phép thuật của chúng, đồng thời nuôi dưỡng cơ thể chúng, khiến chúng luôn khỏe mạnh và được cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng. Mọi người, từ Trưởng Lão đến lính Dao Phay chưa bao giờ phải cho chúng ăn - những tên tội phạm này chỉ có thể bầu bạn với chính mình. Với những kẻ điên loạn và ích kỷ, đời sống trong lồng sẽ là cơn ác mộng.

Tên Dao Phay đuổi sát cô gái đang xuống bậc tam cấp. Tia lửa bắn tung tóe khi vũ khí của họ va chạm vào nhau chan chát.

Thoạt đầu, tù nhân trở mắt nhìn và không hiểu chuyện gì. Tên lính Dao Phay từng là cai ngục của chúng. Nhưng chúng nhận thấy dưới bộ đồ màu trắng kia là một kẻ cũng như mình. Thế là chúng bắt đầu la hét, reo hò khi thấy Tanith bị đẩy lùi. Giờ xung quanh cô gái toàn là kẻ thù.

Tanith giơ tay định đỡ đòn nhưng cổ tay bị thương của cô đành chịu thua. Tên Dao Phay thừa thắng xông lên, lưỡi hái sượt ngang qua bụng cô gái khiến máu văng tung tóe. Nhấn mặt đau đớn, Tanith rút lui. Sự tấn công dồn dập của tên Dao Phay khiến cô không kịp lấy lại sức để tiếp tục phòng thủ.

Lũ tù nhân cười lớn chế giễu, vươn tay ra ngoài cũi, gầm rú, nắm tóc cô, định cào cấu cô. Một trong số chúng túm được vạt áo choàng của cô gái. Tanith xoay người chui ra khỏi thân áo, tung kiếm và bao lên không trung để cởi nốt tay áo và kịp bắt lại trước khi tên Dao Phay tiến sát bên cô.

Hấn vung lưỡi hái về phía cô; Tanith đỡ bằng bao kiếm, tay kia vung kiếm lên nhưng hấn đối phương đã kịp xoay lưỡi hái đỡ thanh kiếm sắc, đồng thời chuẩn bị đà cho một đợt tấn công mới.

Tanith ngã người tránh, nhưng mất thăng bằng nên bị ngã. Tên Dao Phay xả lưỡi hái xuống, đầu lưỡi hái phập xuống đúng chỗ của Tanith trước khi ngã.

Bọn tù nhân tru lên những tràng cười điên dại khi thấy cô quay đầu bỏ chạy đến bước tường với tên Dao Phay truy sát ngay phía sau. Tanith nhảy lên tường, chạy lên cao cho đến khi đầu cô dốc ngược. Tanith vừa chạy trên trần nhà vừa đánh trả tên lính phía dưới. Hấn buộc phải lui về thế chống đỡ, hầu mong tránh đòn tấn công giáng xuống đầu.

Tên lính Dao Phay vung lưỡi hái lên cao nhưng chém hụt. Tanith trông thấy và tận dụng ngay cơ hội, bèn lấy bao kiếm đập vào bàn tay hấn khiến ngón tay phải duỗi ra. Cô để mặc người rơi tự do và lộn nhào trước khi tiếp đất, trước khi hấn kịp lấy lại thế tấn công. Giật cây lưỡi hái từ tay hấn, Tanith tung chân đá và hấn lao đảo lùi lại. Tanith xĩa mũi kiếm về phía hấn.

Bọn tù nhân ngưng chế giễu. Tên Dao Phay lùi một bước. Tanith vung lưỡi hái cắm phập vào ngực hấn. Đối thủ ngã khuỵu, máu đen rỉ xuống nền nhà.

Cô nhìn xuống hấn và thấy đôi mắt hấn nhìn lên cô qua chiếc mũ sắt. Rồi hấn gập người, hai vai buông thõng và ngã đập đầu xuống đất.

Đám tù nhân giờ thì thảo vế bất bình vì Tanith không chết. Tanith nắm chặt chuôi kiếm rút khỏi cơ thể tên Dao Phay, nhặt bao kiếm lên và chạy lên bậc thang.

Cô chợt nghe có tiếng động lớn vang lên từ đâu đó cũng trong Điện Thờ - là Kho Chứa. Tanith

bắt đôi chân mình phải chạy thật nhanh. Tuy nhiên, khi cô vừa lên bậc thang trên cùng, một tên tù binh chợt phá lên cười.

Quay nhìn, Tanith kinh hoàng thấy tên Dao Phay Trắng vươn dậy tự rút lưỡi hái đang cắm sâu vào ngực. Không ai có thể cản hắn được, cô tự nhủ. Xà Biển cũng vậy, không có cách gì ngăn chặn tội ác của hắn. Tanith định chạy cho hết cầu thang nhưng cô vừa nhấc chân, hơi thở cuối cùng cũng bị rút khỏi lồng ngực.

Tanith sững sờ cau mày đòi cơ thể phải chuyển động, nhưng nó không phục tùng. Cô nhìn xuống và thấy đầu lưỡi hái nhú ra khỏi lồng ngực mình.

Cô quay lại, rửa thềm khi thấy tên Dao Phay thông thả lên từng bậc thang tiến đến. Quả là một tay phóng dao cừ khôi. Tanith suýt bật cười nhưng tay phải không còn cảm giác, thanh kiếm tuột khỏi tay. Tên kia đi ra phía sau cô, cầm cán lưỡi hái rồi đi một vòng kéo cả Tanith theo. Hắn quan sát Tanith như muốn biết cô đau đến mức nào, nhắc hắn nhớ hắn cũng từng có chung cảm giác đó.

Dao Phay chỉ cần vịn tay, Tanith ngã khụy xuống. Cô thở gấp khi hắn rút vũ khí khỏi ngực mình, trông thấy máu của chính mình, quện với màu máu đen vương trên lưỡi hái. Cơ thể cô dần ngưng hoạt động. Cô không thể tự vệ được nữa.

Hắn đưa lưỡi hái lên cao. Tanith nhìn lên, chuẩn bị đón cái chết. Nhưng cô chợt nhận ra khi đi vòng quanh cô, hắn đã ra ngoài phạm vi cửa ra vào. Bây giờ hắn đang đứng tại hành lang.

Tanith nháy tới, sập cửa ngay trước mặt hắn, và áp tay lên cửa thì thầm.

- Chống chịu.

Một lớp màng trải trên bề mặt cánh cửa đúng lúc tên Dao Phay nện cửa rầm rầm từ phía ngoài.

Cô đã thất bại, dù giữ được chân hắn trong chốc lát nhưng Tanith không thể ngăn được Dao Phay. Con chó săn đã lại về bên Xà Biển.

Tanith gượng dậy nhưng cơ thể cô không chống đỡ nổi nữa. Cô ngã xuống sàn. Những tên tù nhân quan sát sau song sắt với ánh mắt thích thú. Khi máu bắt đầu rỉ ra, thấm ướt tấm áo chùng, chúng bắt đầu thì thào.

SÂU TRONG LÒNG DUBLIN, SỰ CHẾT CHÓC

— Tên Dao Phay Trắng đứng đó, trắng bệch như một hồn ma, lặng im như cơn dịch bệnh.

- Valkyrie. – Tanith ra lệnh – nấp sau lưng chị đây này. Stephanie lùi lại nấp sau lưng Skulduggery.

- Tôi sẽ giữ chân hắn. – Tanith khẳng khái – Hai người đi tìm Xà Biển đi. Nói đoạn, cô rút kiếm cùng lúc tên lính cũng rút lưỡi hái của hắn.

Stephanie cảm thấy Skulduggery chạm vào cánh tay cô và cả hai cùng đi xa khỏi Tanith và tên lính.

- Cháu phải lấy được Thanh Quyền Trượng nhé. – Skulduggery dặn khế lúc đi cùng cô bé ngoài hành lang – Cháu có thể lại gần nó, chú thì không. Kế hoạch không hay lắm nhưng đôi lúc ta chỉ cần đơn giản hóa để giải quyết vấn đề.

Kho Chứa đã hiện ra phía trước. Họ bước chậm lại khi Skulduggery nắm cả hai tay cô bé và quay sang đối diện với nó.

- Nhưng cháu phải nghe lời chú. Nếu có chuyện không ổn, nếu yếu tố bất ngờ thất bại, ta muốn cháu phải ra khỏi đây ngay. Dù chú có gặp chuyện gì chẳng nữa, chú vẫn muốn cháu tự cứu lấy mình và chạy thoát thân, cháu có hiểu không?

Stephanie nuốt khan.

- Dạ hiểu.

Skulduggery ngập ngừng.

- Xà Biển sử dụng vợ con chú như một thứ vũ khí chống lại chú. Để làm thế hắn phải giết họ. Hắn đã sử dụng cái chết của người thân chú để giết chú. Valkyrie à, nếu cháu có chết, hãy giành cái chết cho cháu, và chỉ của cháu mà thôi. Chào đón nó hay không hoàn toàn tùy thuộc vào quyết định của một mình cháu thôi nhé.

Nó gật đầu.

- Valkyrie Cain thân mến, chú rất vui khi được quen biết cháu. Nó nhìn Skulduggery.

- Cháu cũng vậy.

Nếu có môi, Stephanie biết Skulduggery thế nào cũng cười. Hai chú cháu nhón chân đến gần cánh cửa mở sẵn. Stephanie có thể thấy Xà Biển, Thanh Quyền Trượng trong tay, đang quay lưng về phía họ, bước từng bước chậm rãi và vững vàng về phía Cuốn Sách của Những Cái Tên. Tome Sắc Sảo quan sát hắn nhưng cũng quay lưng lại phía cửa.

- Cháu không thấy Bliss. – Stephanie thì thào. Skulduggery lắc đầu như muốn nói anh cũng không thấy hắn.

Sau một thoáng do dự, Stephanie vào Kho Chứa rồi rón rén đi sang trái. Nó đến chiếc bàn nặng nề chất đầy những tạo tác và nhìn xung quanh. Xà Biển đứng lại khiến Stephanie thoáng nghĩ hình như hắn biết nó đang ở đây. Nhưng nó chỉ thấy hắn ngoái nhìn và lắc đầu.

- Nó vẫn còn mạnh quá. – Xà Biển nói.

- Nó đã yếu hết mức có thể rồi. – Tome Sắc Sảo nhận định – Tôi cứ tưởng nếu Đáng Kính và Morwenna chết thì bức tường ý chí sẽ vô giá trị. Nhưng tôi không thể rút lại cố gắng khi trước của mình cho bùa chú này, không thể nếu không có hai người kia cùng tham gia với tôi trong nghi lễ.

Xà Biển quay về phía Tome, nhướn mày.

- Đáng ra ta không nên giết họ.

- Tôi đâu có giết họ! – Tome biện hộ - Là Ngài đó chứ? Stephanie cúi thấp và trườn ra phía sau bàn. Xà Biển cười lớn.

- Ừ thì ta tự tay biến họ thành cát bụi. Nhưng chính người là người bày mưu hãm hại họ. Sắc Sảo này, chính người dụ họ vào. Người phản bội họ.

Tome quay phắt về phía Xà Biển, tay run run chém mạnh vào không khí.

- Không! Không phải là tôi. Chính điểm yếu của họ, chính thiếu sót của họ đã giết chết họ. Họ có quyền năng nhưng lại quyết định chỉ, chỉ ngồi đó, lãng phí phép thuật.

- Trước nay ta không hề biết người nhiều tham vọng như vậy...

- Không ai nghĩ như vậy cả. Họ bảo rằng Tome Sắc Sảo, hẳn là một vị thần vô danh. Hẳn không phải người khỏe nhất. Hẳn không phải người thông minh nhất... hẳn không là gì cả. Đó là những gì họ nói. Tôi biết chứ. Ai cũng xem thường tôi suốt chừng ấy năm. Đã đến lúc họ công nhận sức mạnh của tôi.

Chống hai tay và hai đầu gối xuống đất, Stephanie từ từ bò đến chỗ chúng. Nó nấp trong tối còn chúng không nhìn về hướng này. Nhưng chỉ cần một trong hai đứa quay lại, khả năng nó bị phát hiện không nhỏ. Hiện Stephanie không có tâm trạng làm liều.

- Tôi sẽ bắt chúng phải trả giá. – Tome cay cú – Tất cả những ai từng nghi ngờ tôi. Đường phố sẽ thấm đẫm máu của chúng cho xem.

- Nghe ghê đấy. – Xà Biển ngẩng đầu nhìn lên. Stephanie thấy Cuốn Sách của Những Cái Tên rời khỏi bệ và lơ lửng một lát. Sau đó, Xà Biển lau bầu vể thiếu kiên nhẫn và lại đặt sách xuống.

- Tôi đã nói rồi, làm vậy không hiệu quả đâu! – Tome can – Vấn đề ở đây là cách ông tiếp cận nó. Cách tiếp cận không liên quan đến vật chất; hàng rào bảo vệ sách không đứng sừng sững ở đó cho ông thấy. Nó là tường bảo vệ tinh thần mà!

Stephanie nín thở. Cô bé đang nấp đằng sau cột đá bên cạnh chúng. Tiếng Xà Biển gần đến nỗi như được rót vào tai nó vậy.

- Vậy là theo vị Trưởng Lão cuối cùng còn sống sót như ông, rào cản kia chưa yếu đến mức ta có thể tiếp cận cuốn sách chứ gì?

- Đúng, nhưng đó không phải lỗi của tôi! Tôi đã thử hết cách rồi!

- Phải, đúng thế. Giờ ta chỉ cần người giúp một chuyện nhỏ thôi.

- Ý ngài là gì? – nói đến đây giọng Tome lạc hẳn đi – Ngài đang làm gì thế? Chĩa thứ đó ra chỗ khác, Xà Biển. Tôi cảnh cáo ông, chĩa nó...

Một tia sáng đen lóe lên. Sau đó chỉ còn im lặng như tờ.

Lát sau, nó nghe tiếng chân Xà Biển lại vang lên. Stephanie ghé nhìn: hẳn đang thông thả đếm bước, mắt không rời Cuốn sách, lưng hẳn quay về phía Stephanie. Đây là thời cơ duy nhất của cô bé.

Nó rón rén vòng ra từ phía sau cột đá, ráng phốt lò đồng tro bụi dưới chân. Stephanie không còn cách tiếp cận nào khác mà không bị phát hiện. Hẳn có nghe thấy nó, cảm thấy nó cũng không sao. Quan trọng là giờ hẳn đang cầm Thanh Quyền Trượng quá lỏng lẻo.

Stephanie nheo mắt bước lên.

Xà Biển đã nghe thấy và quay lại nhưng cô bé không quan tâm. Stephanie giơ cao tay, khoát tay mạnh mẽ, rồi xòe rộng bàn tay đẩy luồng không khí ra trước. Khoảng không quanh bàn tay Stephanie dợn sóng: Thanh Quyền Trượng bay khỏi tay Xà Biển, bay ra xa khỏi chỗ hai người

đang đứng và bắn vào bức tường đối diện.

Xà Biển quay lại, rít lên giận dữ. Họ nghe thấy tiếng Thanh Quyền Trương cất tiếng hát khi Skulduggery lao đến. Skulduggery bay lên, khoảng không quanh anh lấp lánh khi người anh vút lên trước. Anh bay nhanh như tia chớp, đâm sầm vào Xà Biển và kéo hẳn lên cao.

Cả hai cùng đâm sầm vào bức gỗ khiến làm đổ sập, Cuốn sách rơi trong khi cả hai lồm cồm ngồi dậy. Skulduggery đứng lên trước, túm cổ áo Xà Biển, đẩy hẳn vào cột đá và thẳng tay đâm hẳn khiến hẳn ngã ngửa ra sau. Xà Biển nhảy tới tấn công trước nhưng Skulduggery đã kéo tay hẳn, sấn lên luồn tay xuống dưới nách hẳn. Anh xoay người bẻ quặt tay hẳn khiến Xà Biển tru lên đau đớn sau một tiếng rắc lớn vang khắp căn phòng. Xà Biển cố gắng triệu hồi luồng hơi tím nhưng Skulduggery gạt tay hẳn, chặt mạnh tay vào cổ hẳn. Xà Biển ho khan, ngã dúm dui. Skulduggery đá mạnh cặp chân vốn đã mất thăng bằng của hẳn.

- Người chẳng bao giờ đánh đấm được cho ra trò. – Skulduggery đứng trên người hẳn – Cũng tại người đâu cần phải hạ thủ, phải không? Đánh đấm mà làm chi khi có bè lũ tay sai chiến đấu cho mình. Bè lũ của người đâu hết rồi, Nefarian?

- Ta không cần chúng. – Xà Biển lầm bầm – Ta không cần ai cả. Ta sẽ đè nát người. Nghiền xương người thành bụi.

Skulduggery nghiêng đầu.

- Nếu mi không có một đội quân giấu dưới chiếc áo lụa kia, ta sẽ chẳng tin lời người đâu.

Xà Biển lồm cồm bò dậy lao vào Skulduggery, nhưng anh vừa đá vừa thụi vai hẳn. Xà Biển quy gối ngã lăn ra đất.

Stephanie phải lấy được Thanh Quyền Trương trước khi Xà Biển kịp hồi phục. Từ nền nhà, nó ngồi bật dậy và thấy Cuốn Sách của Những Cái Tên đang nằm ngay bên cạnh nó. Khi Stephanie nhìn vào trang sách, những hàng tên bắt đầu tự sắp xếp lại trước mắt nó. Tuy mới thoáng thấy tên mình trên đó, nó đã phải nhìn lên khi nghe tiếng Skulduggery gầm gừ.

Xà Biển quỳ xuống, môi không ngừng mấp máy, bức tường đằng sau Skulduggery sống dậy với những cánh tay vươn ra túm lấy anh. Skulduggery bị kéo giật ra sau. Xà Biển đứng thẳng dậy. Một tràng những tiếng xương gân kêu răng rắc nổi lên khi xương cốt Xà Biển hồi phục trở lại.

- Những lời cốt nhả thông minh của người đâu rồi, thám tử? Skulduggery gắng vùng vẫy nhằm thoát khỏi hàng chục cánh tay đang đeo bám.

- Tai người to thật đấy.

Skulduggery kịp nói trước khi bị kéo đi mãi vào bên trong bức tường, và biến mất.

Xà Biển nhìn quanh tìm Stephanie và thấy nó đang đứng gần Thanh Quyền Trương.

Hắn búng tay: một sợi khí tím bay về phía Thanh Trương. Hắn thu tay về, Thanh Trương từ dưới đất bay lên nhưng Stephanie đã lao đến giành lấy cuốn sách.

Tuy sách bị kéo đi nhưng lực nắm của nó mạnh hơn. Sợi khí tím bất ngờ tan biến khiến cô bé rơi phịch xuống sàn. Nghe tiếng loảng xoảng, Stephanie nhìn quanh thì thấy một chiếc bàn đang bay về phía nó. Nó cố gắng nhảy sang bên để tránh nhưng không kịp.

Bàn đập mạnh vào người cô bé. Stephanie la hoảng, buông Thanh Trương và ôm cái chân gãy. Nó nhắm mắt không để rơi lệ vì đau. Nhưng khi mắt nó bừng mở. Bliss đã bước vào phòng.

- Người đã ở đâu thế? – Xà Biển gắt.

- Tôi bị giữ chân. – Bliss trả lời – Nhưng hình như không có tôi, ngài vẫn thành công như thường. Xà Biển nheo mắt.

- Đúng vậy. Tuy nhiên vẫn còn một kẻ địch phải giải quyết. Bliss nhìn xuống Stephanie.

- Ngài định giết nó à?

- Sao lại là ta? Không đâu, là người đấy.

- Sao cơ?

- Nếu muốn nhận phần thưởng đêm nay, người phải để tay mình dính chút máu chứ.

- Ngài muốn tôi giết một đứa con nít không biết tự vệ à? – Bliss không tin ở tai mình.

- Hãy xem đây như bài sát hạch về lòng trung thành của người đối với chủ nhân của mình. Không có vấn đề gì chứ?

Ông Bliss nhìn hẩn lạnh lùng.

- Ngài có vũ khí hay chỉ muốn tôi dùng roi đánh nó tới chết?

Xà Biển rút ra một con dao găm từ trong áo và quăng về phía Bliss. Hẩn bắt lấy dao, nắm thật chặt, kiểm tra trọng lượng. Stephanie cảm giác cổ họng khô rát.

Bliss nhìn nó nhưng không nói gì. Hẩn chỉ thở dài rồi vung dao lên. Stephanie nhắm mắt quay đi.

...Và nó nghe thấy Xà Biển bật cười.

Nó nhìn lại. Lưỡi dao không chạm đến Stephanie. Thậm chí không phóng về phía nó. Dao ở trong tay Xà Biển: hẩn bắt được dao đúng lúc mũi dao trên đường bay đến con người bên trái của hẩn.

- Đúng như ta dự đoán. – Xà Biển thủng thẳng.

Bliss lao về phía Xà Biển nhưng hẩn đã tháo bao tay, giờ bàn tay đỏ máu lên. Bliss ngã gục. Xà Biển lắng nghe tiếng kêu gào của ông Bliss trong giây lát trước khi hạ tay xuống. Bliss thở hổn hển.

- Ta không ngạc nhiên khi người muốn giết ta. – Xà Biển tiến về phía ông – Không ngạc nhiên khi người muốn xé xác ta ra làm trăm mảnh và với sức mạnh huyền thoại của người, ta biết người có thể làm được điều đó mà không tốn nhiều công sức. Nhưng hãy trả lời ta điều này, Bliss – có sức mạnh huyền thoại mà làm gì khi người còn không thể tiếp cận ta mà sử dụng nó?

Ông Bliss cố đứng lên, nhưng hai đầu gối chịu thua. Ông lại ngã xuống sàn.

- Ta rất tò mò. – Xà Biển tiếp tục – Sao người phải đóng kịch với ta? Việc gì phải làm thế cho tốn hơi tốn sức. Sao cứ đâm đầu vào chỗ chết thế, Bliss? Sao không đi theo dõi tên thám tử kia đi.

Ông Bliss lắc đầu.

- Chúng ta có thể không ngăn được người. Ta biết người mà, Xà Biển... Ta biết người lúc nào cũng có kế hoạch phụ. Người quá... nguy hiểm... thật quá khó đoán. Nhưng ta cần người đi lấy Thanh Trượng về cho ta.

Xà Biển cười nhếch mép.

- Để làm gì nào?

Giọng của Bliss nghe như có tiếng cười bên trong, dù đó là tiếng cười hết sức yếu ớt và kiệt quệ.

- Bởi vì khi có thanh Quyền Trượng trong tay, ta có thể tiên đoán từng động thái của người.

- Mi muốn tiên đoán quyền năng không thể bị đánh bại của ta à? – Xà Biển cười lớn – Giỏi đấy.

- Ai cũng có thể bị đánh bại. – Ông Bliss thì thào.

- À, phải. – Xà Biển nhún vai – Nhất là người.

Stephanie kinh hoàng nhìn Xà Biển một lần nữa chìa tay phải về phía Bliss. Ông Bliss oằn người đau đớn. Tiếng la hét của ông chói lói vang khắp phòng mãi cho đến khi Xà Biển biết ông không thể chịu đựng lâu hơn nữa, hắn kéo ông lên, áp một tay lên ngực ông, triệu hồi khí tím vào giữa lòng bàn tay. Người ông Bliss bắn văng ra sau bay vào đồng kệ sách tít cuối phòng. Ông không ngồi dậy được nữa.

Xà Biển quay về phía Stephanie.

- Xin lỗi vì sự gián đoạn nhé.

Hắn kéo Stephanie đứng lên. Xà Biển nắm ve áo choàng của cô bé mà nhắc bổng nó khỏi mặt đất. Mắt hắn nhìn xoáy vào nó. Chân Stephanie trở nên thừa, đứng đưa một cách tuyệt vọng trong khi nó bị cơn đau đớn dày vò.

- Sao người làm được thế? Sao người đến gần Thanh Quyền Trượng mà không bị phát hiện? Có cách phù phép nào ta chưa biết chăng?

Stephanie không trả lời.

- Nay Cain, ta biết mi đang giấu giếm, nhưng ta có thể thấy nỗi sợ hãi trong mắt mi. Hôm nay người chưa muốn chết phải không? Tất nhiên là không rồi. Mi còn cả quãng đời trước mặt. Nếu ngay từ đầu người đừng tham gia vào chuyện này, nếu mi để bác người yên nghỉ thì bây giờ người đã không phải ở đây.

Bác người cứng đầu lắm. Nếu hắn chịu đưa chìa khóa cho ta thì bây giờ mi đã không phải chịu cảnh này. Hắn làm chậm kế hoạch của ta, mi biết đấy, khiến ta phải nhiều phen điên đầu không cần thiết. Rất nhiều người đã chết vì hắn.

Stephanie nhăn mặt giận dữ.

- Ta cấm người đổ lỗi cho bác Gordon về cái chết của những người bị người giết!

- Ta đâu muốn thế. Ta đâu muốn xung đột. Ta chỉ muốn tiêu diệt các Trưởng Lão và lấy Cuốn sách thôi. Mi có thấy bấy nhiêu là mơ ước giản dị không? Thay vào đó ta lại phải lội qua một con sông đầy xác chết. Chính bác người gây nên cái chết của họ đấy.

Sự căm hờn của Stephanie biến lồng ngực nó thành băng giá.

- Nhưng mi không phải gia nhập đội quân chết chóc đó. Mi có thể sống sót qua trận chiến này. Mi có cơ hội sống. Ta thấy được điều gì đó ở mi. Ta nghĩ mi sẽ thích cái thế giới sắp được khai sinh.

- Không có đâu. – Stephanie khẽ nói.

Xà Biển mỉm cười đầy kiên nhẫn và cúi sát vào mặt nó.

- Mi sẽ được sống... nếu mi nói ta hay lý do khiến mi đến gần Thanh Quyền Trượng mà không bị phát hiện.

Không có vũ khí nào khác, Stephanie nhổ toẹt vào mặt hắn. Xà Biển thở dài chán ngán, ném nó vào cột đá. Toàn thân Stephanie đập mạnh vào đá lạnh ngắt. Người cô bé co rúm, rơi phịch xuống sàn nhà, lưng đập mạnh xuống đất.

Stephanie không thể tập trung. Cảm giác đau chột trở thành xa xôi. Tiếng Xà Biển nghe như từ phía bên kia bức tường vọng đến.

- Người không nói cũng không sao. Ta sắp biến cả thiên hạ thành nô lệ. Khi đó sẽ không còn bí mật nào nữa. Không ai giấu được ta bất kỳ phép thuật nào. Và khi Người Vô Diện quay về, thế giới này sẽ chìm vào bóng tối.

Bóng hắn đi ngang qua chỉ còn một hình thù mờ trong mắt Stephanie. Nó phải đứng lên. Nó phải ráng chịu và vượt qua. Đau quá. Stephanie phải chấp nhận rằng chân nó đã bị gãy. Giờ

Stephanie chỉ cần một xúc cảm – cơ thể Stephanie phải tràn đầy xúc cảm về ý thức về bản thân.

Stephanie nhớ đến cái chân gãy đang đau thốn. Cơn đau thính thoảng nhói lên từng chập, lần sau đau hơn lần trước, buốt lên tận óc. Cứ thế cơn đau chi phối, lan khắp cơ thể Stephanie. Cô bé cắn môi để khỏi bật khóc.

Nó nhìn lên thì thấy Xà Biển đang đến gần Cuốn sách. Stephanie bấu lấy cạnh bàn đu mình đứng dậy, dồn trọng lượng lên bên chân còn lành lặn. Cô bé nhặt thứ đầu tiên nó nhìn thấy – một lọ thủy tinh chứa đầy dung dịch màu xanh lá – và thẳng tay ném. Lọ nước trúng lưng Xà Biển vỡ choang; chất lỏng nhanh chóng bay hơi tan vào không khí. Xà Biển quay lại, giận dữ.

- Ranh con kia, mày vừa cho thấy mày khó chịu hơn ta tưởng, Hấn giờ bàn tay đỏ máu lên....

Hấn vừa chìa bàn tay đỏ máu thì từ đâu đó đằng sau Stephanie vang lên tiếng Thanh Quyền Trương hát vang. Skulduggery rơi tự do từ trần nhà xuống đứng bên cạnh Xà Biển. Viên thám tử nhìn quanh.

- Này,- Skulduggery hất hàm – Ta quay lại rồi nhé.

- Được lắm. – Nghe tiếng Xà Biển Skulduggery ngược nhìn lên.

Xà Biển đá mạnh vào hông Skulduggery khiến anh kêu lên đau đớn. Anh gượng dậy nhưng Xà Biển đã gạt tay anh, nắm chặt hộp sọ của anh, thúc đầu gối vào đầu Skulduggery khiến anh ngã ngửa.

Xà Biển quay sang Stephanie, nhưng chỉ dán mắt xuống sàn nhà đằng sau nó. Cô bé quay lại thì thấy Thanh Quyền Trương nằm đó. Stephanie định nhào ra lấy nhưng một luồng khí tím đã quấn quanh hông nó, kéo nó lết trên cái chân gãy. Stephanie kêu lên khi cơn đau như lưỡi dao phạt ngang người nó.

Xà Biển phóng dải khí tím về phía Thanh Trương, kéo nó về phía mình. Hấn xoay Thanh Trương trên tay, viên pha lê ánh lên thứ ánh sáng đen chĩa về phía Skulduggery. Thám tử thụp xuống tránh khiến mảng tường lớn phía sau anh biến thành cát bụi. Skulduggery rút súng nã vào ngực Xà Biển.

- Vẫn còn dùng thứ đồ chơi đó ư. – Xà Biển bình yên vô sự, khoái chí trêu tức – Lỗi thời quá đi.

Skulduggery đi vòng quanh hấn. Xà Biển hạ Thanh Quyền Trương xuống.

- Sẽ có người chặn đứng bàn tay tội ác của Người. – Skulduggery khẳng định – Số phận của Người là thế mà.

- Này kẻ thù truyền kiếp của ta, lần này có khác đấy. Những ngày đó đã xa rồi. Giờ còn ai dám đứng lên chống lại ta cơ chứ? Còn ai nữa đâu nào? Còn nhớ khi người còn sống không? Như trang nam nhi bằng xương bằng thịt, không phải hiện thân của sự nhạo báng đang đứng trước mặt ta đây. Người có nhớ khi đó chẳng? Người có cả đội quân hậu thuẫn, những người sẵn sàng chiến đấu và chết vì người. Bọn ta chỉ muốn đưa bọn Người Vô Diện trở về để tôn sùng họ như những vị thần. Còn các người lại muốn cách ly họ, tạo điều kiện cho thế giới con người thâm nhập vào đây, ca tụng cội trần tục, cho phép nó tồn tại và phát triển. Nhưng đến hôm nay, thời của chúng đã hết.

Ngón tay của Skulduggery siết chặt cò súng. Máu đen bắn từ ngực Xà Biển, nhưng vết thương lành ngay lập tức. Xà Biển cười lớn.

- Mi đã gây cho ta biết bao rắc rối trong những năm qua. Tiếc là ta sắp phải đánh dấu chấm hết cho nó.

Skulduggery hất đầu.

- Người định đầu hàng ư?

- Ta sẽ nhớ mi lắm. Dễ nhất là như người nghĩ: thà chết ngay còn hơn. Ta không nghĩ rằng

người sẽ thích cái thế giới mà chủ nhân và chúa tể của ta sắp tái tạo lại.

- Vậy người sẽ giết ta bằng cách nào? – Skulduggery hạ súng xuống và chìa tay ra – Với đồ chơi mới ư? Hay một chiêu thức mới người vừa học được?

Xà Biển mỉm cười.

- Đúng là ta có tăng thêm tiết mục. Khá khen cho người đoán đúng.

- Theo ta biết, người còn mang thuật gọi hồn ra đùa giỡn nữa phải không?

- Đúng vậy. Một tên lính Dao Phay làm của riêng. Mọi nhà đều nên có một con.

- Hẳn khó đối phó ghê – Ta đã thử mọi cách – nhưng hẳn cứ ngồi dậy như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Xà Biển cười lớn.

- Có nghe Thầy đồng từng nói: đã chết rồi thì còn ai giết nổi chứ?

Skulduggery ngẩng phắt.

- Hẳn là xác chết biết đi ư?

- Ồ, không. Ta không bao giờ giao du với loại tồi đến thế đâu. Tên này có thể tự sửa chữa, tự nạp năng lượng, tự chữa thương. Làm được thế không dễ dàng gì. Nhưng ta còn ra thể thống gì nếu có bấy nhiêu cũng không làm được.

- À phải rồi. – Skulduggery như vừa vỡ lẽ, và hiểu ra một điều lý thú – Đồng dụng cụ y khoa trong nhà kho. Tên Dao Phay là chuột lang thí nghiệm mức độ thành bại. Sau đó người áp dụng cho cả mình nữa.

- Chà, thám tử đại tài giờ mới đoán được à.

- Nói đi nói lại, Nefarian ạ, tên kia không hơn gì một xác chết biết đi. Cả người cũng thế thôi.

Xà Biển lắc đầu.

- Câu người vừa nói là những lời báng bổ ti tiện. Ta tưởng người hơn thế nhiều. Chẳng hạn một câu nói sâu xa. Hay một bài thơ cũng tốt. – Hẳn giờ cao Thanh Quyền Trượng – Không có người, thiên hạ sẽ khác nhiều đấy. Ta chỉ muốn người biết điều đó.

Stephanie thét gọi tên anh. Skulduggery cúi người xuống né. Xà Biển cười sảng sặc nhìn Thanh Quyền Trượng phóng thêm một tia chớp đen. Nhưng Skulduggery đã nhanh tay cầm Cuốn Sách của Những Cái Tên và dùng nó như lá chắn.

Tia chớp đen trúng Cuốn sách, biến nó thành cát bụi.

- Đứng! – Xà Biển gào thét – KHÔNG!

Stephanie ngó trân Cuốn sách mà chính các Trưởng Lão cũng không thể hủy diệt được, giờ đang trôi khỏi những ngón tay của Skulduggery. Skulduggery lao qua đám bụi, đâm sầm vào Xà Biển. Thanh Quyền Trượng rơi xuống đất, lăn ra xa. Cánh tay Xà Biển khóa chặt cổ Skulduggery, kéo đầu anh ngả ra sau.

- Mày dám hủy sách quý! – Hẳn rít lên – Mày phá hủy tất cả, đồ sinh vật bản thú!

Skulduggery vung tay đâm mạnh vào mặt Xà Biển và gạt tay hẳn. Anh sẵn đến đâm móc vào hàm hẳn khiến Xà Biển lão đảo. Xà Biển bèn bắn khí tím vào Skulduggery khiến anh bật ngửa, ngã lộn xuống đất.

Skulduggery ngã urchase, lăn vài vòng rồi ngồi thẳng dậy, chống đầu gối xuống sàn. Xà Biển phóng một luồng khí tím tới Thanh Quyền Trượng. Nó bay vút về phía hẳn nhưng Skulduggery phẩy tay đẩy khí trước mặt anh bẻ gãy đường đi của dải hơi tím, gạt Thanh Trượng sang hướng khác.

Skulduggery gom lửa trong lòng bàn tay và ném thẳng vào Xà Biển khiến hắn suýt nữa đỡ không kịp. Quả cầu lửa bay đến bức tường phía sau hắn và nổ tung. Xà Biển lại rít lên, lão đảo lùi lại trước khi bị văng ra xa khi khoảng không xung quanh hắn dọn sóng. Người hắn va mạnh vào tường rồi lơ lửng trên không vì Skulduggery trong góc phòng giữ mãi hắn ở đó, không cho xuống.

Ta sẽ tiêu diệt mày. – Hắn gầm gừ, cặp mắt xanh sáng rực nổi căm hờn – Ta triệt tiêu mày một lần. Ta sẽ còn tiếp tục cho xem.

Hắn cố vùng vẫy để giơ tay phải lên. Skulduggery ép hắn mạnh hơn, rút hết mọi sinh lực từ hắn. Nhưng Xà Biển không chịu thua, bèn chĩa những ngón tay của bàn tay đỏ máu vào Skulduggery.

- Chết đi. – Xà Biển rít khế

Skulduggery hơi nghiêng đầu sang phải nhưng không ngã. Gương mặt Xà Biển nhăn nhúm đầy giận dữ.

- Mày chết đi! – Hắn tức giận thét lớn. Skulduggery vẫn đứng vững như tường thành.

- Hình như có vài thứ không chịu chết dưới tay ngươi.

Có bóng người vừa bước vào. Xà Biển cười lớn khi tên Dao Phay Trắng xuất hiện.

- Vậy ra ngươi miễn nhiễm với quyền năng của ta... Không sao. Lưỡi hái kia sẽ cắt ngọt xương ngươi. Hắn mà xong việc, ngươi sẽ chẳng là gì ngoài một đồng xương khô. Lính Dao Phay, tấn công!

Nhưng tên lính đứng yên bất động. Sự tự tin của Xà Biển vụt tan biến.

- Mi còn chờ gì nữa? Giết hắn đi chứ!

Tên lính Dao Phay ngưng một chút rồi quay đầu bước đi. Xà Biển điên cuồng gào thét:

- Ngươi thua rồi Nefarian. – Skulduggery đắc thắng – Ngay cả lâu la của ngươi cũng bỏ mặc ngươi. Ngay cả hắn cũng nhận ra sự thất bại của ngươi. Ta sẽ bắt giam ngươi vì tội giết người, cố ý giết người, thông đồng âm mưu giết người và... ta chưa rõ lắm, có thể là xả rác nhé.

Xà Biển ho khan.

- Ngươi sẽ không bao giờ đánh bại được ta. Ta luôn có cách khiến ngươi phải đau khổ.

Đôi mắt xanh hấp háy quay sang Stephanie vẫn nằm sõng soài trên sàn nhà.

- Đứng. – Skulduggery can, nhưng Xà Biển đã kịp khoát tay về phía cô bé – Xà Biển, dừng tay!

Stephanie kêu lên khi cơn đau chưa từng có, hơn mọi nỗi đau nó từng chịu, thiêu đốt nó. Xà Biển xoắn vặn mấy ngón tay: cơn đau tăng gấp bội, biến tiếng kêu của Stephanie thành tiếng thét, và cuối cùng là nỗi đau đón cực độ trong cảm lạnh. Người nó co quắp, cảm giác lạnh buốt lan khắp bụng. Cảm giác tê cóng mới đến lấn át nỗi đau. Cảm giác tê buốt lan đến tay chân, quấn quanh tim, ngấm vào tâm não. Cho đến khi Stephanie không cảm thấy gì ngoài những hình ảnh mờ mờ của Xà Biển và Skulduggery. Có tiếng gọi từ cõi xa xăm nào, tiếng Skulduggery gọi cứ xa mãi. Không còn đau đớn, không còn âm thanh. Mi mắt nó chớp chớp. Kia là Xà Biển, với nụ cười đó. Skulduggery chìa tay, mọi thứ bay bổng bồng bềnh trong không gian, di chuyển thật chậm rãi làm sao.

Thanh Quyền Trọng! Kia là Thanh Quyền Trọng nằm gọn trong bàn tay đeo găng của Skulduggery. Những ngón tay anh nắm chặt lấy nó. Skulduggery giơ tay cao hơn, chĩa đầu Thanh Trọng về phía Xà Biển, và viên pha lê bắt đầu phát sáng. Đó là ánh sáng đen, một màu đen tuyệt đẹp. Sau đó bầu không khí nứt ra.

Cái lạnh đã bao trùm khắp người Stephanie; cô bé tê liệt toàn thân, những gì khiến Stephanie

được là chính mình đang từ từ trôi đi mất. Nó không quan tâm. Nó không thấy phiền. Cứ để chúng đi. Nó không quan tâm đến bất cứ thứ gì trên đời nữa.

Gương mặt khoái trá của Xà Biển. Đôi mắt hắc. Nụ cười của hắc. Hàm răng đỏ. Làn da nhẵn nhúm trong nỗi thích thú mê mê hoang dại. Giờ làn da đó dần thay đổi, khô dần, nứt nẻ, nụ cười dần phai, và đôi mắt xanh ngọc lục bảo thất thần, đục ngầu. Xà Biển biến thành tro bụi rơi xuống sàn nhà.

Chợt có tiếng reng, vang trong tai Stephanie. Mấy đầu ngón tay cô bé tự nhiên nhột nhột, hơi ớn lạnh tỏa khắp người, tim đập trở lại, và hai lá phổi hút mạnh không khí khiến nó thở dốc.

Skulduggery chạy đến quỳ bên cạnh.

- Cháu có sao không thế?

Nhưng Stephanie chỉ biết run lên từng chập. Chân co cứng khiến Stephanie rít lên đau đớn, nhưng nó chịu được. Đau thế lại hóa hay.

- Đi thôi. – Skulduggery nhẹ nhàng cầm tay nó – Để chú đưa cháu ra khỏi đây.

Stephanie tựa hắc vào Skulduggery mặc anh dìu nó rời Phòng Chứa vào hành lang. Lúc họ đi ngang qua nhà lao, cánh cửa bật mở và Tanith khập khiễng bước ra rồi khụy xuống, rên rỉ. Stephanie nhìn xuống người cô bạn đầy vết máu loang lổ.

- Tanith ư?

Tanith ngược nhìn họ:

- Ớn trời. – Cô thều thào – Hai người còn sống.

Skulduggery cúi xuống, cẩn thận xốc cô lên. Mỗi tay ôm một người, anh dẫn họ ra phòng giải lao. Ba người chậm chạp bước lên bậc tam cấp, đi ngang qua khu triển lãm Sáp. Mưa đã tạnh nhưng mặt đất còn ẩm ướt khi họ bước vào màn tối khi đêm đã về khuya.

China Phiền Muộn đang chờ cạnh xe hơi. Khi đến gần hơn, Stephanie có thể thấy đôi bông tai thanh nhã China đang đeo. China lên tiếng:

- Hôm nay hắc các bạn thành công hơn phải không? - Cô đã có thể vào giúp chúng tôi. – Skulduggery nói khi cả nhóm cùng dừng bước.

China nhún đôi vai mảnh khảnh.

- Tôi biết không có tôi, anh vẫn thành công mà. Tôi đặt hết lòng tin vào anh. Xà Biển sao rồi?

- Thành tro rồi. – Skulduggery báo tin – Nhiều âm mưu, nhiều kế hoạch quá. Sớm muộn gì chúng cũng sẽ tự kết liễu lẫn nhau. Xà Biển lúc nào chẳng vậy.

- Sao anh thắng được hắc thế?

- Hắc muốn bắt tử, nên đành chọn cái chết, tự biến mình thành xác chết biết đi.

China mỉm cười. - Tôi hiểu rồi. Ta chỉ dùng Thanh Quyền Trượng khi chủ nhân trước đã chết, hoặc trong trường hợp này, là một xác sống...

- Tôi lấy nó và dùng nó để tiêu diệt hắc. – Skulduggery nâng Thanh Quyền Trượng lên – Có chuyện rồi. Quyền năng bên trong Thanh Trượng không còn nữa.

China nhận Thanh Trượng từ Skulduggery, lật nó trong tay.

- Nó bị lòng thù hận của Xà Biển làm vấy bẩn. Rõ là dùng nó tiêu diệt Xà Biển đã khiến Thanh Trượng tự thiêu đốt năng lượng của chính nó. Xin chúc mừng, Skulduggery, anh đã phá hủy được vũ khí tối thượng. Giờ nó không hơn gì món đồ trang trí.

- Tôi thích giữ vật dụng trang trí.

Skulduggery chìa tay ra. China mỉm cười, hơi nghiêng đầu liếc nhìn Skulduggery.

- Tôi sẽ mua. Anh bán chứ.

- Sao cô lại muốn có nó? – Skulduggery hỏi – Nó vô giá trị mà.

- Vì tình cảm thôi. Chắc anh cũng biết tôi đam mê sưu tập mà. Skulduggery thở dài.

- Thôi được, cầm đi.

Nụ cười tái xuất hiện trên gương mặt China.

- Cảm ơn anh. À, còn Cuốn sách thì sao?

- Bị hủy rồi.

- Đúng là thám tử xương có khác: tiêu hủy những gì không thể phá hủy được. Anh thích tàn phá lắm phải không?

- China à, mấy khúc xương này mệt mỏi rồi...

- Vậy thì tôi đi.

- Bliss vẫn còn trong đó. – Stephanie lên tiếng – Cháu nghĩ chú ấy ngằm chống lại Xà Biển bấy lâu nay. Cháu không biết chú ấy còn sống hay không.

- Ông anh tôi khá bền bỉ. Người ta định hạ sát ông ba lần rồi mà Bliss chẳng hề hấn gì cả. – China leo vào xe, nhìn họ qua cửa sổ - À, nhân tiện, chúc mừng ba người nhé. Các bạn vừa cứu cả thiên hạ đấy.

Cô nở nụ cười đẹp mê hồn. Họ cùng dõi theo chiếc xe và đứng đó khá lâu. Bầu trời bắt đầu sáng lên, những tia nắng đầu tiên của hừng đông xuyên qua màn đêm đen.

- Chắc anh còn nhớ, - Tanith nhắc – Lưng tôi vẫn còn thủng một lỗ khá to đây này.

- Xin lỗi.

Nói đoạn, Skulduggery dìu hai chị em về phía chiếc Bentley.

HỒI KẾT, SỰ MỞ ĐẦU

➤ ầu đó tại Haggard, một chú chó cất tiếng sủa. Quanh đây có bác tài vừa nhẩn còi, và có tiếng người cười nói từ xa vọng tới. Đó là đêm thứ Sáu, tiếng nhạc từ những quán bar và quán rượu trên đường Main cùng đùa vui với làn gió đêm ẩm áp vẳng đến cửa sổ phòng Stephanie.

Stephanie ngồi thoải mái trên ghế tựa xoay, chân gác lên giường, Skulduggery đưa nó đến gặp bạn anh, một ông lão hay gắt gỏng nhưng có thể chữa lành bên chân gãy của nó chỉ trong vòng một giờ. Tuy chân Stephanie vẫn tê cứng, cô bé cũng chưa thể đi lại được, nhưng những vết tím bầm đã lặn. Chỉ sau vài ngày nữa, sẽ không ai còn thấy vết tích của chỗ xương gãy.

Cô bé không phiền khi phải ngồi yên trong thời gian chờ hồi sức theo chỉ định của thầy thuốc. Sau một tuần như vừa qua, một tuần phải chứng kiến vô số điều kỳ diệu, phép thuật, chết chóc và sự hủy diệt, cô bé cần được nghỉ ngơi. Skulduggery ngồi trên bục cửa sổ và thuật lại cho nó nghe những sự kiện xảy ra bên ngoài. Tên lính Dao Phay Trắng đã biến mất, và họ vẫn không biết làm sao hay bằng cách nào, hắn đã phớt lờ mệnh lệnh cuối cùng của chủ nhân mình. Skulduggery nghi ngờ rằng hắn nghe theo mệnh lệnh từ một kẻ khác. Chỉ có điều không ai biết chủ nhân bí ẩn này là ai. Đồng minh của Xà Biển dấy lên tấn công, nhưng sau đó lặn xuống sau khi nghe tin tên pháp sư đã chết. Kế hoạch vĩ đại của Serpin có thể đã thất bại, nhưng cũng vì nó mà đại đa số lính Dao Phay đã tiêu vong. Những nghĩa vụ cần đến họ càng khiến sự phân bổ quân số càng mỏng hơn.

- Tanith sao rồi ạ? – Stephanie hỏi – Chị ấy sẽ không sao chứ?

- Cô ấy rất may mắn vì còn sống. Vết thương rất nặng, nhưng cô ấy mạnh mẽ, nên sẽ vượt qua thôi. Chú sẽ đưa cháu đến gặp cô ấy sau khi cháu đã lấy lại sức.

- Thế còn chú Rừng Rợn thì sao ạ? Có tin gì mới về chú ấy không?

- Chú e là chưa. Họ đang bảo vệ chú ấy, nhưng... chúng ta không biết chú ấy còn là tượng đá trong bao lâu. May cho Rừng Rợn là thời gian ấy chỉ như gió thoảng. Còn bọn ta sẽ phải chờ lâu. Điều đáng mừng là Điện Thờ đã có một thành viên mới và thú vị cho Khu triển lãm Tượng.

- Điện thờ mới có Khu triển lãm Tượng ạ?

- À, không. Nhưng giờ họ có một bức tượng, có lẽ họ sẽ xây khu triển lãm tượng sớm thôi.

- Họ sẽ làm gì với Hội đồng Trưởng Lão hả chú?

- Đáng Kính là một người tốt. Ông thuộc hàng Đại Pháp sư vô cùng quyền năng trong nhiều năm. Những Hội đồng khác ở Châu Âu đang lo lắng không biết ai sẽ thế chân cho ông ấy. Người Mỹ đang đề xuất giúp đỡ, phía Nhật Bản cử đại diện đến giúp chúng ta giành lại quyền kiểm soát, nhưng...

- Hình như có nhiều người đang hoảng loạn.

- Và đó là quyền của họ. Hệ thống quyền lực của chúng ta, hệ thống chính phủ tự quản, rất mong manh. Nếu ta nghiêng ngả, nhiều người sẽ ngã theo. Ta cần một người lãnh đạo mạnh mẽ.

- Sao chú không làm? Skulduggery cười.

- Bởi vì chú không được phần đông dân chúng yêu mến, chú cũng không được tín nhiệm. Với lại chú đã có việc làm rồi. Chú là thám tử mà, nhớ chứ?

Nó nhún vai.

- Cháu không nhớ lắm.

Một đoạn nhạc ngắn từ quán rượu gần đó văng qua cửa sổ khiến Stephanie chột nhớ thế giới nó từng lớn lên, thật khác nhưng cũng thật giống thế giới nó vừa chứng kiến. Có khoảnh khắc vui vẻ và hạnh phúc, nhưng cũng có những sự việc đau lòng, khủng khiếp. Có cái thiện, cái ác và trung dung. Những đặc điểm ấy có ở thế giới phép thuật lẫn thế giới của con người. Đó là cuộc sống của nó. Nó không thể hình dung được viễn cảnh phải sống mà thiếu một trong hai.

- Cháu ổn chứ? – Skulduggery ân cần hỏi.

- Cháu ạ? Vâng, cháu ổn.

- Thật không? Không gặp ác mộng gì chứ?

- Có lẽ khoảng một, hai đêm thôi ạ. – Nó thú thật.

- Ác mộng xuất hiện nhắc ta nhớ ta đã đi sai khúc đường nào. Nếu chú ý đến những giấc mơ xấu, biết đâu chúng giúp được cháu.

- Cháu hứa đêm nay, trước khi đi ngủ sẽ nhớ điều chú vừa dặn.

- Tốt. Dù gì cũng chóng khỏi nhé. Còn nhiều bí ẩn cần giải đáp, nhiều cuộc phiêu lưu đang chờ phía trước. Mà này, chú cần một người vừa là cộng sự vừa là học trò bên cạnh.

- Học trò ư? Skulduggery nhún vai.

- Tương lai tình hình sẽ khó khăn hơn bây giờ rất nhiều. Chú cần một người bên cạnh hỗ trợ chú chiến đấu. Cháu rất đặc biệt, Valkyrie, tuy chú không rõ đặc biệt như thế nào. Nhưng hãy nhìn cháu, chú lại...

-chú lại nhớ khi bằng tuổi cháu, đúng không?

- Hừm... không phải. Chú định nói là hãy nhìn thấy cháu là chú thấy rất khó chịu. Cháu không chịu làm theo yêu cầu của người khác; lắm khi chú đâm nghi ngờ trí thông minh của cháu. Dù vậy, chú vẫn sẽ huấn luyện cho cháu, vì chú muốn có người leo đèo đi theo chú, như cún con trung thành khiến chú thấy tự hào về bản thân lắm lắm.

Stephanie đảo mắt chán nản.

- Chú ngốc vừa chứ.

- Ấy, đừng xấu tính thế, tự nhiên ghen tị với tài năng thiên bẩm của chú.

- Chú có thể dừng tự cao một phút được không?

- Chỉ tiếc là không thể.

- Với một người không có lấy một cân nội tạng thì chú khá là tự đắc đó.

- Với một cô bé hãy đứng là ngã thì cháu quả là nhà phê bình thứ thiệt đấy.

- Chân cháu sẽ ổn thôi.

- Tính tự đắc của chú cũng sẽ còn phát triển. Ta hợp nhau quá phải không.

Stephanie không nhịn được cười: - Chú đi đi, ra khỏi đây mau. Mẹ cháu sắp lên kiểm tra bây giờ đây.

- Trước khi chú đi...

- Sao cơ ạ?

- Không phải cháu định cho chú xem cháu tập luyện ra sao kể từ khi chú gõ cửa sổ nhà cháu à?

Stephanie lườm Skulduggery nhưng quả chú ấy nói đúng và chú ấy biết. Một điều tuyệt vời nữa trong thời gian hồi sức là nó có đủ thời gian để phát triển sức mạnh của mình, và nó hoàn toàn không bỏ phí những ngày đã qua.

Nó búng tay, triệu hồi một ngọn lửa nhỏ vào lòng bàn tay. Ngắm nhìn ngọn lửa nhấp nháy nhảy múa, Stephanie mỉm cười nhìn Skulduggery.

- Phép thuật thật diệu kì.

Nghệ thuật thất truyền

BÁ CHỦ THẾ GIỚI

Với bóng đêm bao trùm xung quanh và dải ánh sáng yếu ớt chiếu ngang qua đôi mắt hắc, tên pháp sư quái ác Scaramouch Van Dreg đứng lặng trong nhà giam và thích thú quan sát tù nhân của mình.

Nhà lao tối tăm, ẩm ướt, u ám, và những sợi xích trói buộc vị thám tử xương người trông cồng kềnh và nặng nề làm sao. Chúng ghi cặp xương cổ tay của anh sát xuống nền đá, buộc anh phải quỳ.

Scaramouch thích thế. Vị thám tử lưng danh, bộ xương người di động, kẻ đã phá hỏng hết kế hoạch này đến kế hoạch khác, âm mưu này đến âm mưu khác, giờ đang phải ngược nhìn Scaramouch. Định mệnh của hắn là luôn được kính cẩn. Còn định mệnh của tất cả mọi người đều như Skulduggery bây giờ.

Thám tử trong bộ cánh xanh sẫm bị cháy đen, rách nát và dính đầy bùn đất, không nói một lời trong suốt một giờ đồng hồ qua. Sự thực là anh không hề cử động. Scaramouch đã đứng tại đây trong bóng tối, hă hê quan sát hơn mười lăm phút nhưng hắn không rõ tù nhân của hắn có để ý hay không.

Hắn di chuyển quả tạ một cách ồn ã nhưng vị thám tử vẫn lơ đi như thể không thấy sự hiện diện của hắn.

Scaramouch cau mày. Bỏ công sức làm thế này mà không được chú ý đến thì có phí sức không.

Hắn đứng thẳng người, tuy không cao lắm, và hóp bụng cái bụng căng tròn. Hắn vén vạt áo chùng, bước về phía trước, nhìn thẳng xuống hộp sọ của vị thám tử bằng ánh mắt tàn nhẫn không thương tiếc mà hắn phải tập trước đó hàng giờ đồng hồ.

- Skulduggery Vui Vẻ. – hắn nhếch mép – Cuối cùng thì ngươi cũng nằm trong tay ta.

Thám tử xương trở mình nhè nhẹ và lăm bầm câu gì nghe không rõ.

Trời đất. Nãy giờ hắn ngủ hay sao vậy?

Scaramouch ho khế và đá nhẹ thám tử. Anh choàng tỉnh dậy, nhìn quanh quất một hồi, rồi ngược nhìn lên bằng hai hốc mắt trống rỗng.

-Ồ – Skulduggery làm như thể anh vừa gặp một người quen trên đường – Chào ông.

Không rõ phải đối đáp thế nào trong tình huống chưa lường trước thế này, Scaramouch quyết định lại cười khinh khỉnh như khi nãy.

- Skulduggery Vui Vẻ. – Hắn lặp lại – Cuối cùng ngươi cũng đã nằm trong tay ta.

- Có vẻ thế thật. – Vui Vẻ gật gù đồng tình – Và ở trong ngục nữa chứ. Ngươi thật không theo trào lưu hiện đại tí nào.

- Đây là lần cuối cùng ngươi chõ mũi vào kế hoạch của ta. – Scaramouch tiếp – Thật đáng tiếc cho ngươi rằng ngươi không thể sống để hối hận về sai lầm của mình nữa.

Vui Vẻ nghiêng đầu tò mò.

- Scaramouch? Scaramouch Van Dreg? Có phải là ngươi không? Scaramouch cười ghê rợn:

-Ồ phải rồi, ngươi đã rơi vào gọng kiềm của kẻ thù đáng gờm nhất đấy.

- Người đến có chuyện gì không? Nụ cười của Scaramouch vụt tắt.

- Sao cơ?

- Sao người dính vào những chuyện này thế?

- Sao ta lại ...? Ý người là gì? Chính ta âm mưu vụ này mà. - Người mưu đồ dùng Pha Lê của các vị Thánh để đưa bọn Vô Diện quay trở về thế giới của chúng ta à?

Scaramouch cau mày.

- Cái gì? Không. Bọn Vô Diện thì liên quan gì đến việc này chứ? Ta đâu có muốn chúng quay trở lại, thậm chí ta còn không tôn sùng chúng. Không, đây là mưu đồ của cá nhân ta: ta muốn chiếm lấy quyền năng tối thượng. - Vậy là... người không thông đồng với Rancid Fines hay Christophe Nocturnal à?

- Ta còn chưa gặp Rancid Fines. Ta ghét cay ghét đắng gã Christophe Nocturnal.

Vui Vẻ gật gù tiếp thu thông tin mới.

- Thế thì, ta e có chút hiểu nhầm.

Scaramouch có cảm giác như vừa bị thụi vào bụng. Mọi hơi thở rời bỏ hẳn, hai vai buông xuôi.

- Ý người là người không đến đây vì ta à?

- Rất tiếc là đúng vậy.

- Nhưng... nhưng người đã đến khách sạn đó mà. Người cùng đồng sự của người, con bé đó. Người còn dò hỏi này nọ nữa.

- Bọn ta đi tìm Fines và Nocturnal. Bọn ta còn không biết hiện người mới về nước nữa. Thành thật mà nói, và ta không có ý xúc phạm nhưng ta nghĩ người chết cách đây cũng lâu rồi.

Scaramouch lùi ra xa.

- Ta chỉ đi nghỉ mát ít bữa... Vui Vẻ nhún vai.

- Thôi thì, chí ít thì giờ ta đã biết. Thế hồi này người làm gì thế?

- Ta... ta lên kế hoạch thôi. – Scaramouch chán ngán.

- Lên kế hoạch đoạt quyền năng tuyệt đối ư? Scaramouch gật đầu.

- Mọi chuyện suôn sẻ chứ?

- Cũng tốt, ta nghĩ vậy. Nghĩa là mọi việc theo đúng kế hoạch và tiến độ...

- Ồ, thế thì tốt. Ai cũng cần một thứ khiến ta thức dậy vào mỗi sáng. Ta luôn cần mục tiêu.

- Ừ.

Một suy nghĩ khó chịu len lỏi vào óc Scaramouch và lảng vảng ở đó. Hắn cố lờ đi nhưng nó cứ cộm lên không chịu yên. Cuối cùng hắn buột miệng hỏi.

- Người không xem ta là kẻ thù đáng gờm nhất à?

Vui Vẻ ngưng lưỡng lự. Trông anh có vẻ dừng dừng nhưng sự ngập ngừng nói lên tất cả.

- Ta có xem người như kẻ thù đáng gờm. – Skulduggery nói khích.

- Đến mức nào?

- Ta không biết nữa... tương đối chẳng?

- Tương đối đáng gờm thôi à? Chỉ vậy thôi sao? Ta tưởng chúng ta là kẻ thù không đội trời chung chứ.

- Không, ta không xem ngươi như kẻ thù không đội trời chung. Nhưng Xà Biển Nefarian, Mevolent và một vài người khác thì có.

- Còn ta thì không?

- Không hẳn...

- Tại sao? Có phải vì ta không đủ mạnh không?

- Không, không hẳn vậy.

- Vậy thì tại sao? Điều gì khiến ta khác so với, ví dụ như, Xà Biển?

- À. – Vui Vẻ nói – Xà Biển có nhiều lựa chọn. Hẳn rất dễ thích nghi. Nên nhớ kẻ thù đáng gờm nhất không nhất thiết phải là kẻ mạnh nhất, mà là kẻ thông minh nhất.

- Chẳng lẽ ta không đủ thông minh sao? Nhưng ta thông minh mà! Ta có chỉ số IQ rất cao!

- Hừm. – Skulduggery nói giọng thông cảm.

- Đừng ra vẻ bề trên với ta! – Scaramouch ngắt lời – Ta đang cầm tù ngươi đây, đúng không nào? Ngươi đã rơi vào bẫy của ta mà không chút nghi ngờ!

- Đúng là một cái bẫy thông minh.

- Và những mắt xích đang kìm hãm năng lực phép thuật của ngươi – ngươi tưởng dễ làm lắm hả? Ngươi nghĩ điều đó không cần đầu óc sao?

- Không không. Ngươi giỏi thế thì cũng có ngày bắt được ta thôi.

- Nói thế nghe còn được. – Scaramouch cười nhếch môi – Trước đó, ngươi còn không biết ta âm mưu những gì. Ngươi thậm chí còn không biết kế hoạch của ta thông minh đến mức nào.

- Như ta đã nói, dạo này ta rất bận...

- Với Fines và Nocturnal, với mối đe dọa từ bọn Vô Diện – còn mối nguy thực sự thì không ngờ đến chứ gì?

- Hình như vậy. – Skulduggery nói thêm – Ngươi đang nói về người đó à?

- Còn ai vào đây nữa! Ta đủ thông minh để lừa bọn ngươi, khiến bọn ngươi tưởng ta đã chết. Ta đủ thông minh để hoạt động dưới tầm do thám của các người, thực hiện âm mưu cho ta quyền năng tối thượng, và cuối cùng, làm bá chủ thế giới này! Đó, thẩm tử, đó mới gọi là thông minh đấy!

- Bá chủ thế giới ư?

- Phải đấy, đồng xương còm ạ. Ngươi cảm thấy thế nào khi biết được rằng ta, một đối thủ mà ngươi chỉ xếp vào hạng “tương đối đáng gờm”, sẽ sớm thống trị thế giới này với một ý chí sắt đá và nắm đầm... – Hẳn hạ giọng – ...sắt.

- Um...

- Ngươi mới nói gì?

- Ta chỉ định nói là, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

- Ý ngươi là sao?

- Ngươi đang nói về việc thống trị cả thế giới đúng không?

- Đúng vậy.

- Không phải là triệu hồi những vị thần cổ xưa, hay biến thế giới thành một địa ngục trần gian, hay thay đổi nó cho phù hợp với ý của ngươi?

- Không phải.

- Chỉ thống trị thôi ư?
- Đúng vậy. Với ý chí và nắm đấm sắt.
- Đúng. Và một lần nữa, ta bắt buộc phải hỏi – người có suy nghĩ thấu đáo chưa?

Scaramouch gãi nhẹ đầu mũi với đầu ngón trỏ và ngón cái. Hắn sắp lên cơn đau đầu. Cơn đau có dấu hiệu bùng phát bất cứ lúc nào.

- Ý người là sao? Sao thống trị thế giới lại khó khăn đến vậy?
- Trước hết, người phải tính đến khối lượng công việc đã.
- Ta có tay sai. – Scaramouch lỗ mãng.

- Nhưng chúng cần nghe mệnh lệnh. Chúng cần người nói cho chúng biết phải làm gì. Người sẽ bị chôn vùi trong đồng báo cáo, tài liệu và các bản tóm tắt. Sẽ không có đủ giờ trong một ngày để thông qua hết tất cả, nói gì đến việc đưa ra quyết định?

- Thế thì ta sẽ ra lệnh cho ngày dài ra. – Scaramouch nói – Ta sẽ ban hành luật rằng một ngày bắt đầu và kết thúc chỉ khi nào ta quyết định, không phải Mặt trời hay Mặt trăng.

- Thế người sẽ giải quyết chiến tranh giữa các quốc gia như thế nào?

Scaramouch cười.

- Khi ta làm bá chủ sẽ không có chiến tranh. Mọi người đều phải nghe theo lệnh của ta.

- Có hàng tỉ người trên thế giới, mỗi người một chính kiến và quyền hạn khác nhau. Sẽ không đơn giản chỉ là bảo họ “dừng tay!”. Còn nữa, nạn đói sẽ được giải quyết ra sao đây?

- Ý người là gì?

- Người định giải quyết nạn đói trên toàn cầu bằng cách nào?

- Ta không hiểu câu hỏi lắm.

- Nếu có quốc gia bị nạn đói hoành hành, người sẽ làm gì? Scaramouch cười độc địa.

- Ta sẽ không làm gì cả. Ta sẽ chờ đất nước đó diệt vong.

- Nếu vậy, cả đất nước đó sẽ nổi loạn chống lại người vì họ không còn gì để mất.

- Thế thì ta sẽ xóa sổ chúng.

- Sau đó người phải giải quyết chuyện những nước lân cận tranh giành nhau chiến lợi phẩm.

- Ta sẽ tiêu diệt chúng... Không, ta sẽ ra lệnh cho chúng... chúng phải nghe lời ta, hiểu chưa?

- Còn truyền thông, người định làm gì? Scaramouch thở dài thườn thọt.

- Làm gì ư?

- Người sẽ trả lời báo chí về các chính sách như thế nào?

- Sẽ không ai được hỏi gì hết. Chế độ này không phải dân chủ, mà là chế độ độc tài.

- Sẽ luôn luôn có bất đồng quan điểm.

- Chẳng phải ta nói từ trước rồi sao? Ta có lâu la mà. Chúng sẽ xử lý mọi kẻ gây rối.

- Người sẽ có cảnh sát đặc biệt chứ?

- Tất nhiên!

- Người sẽ phân việc cho lâu la của người tùy vào năng lực?

- Rõ ràng là thế!

- Và khi những lâu la của người có quá nhiều tham vọng, và chúng sẽ chống lại người.
- Thế thì ta sẽ giết chúng! – Scaramouch nói – Ta sẽ có quyền năng tuyệt đối mà, nhớ chứ?
- Và người tính đoạt lấy quyền năng này như thế nào?
- Kế hoạch của ta có tính hết rồi! – Scaramouch la lối, bước nhanh về phía bức tường ngục.
- Còn bọn pháp sư nữa?

Scaramouch xé mảnh vải quần quanh cổ. Vải này nóng, nặng nề, và thật phiền phức.

- Những tên pháp sư đáng chết đó thì sao?

Những sợi xích khẽ kêu lách cách khi Vui Vẻ nhún vai.

- Người không nghĩ rằng họ sẽ chỉ ngồi đó và để yên cho chuyện này xảy ra chứ? Ta biết ta sẽ chết, tức là người sẽ bắt đi một kẻ thù. Nhưng ngoài ta còn nhiều người khác.

- Sẽ không còn đâu. – Scaramouch nói, bước trở vào bóng tối cho thêm phần kịch tích – Khi kế hoạch của ta hoàn thành, ta sẽ là kẻ duy nhất có khả năng sử dụng phép thuật.

- Vậy người sẽ giết tất cả bọn họ?

- Không cần. Họ sẽ trở thành những kẻ trần tục bình thường, trong khi đó ta sẽ hấp thụ hết quyền năng pháp thuật của họ.

- Ra vậy. Nghe được đấy.

- Bây giờ người đã phục trí thông minh ghê gớm và siêu việt của ta chưa?

Vui Vẻ nghĩ một lát rồi quyết định.

- Rồi.

- Tuyệt lắm. Ta xin lỗi ta không thể nói chuyện được lâu, thám tử ạ, nhưng Giờ khắc Vinh quang của ta sắp điểm. Cái chết của người sẽ...

- Một câu hỏi nữa thôi. Scaramouch xì mặt.

- Giờ thì gì nữa đây? – Hấn chán chường.

- Mới nghe thì âm mưu của mi nghe được đấy. Hấp thu năng lượng từ kẻ khác, sử dụng năng lượng đó để thành kẻ hùng mạnh vô song và thống trị thế giới. Xét về mặt lý thuyết, ta không thấy có điểm nào vô lý cả. Nhưng ta muốn hỏi người một câu: cách người thực hiện âm mưu đó gì?

Scaramouch nhặt tấm áo choàng từ nền đất, mò mẫm tìm quanh cho đến khi thấy một chiếc túi may rất khéo để không ai nhìn thấy. Hấn lấy trong túi ra một chiếc tráp gỗ nhỏ có khóa gài bằng kim loại.

Hấn chìa chiếc hộp cho Skulduggery xem.

- Người nhận ra vật này không?

Vui Vẻ nhìn kỹ những đường chạm tinh vi trên mặt gỗ.

- Chà chà. – anh tỏ vẻ rất ấn tượng.

- Vật này được phù phép bởi hai mươi ba bùa chú của hai mươi ba pháp sư, một Cổ vật bị thất lạc trong truyền thuyết. Ta đã dành mười lăm tháng qua để dò tìm tung tích của nó – và tối nay, nó đã thuộc về ta.

- Thế ư. Vậy là nó có thật?

- Tất nhiên. Chẳng lẽ còn không thật ư?

Vui Vẻ ngẩng phắt:

- Tức là người chưa kiểm tra kỹ? Scaramouch có linh cảm hắn bị lừa.

- Ta không cần kiểm tra. Ai chẳng biết là...

- Ôi Scaramouch ời. – Vui Vẻ thất vọng.

- Ta mới nhận mà! – Scaramouch biện hộ - Nói thực, người ta mới giao cho ta cách nay ba tiếng đồng hồ thôi!

- Và người chưa kiểm tra.

- Ta làm gì có thời gian. Ta còn phải bắt người nữa. Vui Vẻ lại nhìn cái hộp, và nghiêng đầu suy ngẫm. - Nếu đó đúng là chiếc hộp huyền thoại - trông giống lắm - thì trong hộp sẽ có con côn trùng có ma lực. Nó mà cắn ai, phép thuật của người đó sẽ bị phế bỏ hết.

- Chính xác.

- Nếu con côn trùng còn ở bên trong hộp. Scaramouch nhìn chiếc hộp.

- Không có lỗ hổng nào hết.

- Nhưng hộp bị thất lạc hơn hơn ba trăm năm rồi.

- Côn trùng sống mãi. Chúng đâu cần ăn uống gì đâu?

- Ừ, truyền thuyết là vậy. Người có nghe được tiếng nó không? Nếu quả nó còn trong hộp, người phải nghe tiếng vo ve! Scaramouch lắc cái hộp rồi đóng tai nghe ngóng.

- Không nghe thấy gì cả. – Hắn nói.

- Có thể do hộp quá dày. – Vui Vẻ nói – Có lẽ không nghe được là vì vậy.

Scaramouch lại lắc lắc chiếc hộp, rồi lắng nghe xem có tiếng vo ve chẳng. Một tiếng vo ve ngắn gọn thôi cũng được.

- Người mua hộp với giá bao nhiêu? – Vui Vẻ hỏi.

- Gã có nó cần tiền trang bị cho chuyến thám hiểm của hắn và mọi thứ khác. Không rẻ cho lắm.

- Hắn đòi bao nhiêu?

- Ta... à... ta đưa cho hắn mọi thứ ta có. Viên thám tử im lặng. - Nhưng bù lại ta sắp sửa được làm bá chủ thế giới! – Hắn giải thích – Thế có gì lạ đâu?

- Hắn kiếm bộn tiền chỉ bằng việc giao chiếc hộp, không cần chứng minh trong hộp có thứ người cần hay không.

- Chuyện đã rồi. Giờ ta muốn biết thì phải làm sao đây?

- Chỉ còn một cách. Mở hộp ra.

- Nhưng con côn trùng sẽ bay đi mất!

- Vậy mở hộp ngay cạnh ta đây này. – thám tử xương đề nghị - Dù gì người cũng sẽ giết ta phải không? Người đâu cần quan tâm nếu côn trùng có hấp thu hết năng lực của ta trước khi ta chết?

Scaramouch nheo mắt.

- Tại sao người lại đề xuất ý kiến này?

- Bởi vì ta tò mò, Scaramouch à. Ta là thám tử, chuyên đi phá án. Nếu cuối đời ta chứng minh được côn trùng trong truyền thuyết có bị nhốt trong cổ vật bị thất lạc, ta cũng coi đó là cái chết đẹp rồi.

Scaramouch nhìn Vui Vẻ và gật đầu.

- Đồng ý.

- Đặt hộp xuống sàn, mở nắp và lùi lại. Sau khi nó hút hết năng lực của ta, nó sẽ trương lên và chậm chạp. Lúc đó hãy bắt lấy nó.

Scaramouch gật đầu. Hắn liếc môi đầy lo âu và đặt chiếc hộp lên sàn. Hắn mở khóa kim loại trong lúc trống ngực đập liên hồi. Cuối cùng, hắn mở nắp hộp.

Scaramouch vội lui vào bóng tối.

Vị thám tử nhìn chăm chú vào cái hộp.

- Thế nào? – Scaramouch từ góc tối hỏi vọng ra.

- Không thấy gì cả. – Skulduggery nói – có hơi tối một chút... khoan đã.

- Sao cơ? Cái gì?

Và rồi, một tiếng động tuyệt vời nhất mà Scaramouch từng được nghe phát ra – tiếng côn trùng vo ve.

- Tuyệt vời. – Skulduggery thì thào.

Một con vật chui ra khỏi hộp, bay lên cao sau bao năm bị giam cầm. Nó không vững vàng, yếu ớt, nhưng bay được. Nó còn sống.

- Một con côn trùng nhỏ thôi.- Vui Vẻ nói – Truyền thuyết nói rằng nó chui ra từ xác của một con quỷ. Một con côn trùng sinh ra từ cái ác và sự xấu xa, từ nỗ lực cuối cùng nhằm đánh bại kẻ thù của con quỷ.

Con côn trùng bay lên cao, nhảy múa trong khoảng không ngập nắng chiếu từ bên ngoài.

- Một con côn trùng nhỏ bé, nhưng có thể là nguyên nhân khiến cả thế giới phải quỳ gối trước nó.

Con côn trùng đậu xuống đất ngay phía trước chiếc hộp, ngực tù của nó bấy lâu nay. Vui Vẻ nhìn xuống, bước đến gần và giẫm bẹp nó.

Scaramouch tru lên. Vừa lúc đó, cánh cửa bật mở. Valkyrie Cain bước vào phòng giam.

- Chuyện gì thế này? – Cô hỏi.

Scaramouch lao về phía cô. Cô gái nhắm mắt, xòe rộng bàn tay. Thoáng sau cô mở bừng mắt: luồng không khí xung quanh cô dợn sóng. Scaramouch bị đẩy lùi, người hắn bắn thẳng vào bức tường phía xa, đầu va mạnh vào tường. Scaramouch ngã lăn xuống đất, rên rĩ. Hắn nghe tiếng cô gái và Vui Vẻ trao đổi, tiếng họ tháo dây xích nghe loảng xoảng. Rên ư ử, hắn xoay người nhìn lên, cay cú:

- Quả là trò bịp bợm. Ý định thực của ngươi là đến đây nhằm cản đường ta chứ gì? Mục đích thực của ngươi là đến phá kế hoạch của ta. Nhưng đây là lần cuối cùng, ngươi nghe rõ không? Ta sẽ thoát ra khỏi mọi nhà tù ngươi nhét ta vào, và lần tới ngươi sẽ phải trả giá cho việc...

- Ông là ai? – Valkyrie Cain hỏi. Scaramouch tái mặt.

- Sao? Ý ngươi là sao?

- Tên hắn là Scaramouch Can Dreg. – Vui Vẻ nói với cô gái.

- Nó biết ta là ai mà! – Scaramouch rít lên - ta là kẻ thù đáng sợ nhất của ngươi!

Cain nhướn mày nhưng phớt lờ hắn:

- Hắn có thông tin gì về Fines và Nocturnal không?

- Không.

- Thế thì ta tốn thời gian làm gì. Đi thôi, còn khối kẻ ác đúng nghĩa ngoài kia đang chờ ta ra tay đấy.

Cain bước ra. Skulduggery Vui Vẻ nhún vai nhìn Scaramouch.

- Để ta tạm thời xích người lại đã. Nhóm Dao Phay sẽ đến áp giải người sớm thôi. Cứ thế nhé?

Scaramouch bắt đầu gào thét.

- Tốt. Đừng vì chuyện này mà nhụt chí nhé. Ai cũng có mục tiêu trong đời. Với lại, ta rất muốn được chiến đấu cùng người.

Scaramouch kêu gào.

- Chúng ta cần nhiều kẻ ác giống như người hơn, người hiểu chứ. Chúng ta cần nhiều người muốn thống trị thế giới như người. Những người như thế không nhiều. Những kẻ chỉ nghĩ đó là... người biết đấy, vớ vẩn thôi.

Scaramouch chợt thấy hai tay hắn bị còng tự lúc nào. Hắn phải ngược nhìn lên khi Skulduggery Vui Vẻ ung dung rời khỏi nhà giam.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>